

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**ПЪРВИЯТ
МОМЕНТ НА
ЛЮБОВТА**

УТРИННИ СЛОВА

УТРИННИ СЛОВА

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА
ЛЮБОВТА

Година IX
Том I

(1939-1940)

Издателство “Бяло братство”

В настоящото първо издание запазена пълна автентичност на стенограмите разчетени от Елена Андреева. Всички намеси от страна на коректорите са изнесени под линия. На места в текста са вмъкнати уточнения (от самата стенографка).

Книгата е подготвена и се издава със средствата на Общност “Бяло братство” - Велико Търново.

© Духовно общество “Бяло братство”

ISBN 954-8091-68-2, първо издание

ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА

1-во неделно утринно Слово

24 септември 1939 г. 5 ч.с.

Изгрев

Отче наш. В начало бе Словото.

Ще прочета 61 глава от Исая.Размишление

Има два начина за изучаване на свещените книги. Някои изучават свещените книги без опитност, а пък други изучават с опитност. Какво значи да опиташ? Някой човек изравя земята ,за да види колко е корава. Някой път варите ястие или сладко и все трябва да го опитвате. Наскоро видях една сестра при една тава. И върти с лъжица в някой сос. Отначало соса е рядък, но след 4-5 часа става по гъст. Това е сериозна работа. Тя въртеше с дървена голяма лъжица. И тя самата не знае, че това е сериозна работа. Вие ще кажете: Голяма жена на 45 години хванала една дървена дръжка и бърка в тази тава.

Една доста възрастна сестра един ден ме намира и ми казва:” В Библията намерих едно доста мъчно място.” Казах:” Какво място?” Тя след като чела, чела, дошла до един стих: “Направете си приятели от богатството на неправдата, за да ви приемат като осиромашеете във вечните обиталища”. Казах ѝ:” Ти си хванала най-мъчното в Библията.”

Един от турските султани, султан Махмуд, ходил инкогнито между народа. Веднъж си турил обикновени дрехи и обикновена чалма и излязъл като обикновените хора да се разхожда. Иначе ще има около него ескорт. Тогава той не би могъл да види нещата както трябва. Той влиза в една лодка и казва на лодкаря: “Прекарайте ме на другата страна на Босфора, за да се поразходя”. Той попитал лодкаря във време на плаването: “Как се поминате във вашия

занаят?” А пък лодкарят бил много умен, познал че този е султана преправен и казал той: “Във време на султан Махмуд много добре поминавахме”. Султанът му казал: “Синко, този свят е един казан, който има 7 клупа. Хвани единия и ще поминеш”. Лодкарят казал: “Много хубаво изречение, я го напиши! Не съм учен човек, но като мед ми падна”. Султанът го казал на турски, на български може да се преведе така: “Светът прилича на един голям казан. В него нещо се вари. Не го знаете какво се вари. Той има 7 дръжки. Хвани едната дръжка и си гледай работата”. Султанът си изкарал перодръжката и мастилницата от джоба и написал това изречение. И му го дал. Лодкарят казал: “Много ви благодаря”.

Излезли на другия бряг. Султанът искал да плати, но онзи казал: “Не, не! Аз благодаря за изречението”. Той бил умен човек. Отива при всички лодкари и им казва: “Ще ми съберете двеста лири”. И почнал да ги назначава. Дал им висока служба. Те веднага му събират тая сума. Той им казал: “Няма какво да се мъчиш на пристанището, да прекарваш хората от едно място на друго”. Те му повярвали. За двеста лири той си направил хубави дрехи на пръв министър. Отива и намира един, който скоро бил уволнен и разбира законите. Казал му да напише един указ. Този чиновник направил указа и понеже лодкарят имал вече името на Махмуда, изважда листчето и казва на чиновника: “Отдолу ще напишеш името на султан Махмуд, така както е писано тук”. В указа пишело, че султанът уволнява старият министър-председател и назначава него на служба. Направил си една свита. И когато министър-председателя бил вътре в джамията, онзи му казал: “Аз те арестувам”. И взема мястото му, и управлява. Три месеца работи. И много добре работи. Всичко много добре нарежда. Бившият министър-председател написал на султана така: “Ако има погрешка, няма ли прошка? Искам да зная погрешката си”. Султанът попитал околните: “Кой го затвори?” Казали му, че младият министър-председател. Той казал: “Кой е? Я го повикайте!” Онзи се явил пред султан Махмуд. Султанът го пита: “Тебе кой те постави?” Онзи изважда онова листче и му го показва. Султанът му казал: “Синко, аз ти казах да хванеш единия клуб, а пък ти

си хванал 7-те”.

Та тази сестра дошла до този стих, който означава да хванеш 7-тых клупа. Много трудна работа е тази. Всичко е позволено в света, когато си учен. Всичко не е позволено, когато си глупав. Ако си учен, позволено е всичко да направиш. Този човек хваща стария министър-председател, който бил неспособен, туря го в затвора, и той управлява и управлява добре. Султанът бил доволен. Та казвам, верующите по някой път питат: “Защо работите вървят така?” Ти дръж единия клуб на казана и не питай, какво се вари вътре. И защо го бъркат така, и това не питай. Като се свари, ако можеш да вземеш от свареното, добре. Вие седите и може да разглеждате въпроса както искате. Ако попитате, защо човек се ражда и защо остарява, какъв отговор ще дадете? Питам, ако аз ви попитам, защо гайдата свири и защо мълчи, какъв отговор ще дадете? Гайдата, сама гайда не е станала. Тя нито свири от самосебе си, нито мълчи от самосебе си. Карат я да свири и карат я да мълчи. Казва: “Защо трябва да свири?” Че няма какво да прави, ще свири. И от нея не зависи да мълчи. Вие имате някой път едно състояние и казвате: “Човек трябва да бъде търпелив”. Но знаете ли, че за търпението трябва хиляди години, за да го научиш?. Вие опитвали ли сте се да бъдете търпеливи? Например, допуснете, че дойде едно дете при вас. То не знае и забие иглата, която носи, на един милиметър в ръката ви. Ти не чувствуваш. После то забие на дълбочина два милиметра, три милиметра, 4, 5, 6 мм. Ти търпиш, търпиш и изведнъж излезеш от търпение и ще му зашлевиш една плесница, че то да се търкулне. Питат го: “Защо го удари? Какво лошо има, че детето забива иглата в ръката? Ръката на този голям герой.” Вие казвате: “Понеже вие нямате опитността и не знаете, че боли, затова казвате - нека да търпи. Но ако сте на мое място и детето забива иглата на 5-6 мм вътре, какво трябва да правиш?” В дадения случай това сравнение не изяснява нещата. Изобщо, примерите не изясняват напълно нещата.

Някой от вас, гледам, че се облякъл с черни дрехи. Турил си черна връзка, на ръцете си турил черни ръкавици, всичко черно.” Защо се облякъл с черно?”- питаш. Умрял

някой. Тази красива млада жена от главата до петите е само с черно облечена. Който види, казва: "Горката жена!" Някой пита: "Защо се облякла с черно?" - "Голямо нещастие има." - "Какво нещастие?" - "Умрял другарят ѝ." Хубаво, той умрял, а защо тя трябва да се облече в черни дрехи? - Трябва да се облече, защото, ако се облече с пъстри дрехи, тогава всички други мъже ще обръщат внимание на нея и ще отвличат вниманието ѝ. И тя не ще може да концентрира ума си върху умрелия за да му помогне. Тя за да му помогне, трябва да се облече с черни дрехи. Това показва, че тя го обича. Тя казва: "Мен светът не ме интересува. Сега, като си замина той, за мен светът е черен." Едно тълкуване е това. Питам, тя като се облече с черни дрехи, светът станал ли е черен? Това показва нейното състояние, състоянието на нейното сърце и на нейния ум. Така тя носи една година черният свят. Обаче, един ден нейният мъж възкръсва. Тя види някой по-красив от първия ѝ мъж и почва любовни работи. Доскоро не искаше да говори никому, не искаше да приказва с никого, но току погледнеш, че е със светли дрехи, светла рокля. Това е защото нейния възлюбен е възкръснал от гроба. Понеже възкръснал, той е по-красив. И светът пак става светъл. Значи, умре първият и светът потъмнее, възкръсне той и светът пак е светъл. Това което ви представям, не е самата реалност. Има нещо действително вътре, но казвам: Трябва едно вътрешно разбиране. Външният свят с всички свои прояви, които стават, си има далечни причини. Ние не знаем причините. Ти се влюбваш. Това пак не зависи от тебе. Аз често питам младата мома: "В този момък какво си обикнала?" В този момък не виждам нищо особено. Вие казвате: "Очите му." Аз казвам: "Очите му не са нещо особено. Очите му са кестеняви, каква дълбочина има!" "Ти казваш:" Каква светлина има." Действително има светлина. Тя преди да го е видяла, всичко и е било тъмно, а пък като го е видяла, светлина има в нея. Тя не се спъва. По-рано за нея всичко е било тъмно, а пък като го е видяла в тази светлина, тя ходи и работи. Питам, като срещнеш някой, който ще ти внесе светлина, какво лошо има в тая светлина? Но това е един вътрешен свят. Сега аз като разправам, вие схващате двамата влюбени по обикновен

начин. Вие имате много повърхностно схващане за влюбените. Вие не сте изучавали влюбените. Вие тепърва трябва да изучавате, какво нещо е влюбването. Вие тепърва трябва да изучавате любовта на младата мома и на младия момък. Това което знаете, ни най-малко не представлява истината. И ако вие бихте знаели какво нещо е влюбването, то младата мома и младият момък щяха да ви бъдат пример. По-добри хора, по-чисти хора, и по-големи светии няма от тях. Той не иска нито прах да падне на нея. Той като я види, сърцето му трупери, застава като войник. И казва: "Този ангел!" А пък като се разлюбят, гледам, че всички вече го похваляват. А пък като люби, то било глупаво нещо. А пък другото е вече умно. Щом няма любовта, идат противоречията. Става тъмно в човека. Всичко е без смисъл. Когато срещнеш, не ти е приятен. Та казвам: Ако хората биха могли да задържат това състояние на любовта! Вие казвате: "Какво е Божествената любов". В първата минута на любовта, там е любовта. Във втората минута хората развалят любовта. Ако вие сте млад момък и млада мома, вие ще знаете, какво е любовта, какво е Божествената любов. В първата минута е любовта. Той си затваря очите, когато я види, понеже много светлина излиза от нея. Но после, той не си затваря очите. Очите му почват да привикват, привикват и той ги отваря, отваря, става вече като едно нощно животно, както вълкът, който си отваря нощно време очите. Една сестра казва: "Едно време бях пансионерка, глупости вършех, пишехме любовни писма." Казах ѝ: "Едно време вършеше най-хубавите работи. А пък сега, глупости вършиш, като си остаряла." Глупости не се вършат на млади години, а на стари години.

И в първите години на вашето тръгване в Божествения път бяхте като млади влюбени моми, а пък сега приличате на стари. И казвате: "Едно време, каква любов имахме към Господа!" "Това е първата любов. Не изгубвайте първата любов! Всички хора трябва да се върнат към първата любов, то е подмладяване. Любовта всякога подмладява. Да обясня в какво отношение подмладява. Тя отхвърля всички онези противоречия, които съществуват в човешкото съзнание. Ти седиш и си недоволен. Има някакво противоречие в твоето съзнание. Противоречията могат да произ-

тичат от това: Ти мислиш, че не си здрав. Какво нещо е здравето? Здравето в света произтича от любовта. Щом обичаш, ти си здрав. Щом не обичаш, ти си болен. Всички болести в света произтичат от безлюбие. И степените на болестта показват степените на безлюбието.

А степените на здравето показват степените на любовта. Някой казва: “Каж ми истината.” Казвам: “Обичай! Това е истината. Обичай и ти ще бъдеш здрав. Обичай и ти ще бъдеш богат, щастлив, пред теб светът ще се отвори.” Той казва: “Аз съм обичал.” Не, вие другояче схващате. Моментът на любовта не е само в един обикновен момент. Любовта в единия момент обикаля целия свят, обикаля всички живи същества и им задоволява нуждите. В един момент тя е навсякъде. Този момент на любовта, в който тя задоволява нуждите на всички живи същества от най-големите, до най-малките, това е Божествената любов. Онзи момент, в който това задоволяване става непълно, в този момент любовта е паднала на едно стъпало по-ниско. Но важен е първият момент. Любовта като проникне в тебе, тя ще задоволи всички твои нужди. Някой казва: “Като дойде Духът, ще разберем.” Някои казват, че в някое друго прераждане ще чуят гласа на Христа и ще оживеят. Че в тези тела сте заровени в гробища и сега, ако не чуете първият зов на любовта, кога ще го чуете. Вие мислите, че като умрете ще чуете. Ще опитате. Това е въпрос на опит. Другото е теория, че от гробища ще ви извикат.

В Англия един апаш нямал къде да ходи и чул, че в една църква се събирали много хора и проповедникът говорил много красноречиво. И всички хора се захласвали и плачели. И той си казал: “Мен такова място ми трябва. Те ще се захласват и ще плачат, а пък аз ще бъркам в джобовете им.” Отива той при захласнатите и при плачещите и чака да се захласнат, за да бърка в джобовете им. Отива той при най-богатия и дава ухо на проповедта. Те се захласнали, но и той се захласнал. И той почнал да плаче. Свършила се проповедта. Хората дошли на себе си. Той излязъл навън и си казал: “Глупава работа направих. Ще ходиш и ти да се захласваш и да слушаш!” Втори път и той се захласва и плаче. И най-после казва: “Няма да ходя повече, ще изгубя

занаята си.” Това което захласва човека, концентрира неговия ум, дава светлина на неговия ум. Това, което дава светлина на неговия ум, което дава топлина на неговото сърце и което дава сила на неговия живот, това е Божествената любов. Човек се захласва и плаче при нея. Това го наричам аз свещеният плач! Това е свещената скръб, това е свещено захласване. Пренесъл се някъде човек. Хубаво е човек да се пренесе. Че да се пренесе човек на една височина 4-5 хиляди метра, не е ли хубаво? Каква гледка ще се открие пред вас? А каква гледка ще имаш, ако влезеш в един дълбок кладенец? Едвам ще видиш на 4-5 метра далеч. Светът ще се затвори за тебе. Любовта е изкачване на една голяма височина. И всички възможности има вече в любовта. От тази височина може да хванете каквато пътека искате. Аз говоря за разумното! За онези, които не са изучавали Божията любов, там има привидни опасности. Който не разбира любовта, той ще намери, че на този планински връх има опасни работи, че на този връх има отвесни скали, канари. А пък за разбраната любов няма такива отвесни канари. Питам: Когато някоя птица се разхожда, има ли опасност за нея да слезе от някаква отвесна кана? Тя си разпростира крилата и слиза надолу. И когато иска се качва нагоре. Няма опасност. Човек без любов е птица без крила, а пък човек с любов е птица с крила, която слиза и се качва свободно. Някой от вас казва: “ Аз изгорях от любовта.” Всеки, който не разбира любовта, изгаря. А пък всеки, който разбира се благославя. Мнозина от вас казват, че сте млади. Подмладява се човек чрез любовта. Старостта не е нищо друго, освен изтощаване. Една майка, която е родила 10 деца, като се е грижила, грижила за децата си, остарява. Десет деца да роди, знаете ли какво е? Един мъж не може да оцени една жена, понеже да оцени жената, той трябва да роди 10 деца. За да станеш майка, трябва да минеш през границата на смъртта, трябва да минеш през най-големите страдания. Когато майката е родила едно дете, дошъл е някой ангел и се преродил. И когато този ангел си замине, знаете ли какво страдание е това? Вие не сте го опитали. Вие казвате: “ Ще има второ дете.” Второто дете е наполовина като първото. Умре и второто. Дойде третото. Третото е

три пъти по-долно от първото. А най-последното, което ще се роди, то ще бъде най-глупавото. Тогава, защо им е? Ако първото дете е умно и изживее, то всички други деца приемат последователно от него нещо и всички деца са умни. Но ако първото дете умре, всички деца оглупяват. Вие всички тук сте религиозни хора, но някой път някои искат първите места. Гледам някои казват: “Все тези ли ще излязат на първо място? Други искат да ги заместят.” Вие не разбирате. Всички благословения идат чрез първите деца. Ако първите деца се благословят, то ще се благословят и другите. Ако първото дете умре, то останалите оглупяват.

Ако във вас първата мисъл, Божествената умира, то всички други мисли у вас оглупяват. Ако във вас първото чувство умира, то всички други чувства във вас оглупяват. Ако във вас първата постъпка умира, то всички други постъпки във вас оглупяват. Законът е този: Първата любов, първата светла мисъл, която иде от Бога, пази я. Най-скъпоценната мисъл е тя. Тя е дар от Бога. Първото чувство, то е един голям дар от Бога. Пази го! Първата постъпка, е голям дар от Бога! Пази я! Ако мислиш, че отпосле ще дойдат, лъжеш се. Сега аз като говоря, някои от вас може би се засягат. Много трудно е да се говори. Вие казвате: “Толкоз години се подвизавам и не съм намерил нищо още.” Че ако 20 години се подвизавам и съм изгубил първата любов, какво струва моя подвиг?

Сега да ви направя едно сравнение: Представете си, че имате една свещена книга. Тя има ценно съдържание вътре, но просто е подвързана. А пък втората книга, която е малко по-долна по съдържание, е по-хубаво подвързана. Несъдържателните книги може да са най-добре подвързани. Вие ако вземете една книга с най-хубава подвързия, може да мислите, че е хубаво и съдържанието. А пък тя може да има най-обикновени работи. Например, пише се в нея за говедарство, за свинарство, за готварство, как да сготвиш кюфтета. Това са най-глупавите работи, които можеш да ядеш, кюфтета от кълцано месо. И като отидеш в онзи свят, главата ти ще бъде пълна с мисли за тях. И като те видят в онзи свят така, ще кажат: “Тук кюфтета не се продават.” И ще те върнат в този свят, за да си продадеш кюфтетата. Това

е фигуративно, фигура на речта, но е вярно. Ти ще носиш със себе си всички твои лоши мисли, чувства и постъпки, те са кюфтета. И ще кажат: “Върнете го този.” Има един анекдот: Имало един най-виден, най-пръв адвокат в света, евреин. Той излъгал апостол Петър и влязъл в рая, но като влязъл там, почнал да практикува занаята си. И когато ставало нещо, той казвал: “Въз основа на еди кой си член не е право това.” Не могли да му кажат, че не е хубаво това, което прави. Събрали се най-учените хора и искали да намерят начин, как да го изпъдят от рая. Те скроили да му намерят работа и му казали: “На земята се завежда един процес и търсят някой адвокат.” Той казал: “Аз ще защитавам в този процес.” И отварят вратата, той слиза на земята да защитава този процес. И досега защитава. Той не е свършил. И раят е освободен от него. При всекиго едного от вас има вътре по един евреин адвокат. И като ти кажат нещо, ти казваш: “На какво основание?” Ще образуват някой процес вън, за да отиде той да защитава нещо някъде. И вашата душа да се освободи от този вътрешен тормоз. Този адвокат знаете ли какъв е? Ти се влюбиш. Той ти казва: “Какво ще любиш? Това е вятър. Това са младежки глупости. Има нещо по-хубаво.” Започнеш научен труд. Той казва: “Остави това, има нещо още по-велико.” Кое е то? И той сам не знае. Започнеш нещо, той ти казва: “Остави. Няма да излезе нищо от това.” Българите имат поговорка: “Дето чуеш, че има много череша, не взимай голяма кошница.”

Онова, което има външен блясък, то не представлява самата реалност. Нима мислите, че хубавият цвят представлява същността на дрехата? Една дреха може да има много хубав цвят, но да няма съдържание. Но една дреха може да има много прост цвят, а да има всички качества, които са необходими за дрехата. Сега да дойдем до онова разбиране. Колцина от вас сте щастливи?

Вие седите и слушате една беседа и после, като се върнете, казвате: “Това не е право! Онова не е право! Имаше някои празници. Трябваше да каже нещо ново.” Според мене, всяка беседа съдържа три предложения. Аз, като ви проповядвам, трябваше да кажа: Внесете светлина във ва-

шия ум! Внесете топлина във вашето сърце! Внесете сила във вашата душа! И ще се свърши беседата. Във втората беседа ще кажа така: Внесете бялата светлина във вашия ум. Внесете червената светлина във вашето сърце. Внесете черния цвят във вашата душа. Как ще ме разберете? Ти, за да се концентрираш, трябва да дойде някое голямо нещастие. Докато ти си богат, ти се разсейваш с автомобили, с шапки, с обувки. Я вижте онази младата мома с шапки, с чорапи, копринени дрехи, наниз, пръстени. Като ѝ се вземат шапките и обувките, тя се концентрира в себе си и мисли за смисъла на вътрешния живот. Докато има всичко това отвън, тя се занимава с външния живот, с това, което не е реално. Добрите дрехи трябва да дойдат най-после. Хубавите, красивите неща са само за разумните хора, когато умът ти има всичката светлина, когато сърцето ти има всичката топлина. И под думата черен цвят, разбирам, когато за този външния свят има вътрешно разбиране. То е черния цвят. А пък когато нямаш това вътрешно разбиране в душата си и то е хубаво, но не ще намериш това, което трябва. От невидимия свят пращат някой път черния цвят и в душата ти се заражда ропот. И казваш: "Мене ли намериха да облекат в черния цвят?" Всички хора са опитали черния свят. Всеки човек поне веднъж в годината трябва да се облече с черния цвят. Под думата черни дрехи разбирам да се концентрираш, да оставиш външния свят и да разбереш вътрешното съдържание на живота. Да кажем, че една майка плаче за изгубеното си дете. Да можеш да влезеш в положението и. Да влезеш в положението на един студент, когото са скъсали на изпита. Да влезеш в положението на една млада мома, която се е влюбила и нейният възлюбен я напуснал, и заминал някъде. Няма по-голяма скръб от скръбта на младата мома, която е изгубила възлюбения. Онова, което мъчи майката, това е любовта. Майката се е влюбила. И ако речем да обясним нещата така както са, хората веднага ще разберат това, което не е.

В истинските страдания ние изучаваме великия Божи път на вътрешното разбиране, което трябва да имаме. Влизайте в положението на другите, за да не страдате. И ако вие разбирате страданията на другите, вие ще имате едно

право разбиране и тогава скръбта ви ще бъде малка. Аз съм привеждал следуюния пример: има деца, които, когато ги подуват майките им, обичат да хапят майките си със стиснати зъби на мястото, дето майка му го подува. Тя му удари една плесница. Но има някои майки, които не искат да го бият. Те го хванат за ухото, когато то рече да я ухапе. И то кресне. Един човек, когато не слуша Бога, той хапе майка си. И тогава Господ го хване за ухото и той кресне. Не хапете майка си, която ви подува.

Аз съм слушал много сестри които казват: “Мене ми проповядват за любовта, но когато дойде Христос тогава.” И маха с ръце. Значи, като с лопата изхвърлят боклук. Неразбиране е това. Мнозина сте влезли в школата със своите неразбирания. Вие имате едно външно разбиране. Аз гледам някой се представя много сериозен. Цяло изкуство е това. Знаете ли, че често правим гримаси. Някой път ги правим, без да съзнаваме. Който ни наблюдава, забелязва колко навици имаме. Например, върви някой и си движи ръката. Или седи някъде и си маха краката. Това са навици. Това е проява на нервност. То са навици, от които трябва да се освободиш. Някой прави движение, като че си движи ръцете върху клавишите на пианото. Тогава вземи пиано и свири. Гледам някой пианист, че е нервен - свири бързо, бързо от единия край до другия край на пианото. Ти ще вземеш онзи основния тон “до”. Имаш основна идея в себе си. Като седнеш на пианото, ще вземеш най-първо най-силните тонове. Не вземай всичките тонове. Но нежно да барнеш пианото като бутнеш клавишите. Ще слушаш един дълбок тон, че излиза от пианото. Тези пианисти, които имат хубава техника, могат да свирят така, че всички в салона да плачат.

Та казвам: Аз съм на мнение да има едни малки пиана. Човек да го тури на масата и да се занимава. Всички ще се представите в един свят, дето ще ви изпитват. Всички ваши навици, това са разумни подтици, на които вие не разбирате смисъла. Някой път вие си турите пръста тук на челото. Това е един разумен подтик. С това казвате: “Как ще разрешим тази работа?” Някой път си туриш пръста тук към слепите очи, искаш да кажеш: “Трябва да знаеш как да

смяташ.” Или искаш да направиш някоя работа и се почесваш отзад. Щом се чешеш зад главата, отзад, то значи, че трябва да поправиш една погрешка. Каква погрешка? Малките деца, които мислят да отидат на училище, като дойдат до някоя круша, най-първо се почесват отзад. Това дете трябва да си върви! Някой ти казва една обидна дума и ако се почесеш искаш да отговориш. Това е все едно, че искаш да вземеш плод от градината. Не се спирай, а върви. Някой чеше горния връх на ухото. Това показва, че трябва да бъдеш честен. Ако се чешеш зад ухото, това показва: Трябва да бъдеш деятелен. Ти си мързелив. Чистиш си очите. Това казва: Трябва да ти бъдат отворени очите. Разумен трябва да бъдеш във всяка своя постъпка. Имаш една мисъл, чувство или постъпка. Разумно трябва да ги оцениш. Всяко едно попипване показва, какво трябва да бъде бъдещото ти състояние. В невидимия свят ще те съдят. Ще ти кажат: “Ти употреби хиляди пъти първия си пръст и това, което той ти каза, не го взе под внимание.” Като вдигнеш първия си пръст, той иска да ти каже: “Ти ще бъдеш честен и справедлив, и няма да онеправдаваш никого. Ти трябва да бъдеш като Бога!” Това ти говори първия пръст.

Бог те гледа и оценява всичките ти постъпки. И на всеки човек раздава това, което трябва. Като си вдигнеш първия пръст кажи: “В разбиранията искам да бъда справедлив като Бога!” Това е вътрешен смисъл когато се вдига първия пръст - показалеца.

В тази 61 глава от Исая е писано: “Духът на Господа е върху мене, който ме прати да проповядвам” - това е разумното в нас. Той ни праща да проповядваме. И това разумното в нас е хубавото, което ни говори. И трябва да го слушаме. И в това е успеха на всяка една душа, която е дошла на земята, която се е въплотила на земята. Там е и вашият успех.

Добрата молитва.

Ако ми дадяха мед, щях да се спра най-първо да размишлявам върху следното: В колко хиляди цвята пчелите са влезли? Отде са взели меда? И ще благодаря на Бога за събрания мед, този нектар, че е дошъл при мен, че пчелите са имали добрината да донесат този мед до мен.

НА НЕГО МОЖЕМ ДА РАЗЧИТАМЕ

2-ро неделно утринно Слово

1 октомври 1939 г. 5 ч.с.

Изгрев

Отче наш. В начало бе Словото.

Ще ви прочета първата глава от пророк Захария. Имайте предвид, че пророкът е говорил преди повече от 2000 години.

Духът Божи.

Не е лесно нещо, човек да бъде пророк. Пророците са изложени на известни изпитания. Не е лесно човек да бъде учен, да бъде ясновидец. Ако всички хора бяха ясновидци, при сегашното положение, то щеше да ви побелее главата преждевременно. До ясновидеца идват непоносимите страдания които съществуват в света, онзи вик, онзи зов, който съществува навсякъде за помощ. Например, потъва един параход и издава вик, но няма кой да помогне. Казвам: Трябваше да бъега някой път вие казвате: “Колко са жестоки!” Но знаете ли и ние колко сме жестоки, всеки един човек лично колко е жесток! В хората съществува голяма жестокост. Но трябва да се изнесе. Някой път вие сте неразположени. Защо? Само една ваша мисъл, която сте приели, или едно ваше чувство е изпотрепало 200-300 хиляди клетки. За нищо и никакво ти ги изпотрепваш. Не са само 2 хиляди. Това е едната страна. При всяка скръб измислят достатъчно клетки и при всяка радост се раждат нови клетки. Следователно, при една радост могат да се родят 100 хиляди, 200 хиляди, 300 хиляди, 500 хиляди, един милион клетки. И вие се радвате, че са се родили нови клетки, които носят нещо ново, Божествено отгоре. Какъв е този процес, който Бог постоянно извършва? И ако няма кой да се застъпва, то не зная какво би станало с хората. Човек не щеше да може да се обновява. И тогава страданието се оп-

равдава с туй, че при всяко страдание човек придобива знание. Това е отрицателната страна. А пък от радостите той вкухва от Божиите блага. Всяка една радост, това е един обед. А пък всяко едно страдание е гладуване. И ти при това гладуване добиваш една опитност: да оценяваш Божиите блага. Вие например не оценявате, какво благо ви носят вашите очи. Те са прозорци, чрез които идва храната за човешката мисъл, за онази красота, за която вашата душа седи и копнее. И чрез ушите ви влиза храна. И те са проводници. Всички звукове, които идат, носят храна. Та когато човек оглушее, той гладува, а пък като чуваш, ти се храниш със всички хубави работи. А пък като чуваш лоши думи, те рушат. Не обръщайте внимание на лошите думи, понеже те развалят яденето ви. Например, представете си, че тъкмо си седнал и имаш едно хубаво ядене, и една муха кацне и умре в яденето. Може мухата да е една. Но някой път сипят едно ядене и гледаш вътре 10 мухи. Знаете ли, че тези мухи носят отрова вътре и известна зараза. Какво ще правиш? Ще оставиш яденето. Всички имате опитността. Някой път чуete една дума и ви се развали всичкото настроение. Разправяше един наш приятел, който е сега в Америка - Граблашев, че държал в един от българските градове една сказка. Много добра сказка държал. Публика имало много. Той разправя: "Един господин ми каза: г-н Граблашев, ще ти кажа нещо много важно. И аз мислех, че ще ме похвали. И той ми каза тихо: Страшен вагабонтин си." Това било в Плевен. Разбира се, тези неща стават в плевнята. И мнозина от вас искат все да си дадат мнението. Някой казва: "Трябва да му кажа истината, че е лош човек." Какво ще му кажеш? Той си знае, че е лош. Каква нужда има да му кажеш. Пияницата не знае ли, че е пияница. Крадецът не знае ли, че е крадец? Онзи, който одумва, не знае ли, че е одумник? Това не е знание. Онзи, който иска да каже някому, че е лош, каква е неговата цел? Той е станал слуга на дявола. Слуга си на Бога, ако отидеш и му кажеш и този човек изправи живота си. А пък този човек, тъкмо намислил да изправи живота си и ти отидеш отгоре и му кажеш това. Пазете едно правило: Не поправяй един човек в погрешка, която ти сам имаш. Поправяй един човек в погрешка, която ти сам нямаш. И

ръцете ти тогаз са чисти, и каквото кажеш, Бог ще те благослови. Някои сега искат да проповядват, да говорят. Какво ще проповядваш? Това което нямаш ли или това, което имаш. Някой казва: "Как да започна?" Един цигулар откъде трябва да започне? Най-първо той трябва да има една хубава цигулка. Цигулката, това е жената, момата, като не се свири на нея, тя още не е женена. Лъкът е мъжът. Той на сърцето ѝ свири, на 4-те струни. Като я стисне, така ѝ свири. Сега този е един вътрешен процес, който става в човека. Че твоето сърце е онази младата мома, а умът е младият момък и постоянно той ще те смущава. Всяка скръб или всяка радост минава на тези 4-тях струни на сърцето ти. Ти казваш: "Не може ли без страдание?" Може. Как? Когато човек поумнее може без страдание. Щом ти кажеш една лоша дума да вземеш да я поправиш, че тази дума, като я кажеш на друго, те няма да страдат. Защото лошата дума като я кажеш на друго, те все ще страдат. Лошата дума трябва да прилича на онова, което причинява създаването на бисера в мидата. Като влезе една песъчинка в мидата, мидата прави нещо ценно от нея, около нея - един бисер. Има доста красиви бисери.

В сегашните времена вие седите и очаквате за нещо добро да дойде. Но ако дойдат тези хубавите птици, модерните птици, 20, 30, 40, 50 щъркели или 4-5 орли? Или някой път стотина? Както във Варшава са били 200. И всичките хора на колене са се молили и птиците са снасяли своите яйца отгоре. Как ще примирите тези неща? Хората измират. Не е лошо човек да умре. Че ще се мре, ще се мре. И да дойде да вика някой, няма кой да чуе. И да живеете и 120 години, ще дойде време да чуеш последната дума и да приемеш последния лъч на слънцето. И после ще дойде пак ново повторение. Казвам: Би ли желал някой да остане до 120 години и после, на стари години, да го бият по гърба с по 20, 30 удара. Или бихте ли желали да станете на 120 години и да ви се смеят, и да ви развеждат, както развеждат един кон. Няма нито един от вас, който би желал това положение. Ние, като искаме да живеем на земята, чакаме нещо хубаво. Да живее човек и да възприема Божиите блага, да, разбирам. Има смисъл. Но да живее на земята в едно

вечно поругание, няма смисъл.

Та казвам: Кое спъва хората? Човек, като яде нечиста храна, здрав не може да бъде. Човек като не знае как да мисли, който има нечисти мисли, нечисти чувства, желания, здрав не може да бъде, не може да има щастие.

Та казвам: Кое е чистата храна? - Словото Божие е чистата храна. Ако четете литература, в която няма храна, тя не е полезна. Има някои хубави книги, които носят отлична храна. Те са полезни. Но всяка книга, която няма тази храна, тя е безполезна да се учи. И ние сме пратени на земята за какво? Той е пратен да се учи. Да учи, но да не повтаря нещата. Сега нашата погрешка е там, че ние повтаряме. Способният, гениалният ученик веднъж като прочете, запомня. Някой човек 35 хиляди думи да му кажеш, напред и назад ги повтаря. Някой 5 хиляди думи като му кажеш, запомня. Някой хиляда думи като му кажеш, запомня, а пък друг, една дума като му кажеш, казва: “Я, я повтори!” Не е запомнил. И този човек иска да мине за учен. Някой казва: “Снощи ми говори един ангел, но не можах да запомня.” - Умът му бил отвлечен. Че този ангел, като ти говори толкова сладко и не си запомнил, и аз като ти говоря, пак ще забравиш. Всеки, който е дошъл на земята, не е от много умните хора. Това е обидно, но да го кажа по меко - не е от много учените хора. За учение сме дошли тука, за предметно учение. Страдаш, това е предметно учение. Не знаеш, какво нещо е страданието, не знаеш, какво нещо е злото, не знаеш, какво нещо е доброто. Злото и доброто не съществуват на небето. Доброто и злото са земята. Вие мислите, че като станете добри, ще отидете на небето. Това е една дреха за земята, а не за небето. За да отидеш на небето, трябва да отидеш с дрехата на любовта. За да отидеш при ангелите, трябва да отидеш с дрехата на вярата, с човешката интелигентност, да не правиш погрешки. А пък за да живееш на земята, трябва да облечеш дрехата на надеждата. Надеждата - това е да наденеш нещо. Това, което не можеш да наденеш, не е надежда.

Сега казвам: За какво може да обичате един човек в света? Един човек може да обичате за онова, което може да ви даде. Или за това на което той е проводник. Можеш да го

обичаш за неговия ум, за неговото сърце или за силата, която има, понеже всеки слаб човек, като влезе в съприкосновение със силния човек, възприема от силата му. Затова слабите хора обичат силния. И силния обича слабия, понеже иска да предаде някому.

Онзи, който има добро сърце, иска да предаде някому. Добрият човек обича лошият понеже добрият има къде да вложи своето добро. Аз сега говоря за едно зло в света, не в смисъл на постъпки. Но злото е един материал необработен. Да обясня тази мисъл със следното обяснение: Един музикант може да стане добър само тогава, когато от всеки един тон може да изважда уханье. Един музикант от всеки един тон трябва да изважда сок, както пчелите изваждат от цветовете. Една пчела е умна, която от всеки цвят изважда сок. И ако музикантът от всеки тон изважда сок, той е добър музикант. А пък онзи, който от 10 тона изважда оттук-оттам по-малко, той не е музикант. И за певецът е същото. Законът е все същият и за онзи, който мисли. Ако от всяка мисъл, която минава през тебе, можеш да изваждаш сок, ти си умен. Ако от всяко чувство, което минава през твоето сърце, можеш да изваждаш сок, ти си добър човек, ти си любящ човек. Някой ще каже: “Как можеш да изваждаш сок от мисълта?” Там е изкуството! Някой път трябва едно предметно учение на музиката. Трябва някой музикант пианист да свири, за да ви покаже класическа музика. Мнозина свирят на пиано, но така не се свири. Ако аз бях взел да свиря на пиано, ето как бих започнал, ще ви го кажа. Вие може да го приложите на друго място. Понеже не сте пианисти. Аз ще ударя “до” много силно. Това е за глухите - да дрънка. Онези, които са музиканти, трябва да седят най-малко на другия край. Ако свиря на някои по музикални, трябва да свиря така леко, че едвам да се чуе гласа. Някой ще каже: “Ако се свири тихо няма да се чуе.” Не, най-силните звукове са тихите. Това, което не чуваш, се чува по цялата земя. Значи, една мисъл, на която не можеш да се радваш, никой не може да я разбере, понеже тя се предава чрез тебе. Ти си предавател на тази мисъл. Ако ти я разбереш, ще я предадеш правилно. Ти си една глава, която предава мислите на хората, мислите на ангелите и мислите на Бога.

Твоята глава има една трудна задача. Най-първо трябва да знаеш да предаваш човешките мисли. След това трябва да се научиш да предаваш Божествените мисли. Знаете ли каква велика задача е това? Знаете ли, че ако хората бяха почнали да предават ангелските мисли, щяха хората да светнат. Както тези лампи светят. Не с такава светлина. Като влезе един човек ще почувствувате, че той има известна светлина.

Разправяше ми един ученик: “Учителят по математика ми зададе една задача и аз бях се объркал. И само като ме погледна учителят, изведнъж разбрах задачата и я реших.” Онзи му предал светлина и хвърлил светлина върху тази тъмна задача. А пък има математици способни, но ученикът като го погледне забърква всичко. И религиозни хора има, които като дойдат, забъркват хората. Бъдете носители на Божествената светлина. Човек има доста тъмнина. Защо ще му носиш още тъмнина. Светът е пълен с тъмнина сега. Отвън имаме достатъчно светлина. Но вътре има една тъмнина - в избите. Прозорците са затворени.

Ние сега минаваме за много критици, почваме да се критикуваме, кой как живее. Ще живееш като човек, ще мислиш като ангел и ще обичаш като Бога. Това е наука вече. Да живееш като човек, да мислиш като ангел и да обичаш като Бога, знаете ли какво е това? Та казвам: Имаме една велика задача в живота. Вие казвате: “За какво трябва да живея?” Да живеем като човек, така както всички хора живеят. Не както един човек, но както цялото човечество живее. Така да живеем. Да почна да мисля, както всички ангели мислят, да нося светлина навсякъде и да почна да обичам, както Бог обича. Христос казва на едно място: “Както Отец ме е възлюбил, така и аз ви възлюбих”. Вие опитвали ли сте някой път да обичате, както Бог обича? Мъчна работа е! Ако ти не си живял, ако ти не си мислил, не можеш да обичаш. Защото под живот разбирам движение. Да живее човек, това е най-ниското състояние в което човек се намира. И да проявиш това, което виждаш в хората. В човека виждам само движението, мърдането на устата. Представете си, че вие сте глухи. И някой трябва да ви изяснява, какво означава вдигането на двата пръста, на три пръста, на 4 и пр. Когато пианистът седне на пианото, какво

иска да ви каже? Всеки може да свири, но от свирене до свирене има разлика. Всеки може да мисли, но от мисъл до мисъл има разлика. Всеки може да чувствава, но има разлика. Аз наричам силен човек онзи, който не осиромашава. Силен човек е онзи, комуто никой не може да заграби това, което има. Ти си силен ако никой не може да ти вземе това, което имаш. Ако всеки ден ти казваш: “Изгубих си мира, знаеш ли каква загуба е това?” Може да те обере някой, може да дойде някой и да те раздразни. Като дойде някоя голяма буря, да не може да те изкърти. Може само малко да се наведеш и като замине, пак да се изправиш. Като духат ветровете, оная планина могат ли да я отвеят? Ако си някоя голяма планина, не. Но ако си някъде, някой малък лист, тогава е друго.

Аз, като се върнах от Рила, видях, че са пожълтели листата на лимоните. Сега са раззеленени. Питаха ме: “Защо са пожълтели?” Някои мислят, че от голяма скръб. Всъщност, не са ги поливали. И се оплакваха. Казвах: “Много малко водица ни даваха и пожълтяхме.” Не им дали вода и те пожълтели. Те казваха: “Вода!” На сестрите казвах: Вода трябва да им турите.” И сега от водата позеленяха вече. Казвам: Онзи, който пожълтява, живот му трябва, вода! Вие не знаете причините за вашите страдания, откъде идват. Някой бил глупав, че е счупил едно шише, а пък друг е бил глупав, че е ходил бос по стъклата. А трети е отишъл да лекува рани, а не е знаел как да ги лекува, та са се събрали трима глупци. Онзи, който е направил погрешката, е глупав. Онзи, който е пострадал, е глупав и онзи, който ги лекува е глупав. Дето има счупени шишета, носете на обувката си два пръста гьон и няма да има нужда да ви лекуват. Защото, имали ли сте вие опитността на селските деца? Те често взимат клас и ще го турят в гърлото си много лесно, но ако речеш да го извадиш много мъчно е, понеже има шипове. Но знаете ли колко мъчно се лекува това? Как ще го извадите, кажете ми. Не е лесно. Някой, човешка мисъл има, която като влезе, прилича на клас. Лесно влиза и мъчно излиза. И някой ако дойде, който не разбира законите, ще си причини големи страдания. По-добре е да влезе класа в стомаха, отколкото да го изваждаш. Та по-добре е да пре-

търпиш думата, отколкото да я изваждаш навън. Така по-малко страдания ще имаш. Аз съм за по-малко страдания. По-добре едно страдание, отколкото 10 страдания. Сега по някой път човек сам си причинява своите страдания. Знаете ли, колко мъчно е човек да търпи? Например, аз съм виждал някого, че минава и се закачи някъде. Например, случва се, че ти вървиш и палтото ти се закачи на кревата и ти дръпнеш гневно и палтото ти се скъса. Креватът ти казва: “Чакай, не бързай!” Ти казваш: “Работа имам, нямаш право да ме спираш.” И скъсаш палтото. Хубаво, ако беше някой човек, ще му кажеш: “Защо ме хващаш, че ми късаш палтото?” Сега какво ще кажеш за кревата? Кой е виноват? И ако някой човек те е обидил, къде е причината? Ти си дошъл много близо до него. В света съществува един закон. Бог е турил път на всеки човек. Всеки човек си има особен път, както месечината, слънцето, земята и пр. И всички тези, които правят погрешки, отделят се от Божия път, който Бог е турил и влизат в нов път. Влизат в страдание. Поздравлявайте се отдалеч. Някой път ще кръстосаш орбитата на други. Но гледай да я кръстосаш по-рано, че двамата да не минавате едновременно. Някой път кръстосването е неизбежно, тогава ще пътувате с голяма бързина, няма да намалявате бързината. Ако се спираш да слушаш кой какво говори, ти ще се сблъскаш с някого. Ако си пощаджия и се спираш да се разправяш с ежедневните новини, как ще раздадеш писмата?

Какви са сегашните новини? Вземете кой и да е вестник, все едно и също пишат. Вземете вестниците “Утро”, “Зора”, “Заря”, който и да вземете с много малко различия са. Някой път вземаш два вестника, но каквото има в единия, има го и в другия.

Често в политическия живот и в религиозния има еднообразие, дошло е еднообразието. Казваш: “Да живеем добре.” Само с добро живеене не става тази работа. Добрият живот е резултат от нещо. Ти не можеш да живееш добре, докато не си мислил добре, докато не си чувствувал добре. Добрият живот е резултат на мисълта. Доброто зависи най-първо от Любовта. Доброто зависи и от мисълта, тогава иде вече добрият живот. Значи, каквато е била любовта ни в

миналото, каквито са били мислите ни в миналото, такова ще бъде и проявлението на нашия живот сега. Ние не можем да се избавим от последствията. Ако на сто километра разстояние е валил дъжд, ще се образува порой. И реката не може да се избави от последствия. Колко време ще продължава пороя, това ще зависи от туй, колко дълго е валил дъжда. Ако два часа е валил дъжда, два часа ще трае пороя.

Сега всички се спъват в следното - някой казва: “аз 20 години вече как живея и вярвам в Христа.” Ти няма да вкусиш сега от плодовете на тези 20 години, които си живял. То е за в бъдеще. Ти ще вкусиш плода сега на онова, което преди 20 години си живял. Това минало идва до тебе. Сега си станал добър, миналото ти не е добро. Лошото трябва да изтече и после ще дойде ред за сегашните ти добри мисли, за сегашната ти любов, може би след 20 години, след 10 години, може би след една година. Сегашните ни добри мисли, сегашната ни любов ще дадат резултати в бъдеще. А пък сега трябва да ликвидираме с миналите мисли, желания и пр. Някой път сме ги имали и сега вкусваме сладчината им. Всички хора с които се срещаш, едни са добри, а други лоши към тебе. Това е последствие от миналото. Някой те обира, ти си го обрал в миналото. Ако разбираш закона, ти ще бъдеш благодарен, че си се отплатил. Ти си биел и сега те набиват. Ликвидира се кармата.

При сегашните условия се изисква един разумен живот. Трябва една наука с която да се ликвидира миналото, не само на отделните хора, но и на народите. Законът е същият. Един народ трябва да ликвидира със своето минало. Цялото човечество и то има карма, с която трябва да ликвидира. И Христос, когато дойде на земята, той учеше този закон. Как може да се ликвидира миналото? Може само по три начина: Може само чрез закона на Любовта, закона на мисълта и закона на доброто да се ликвидира кармата. Това е цяла една школа. Хиляди години сме живели и хиляди години ще живеем, докато се ликвидира.

Да любим, както Бог люби, да мислим, както ангелите мислят и да постъпваме, както всички добри хора знаят да постъпват. Всеки един ученик, всеки един от вас, иска да бъде съвършен. По този път се добива съвършенство. Казано

е: “Бъдете съвършени, както Отец ваш е съвършен.” Това подразбира онзи живот, по който всички хора трябва да вървят. И не трябва да се обезсърчаваме. Някой път казвам: Радвайте се и на страданията. Защо? Радвайте се, че сте научили нещо. Радвайте се и на радостите си. Понеже сте вкусили от доброто, което Бог ти дава. В страданията, ти вкусваш от знанието, от опитността, от учението, а пък чрез радостта ти вкусваш от Божията Любов. Ти не можеш да добиваш знания, ако не страдаш. И не можеш да се радваш, ако не обичаш. Радвай се на радостта, понеже ще вкусиш плода на Божията Любов. Светът е създаден за вас. Най-първо е създаден, за да страдате, за да добиете знание. Светът е създаден и за радостта, за да опитате плодовете на любовта. Това като разберете вътрешно, вие ще може да се примирите много лесно с нещата, ще разберете Божиите пътища. Много мъчно е човек да се примире със страданията. Мислите ли, че Бог не страда? Той страда много повече от вас. Той трябва да ни търпи. Ние не мислим както трябва, не обичаме както трябва и не правим добро както трябва. И Той трябва да ни дълготърпи. Минават се ред поколения. Бог казва: “Не прави това!” Ти казваш: “Защо да не го направя?” Бог казва: “Не вкусвай това!” Ти казваш: “Защо да не го вкусвам?” И после сме недоволни. Като страдаш, ти си недоволен. И като се радваш, ти си недоволен, понеже казваш: “Онзи има по-голяма радост, по е богат, има повече да яде и пие!” Той е снажен, червендалест, а пък ти си едно джудже. И мислиш, че Господ е виновен за всички тия работи. Ти се радвай на Господа, че си малък, понеже в сегашните времена, ако имаш 2-3 метра височина, знаеш ли колко мъчно щеше да се движиш? И колко мъчно щеше да се нахраниш? А пък сега си едно малко човече до 120 см. По е икономично. Сега, всички тези неща ще ги преведете към духовния живот. Красивото в света седи в две неща: човек изучава великото в света, безпределното! Ще изучиш законите и на малкото, на онова малко, от което по-малко няма. Идва положение, дето всяка форма изчезва, между тези два полюса. Ако в малкото си доволен, ти ще разбираш и голямото. Ако не си доволен в малкото и в голямото няма да си добре. На малкото отговорностите са малки. Но в голямото има големи

отговорности. Представете си един ангел, който ръководи земята, знаете ли каква отговорност има? Един цар, който управлява народа, каква отговорност има? Една майка, която ражда деца, каква отговорност има? Един учител, който учи деца, каква отговорност има? При всичките работи, които вършат хората, имат отговорности. Малко знаеш, малко си отговорен. Много знаеш, много си отговорен. Малко зло правиш, малко наказание имаш. Голямо зло правиш, голямо наказание имаш. Малко добро правиш, малка награда имаш. Голямо добро правиш, голяма награда имаш.

Та пророкът казва в свръзка с кармата: "Оставете тези пътища, за да живеете добре!" Та казвам: Живейте добре! Мислете добре! И любете добре! Или казано другояче: Главата ви да има добро осветление, сърцето ни да има добро осветление и тялото ни да бъде въоръжено със сила. И да не могат да ни нападнат и бомбардират. Как се въоръжават сега Русия, Англия, Франция, Германия и пр.? И ако не си добре въоръжен, ще те нападнат. Ако си въоръжен с отлични силни мисли, няма да могат да те атакуват лошите духове. Ако си слаб, другите може би ще искат да те защитават. Но ако остане друг да те защитава, ще те защити така, както защитиха Полша. Нали Англия щеше да я защити? Остане ли отвън да ти помагат, то работата е загубена. В това отношение само Бог прави изключение. Но аз наричам Бога този, който е над всичко, във всичко и под всичко! На Него можеш да разчиташ. А пък на всички други, които не са във всичко, една трета можеш да разчиташ. Те не са под всичко и над всичко. Погрешката ви е там, че вие се надявате на този, който е във всичко. Надявайте се само на Онзи, Който е над всичко, под всичко и във всичко! На Онзи, Който е в живота, Който е в човешката мисъл, Който е в Любовта. Той е Духът, Божественият дух. На Него ние трябва да разчитаме. Там е силата на човека, да бъде постоянно във връзка с разумния живот! И всичко каквото става в света, от едни неща да се учи, а други да ги вкусува и да се радва на Божиите блага. Знание трябва да придобива. По който и да е начин и да не роптае. Той ще си роптае, но като роптаеш, да не роптаеш! Знаете ли, какво нещо е това? Ропотът е едно вътрешно недоволство.

Вчера ми носят едно писмо. Идва един и ми казва: “Учителю, нося ви едно писмо.” Аз зная какво е това писмо. Онзи, който ми праща писмото, иска пари от мене. Разрязах писмото, хвърлих само един поглед, турих му числото “5”. Турих моето писмо вътре и му го пратих назад. И аз му пиша същото писмо. Искан той. Сложих му каквото иска. И му пращам писмото отново. Та казвам: Когато вие пращате едно писмо до Господа, Той ще го отвори, ще тури нещо и ще ви прати писмото назад. Няма архива в небето за писмата ви. Този пише така: “Високоуважаеми г-н Учителю, понеже се намирам в лоши условия, жена ми е болна от малко простуда и много страдаме, понеже нямам пари за доктор, а път тя се нуждае от доктор...” и т.н. Топла вода да взема, повече да диша, малко повече да работи. Да не ходи със скръстени ръце, да не чака крушата да капне в устата ѝ. Значи, тя не се нуждае от лекар, а от това. Ако аз бях на негово място, ето какво щях да направя. Щях да кажа: Г-н Учителю, мога ли да ви донеса малко вода? Или мога ли да отида в града да ви донеса нещо? Щях да направя някаква услуга. И като ми направят услуга, щях да му дам два пъти повече. А пък той сега ми заповядва да му дам. Не се е отучил още от господарските си навици. Той казва: “Трябва да ме послушаш и ако не ме послушаш, ще се разгневя, ще дам заявление, ще се оплача.” И тук всеки ден аз имам такива екземпляри. Хем по Бога служат. Онзи е руснак, не е от братството. Но и от братството и те са руснаци, братски руснаци.

Един ден намирам една сестра, която отива към лозето. Тя ми каза следното: “Гледам един откъснат грозд.” Казах на един брат когото намерих там: “Няма да късаш грозде.” Той каза: “Аз откъснах 5 грозда.” Казах: “Много си откъснал. За всекиго трябва да има по един грозд.” Онзи каза, че това е братско. Но трябва да знаете, че ви се пада една круша или две круши. Вие не разбирате идеята. Някой казва: “Ние работим за Господа.” Че тогава, ако работите и искате да изпоядете всичко, за онзи свят какво ще остане? Един брат идва и ми казва: “Все намирам една сестра в лозето и тя ми казва: Дойдох да видя прасковите. Дойдох да видя как е лозето.” Когато се копае лозето, никой не идва да го гледа.

Сега, не че не можем да отучим хората от един лош навик, можем да ги отучим, но не е хубаво. Ти можеш да изядеш една круша и това да ти коства много скъпо.

В Египет има мумии, върху които са произнесени заклинания и всеки, който е взел тази мумия, имал е нещастие. Върху всеки плод може да има закланение. Не яж това, в което няма Божието благословение! Искам да ви кажа закона: Не яж това, което няма любов! Не яж това, което няма мисъл, не яж това в което няма добро! Светът защо страда? Аз само изнасям за изяснение. Да кажем, че иска някой човек да сподели мислите си с вас. Не може човек да сподели мислите си с вас, ако вие нямате любов към него. Нито вие трябва да споделяте мислите си с друг човек, който не ви обича. Той може да ви унизи. Той може да каже: “Колко е глупав.” Всеки човек, който ви повери своите мисли и своите чувства, вие може да го цените. Той е като скъпоценен камък. Някой ще каже: “Глупави работи са.” Няма нищо глупаво в света. Ние трябва да го разбираме. За да разбираме нещата, ние трябва да ги ценим. Всички неща, които носят в себе си Божията Любов, Божията Мъдрост и оная доброта, те носят благословение. И Бог казва: “Не яж от онзи плод, който няма любов! Не яж от онзи плод, който няма мисъл! Не яж от онзи плод, който няма доброта! И в който ден ядеш от този плод, ще умреш.” Това е тълкуването. Най-обикновеното тълкуване. Яж от дървото на живота, дето е Божията любов, дето е Божествената мисъл и дето е доброто! И тогава ще имате и радости и скърби. И те ще ви бъдат приятни. На земята не можете да се издигнете над страданията. В земния живот немислимо е да избегнете страданията. Но по възможност да имате най-малките страдания! А пък най-малките страдания - те са радости. А пък големите страдания, те са за много силни хора.

Добрата молитва.

Това, което ви говоря сега, то е за вашата душа.

Това, което ви говоря сега, то е за вашия дух.

Това, което ви говоря сега, то е за вашия вътрешен живот.

ОБОДРИТЕЛНИ МИСЛИ, ЧУВСТВА И ПОСТЪПКИ

3. Неделно утринно слово
8 октомври 1039 г. 5 ч.с.
Изгрев

Добрата молитва. 91 псалм. Молитвата на Царството.
Духът Божи.

Ако си зададете един въпрос, защо човек трябва да бъде добър. И как може да стане добър? За да стане човек, той трябва да мисли. Като не мисли, той не е човек. Дотолкова, доколкото неговата мисъл е права, дотолкова той е човек. Сега искам да ви наведе върху една мисъл - върху ободрителните мисли, върху ободрителните чувства и върху ободрителните постъпки. Мнозина сте слушали, казват: “Да вярва човек.” Но каква вяра? Има една положителна и една отрицателна вяра. Положителната вяра е вяра в която шишето е пълно с вода, отрицателната вяра е вяра, в която шишето е празно. Шише ще имаш, но е празно. Всичките отрицателни неща в света са празни. Форма имат, но нямат съдържание. И казва: “Да вярваме в Бога!”, това е празно шише. Ама да се обичаме! Това е празно шише. Ама да имаме надежда! Това е празно шише. Да имаме, да имаме и нищо нямаме. Като кажеш да го имам и да имаш! Това, което имаш, ще кажеш: “Имам го!” А това което нямаш, казваш: “Нямам.” Имаш една вяра, но твоята вяра е празно шише. Имаш ум, но твоят ум е празно шише. Сърцето ти и то е празно. Душата ти и тя е празна. И духът ти и той е празен. Всичко е празно. Значи, нуждаеш се. Вие сега мислите, всичко като е празно, имате обширен план за работа. Много хора, които нямат работа да ги турите на работа. Цял ден седиш и мислиш какво да правиш. За пример, някои от вас седят и мислят как да обърнат света. Отлична идея е тази. По-хубава идея от тази няма - да обърнете света, вие не сте

обърнати както трябва. Един американски проповедник е казал тъй: “Аз вярвам в онова обръщане, което обръща не само сърцата на хората, но обръща и техните кесии.” Ако твоята кесия не е обърната, ти още не си обърнат. Погрешка е, че ние не искаме да признаем своите погрешки. Мислим, че каквото говорим - вършим и каквото говорим е право. Право е заради нас. Но ти имаш едно състояние казваш тъй: “Аз вече съм се обезверил.” Това е едно празно шише. “Аз нямам смисъл в живота.” Това е празно шише. Казвам: Щом имаш празно шише, то може да се напълни. Те са сега ред изяснения. Вие всички имате една вяра, но не сте проверили, до каква степен вашата вяра е реална. Вие, по някой път, може да кажете тъй: “Ама хората в мен вярват!” Но питайте тези хора, доколко вярват. Може да направите опит. Идете при един ваш приятел и опитайте доколко се простира неговата вяра. Поискайте му на заем десет лева и той ви дава. Поискайте му сто лева, пак дава. При петстотин лева, спира. Неговата вяра е до петстотин лева. Идете при някой друг, той ви гарантира до хиляда лева. Там се спира и по нататък не отива. Наскоро един млад, който се подвизава в този път, дошло му на ум за нещо да се подвизава. Но пари му трябват. Иска да строи къща. Отива при свои богати роднини. Те като го видели, казали: “Лесна работа е! Ще уредим.” Като отишъл втори път, те казали: “Времената са лоши. Ние сме вложили парите, не можем да ви помогнем.” Това е материалната страна. В духовно отношение дойде някой при вас и ви говори, че така и така ще служи на Господа и да му помагате. Вие го погледнете някой път, за да видите, докъде може да му помогнете. Аз другояче разсъждавам. Вие идвате при мен. Това, което мога да ви дам се ограничава. Вие сами сте ограничили възможността на онова, което аз мога да ви дам. Тук има две страни. Вие идвате при мене с едно шише, което събира един килограм. Масло ви трябва. А пък вие искате от мене 1 кг. Представете си, че аз имам масло, но нямам шише. Колко мога да ви дам. Толкова, колкото може да събере вашето шише. Вие казвате: “Дайте ми повече!” Казвам: “Намерете някое шише.” Вие казвате - “нямам.” В кого е погрешката? Другото положение е следующото: Вие носите едно шише от 5 кг, а пък аз

имам само един килограм масло. Вие казвате: “Дайте ми 5.” Аз ви давам един. Къде е погрешката? Няма погрешка. Аз имам само един килограм на разположение. Вие намерете други. Но тази година маслините не станаха. Та някой път всички вие сте така възискателни като отивате при Господа. Някой път носите големи шишета, а някой път носите малки шишета и сте в най-големи противоречия, защото не стават така, както вие мислите. Погрешката е в самите вас. С големите шишета ти трябва да бъдеш предвидлив. Не вземай голямо шише, защото твоят приятел има по-малко масло, вземи по-малко шише. А пък когато вашият приятел има много масло, вземи голямо шише, не вземай малко. Имаш намерение да искаш 5 кг масло, а носиш един килограм. Вземи голямо. Това са разсъждения сега.

Вие седите тук. Ние разсъждаваме и говорим. Сега какво мислите? Вие мислите, че има един невидим свят, но къде е, не го знаете. Във вашия ум седи, че този свят е далеч някъде. Това е право. Много е далеч и много е близо. По форма е далеч, а по съдържание е много близо. Духовният свят по съдържание е вътре в нас. Ако слушате по радиото, Англия е много близо. Отворете радиото и ще слушате веднага. Всичко каквото се говори там, вие го слушате толкова скоро, че даже и онези които са в зданието в Англия, те слушат след вас. Вие слушате по-бързо от онези, които са там. Лесно се предава по радиото. Аз като ви говоря на вас, които сте се събрали тук в онзи свят слушат ли ни или не ви слушат?

Да кажем, че вие сте при едно радио и проверявате станциите. Да кажем, че имате едно радио, което има 50, 60, 100 станции. Има радио и с повече от сто станции. Но вие се спирате на някоя станция, понеже от нея се предава нещо интересно. На всяка станция, която може да ви даде нещо интересно, вие се спирате на нея и слушате. Ние сме тука една станция. И ако има нещо интересно, ще отворят радиото и ще ви слушат, ако не е интересно, затварят с едно копче и минават на друга станция. И ти си една станция. Ти се молиш, но молитвата ти е толкова безсъдържателна, че като слушат отгоре известно време завъртат и затворят радиото.

Един американец искал да повика един свой приятел на гости. Това било в един от големите американски градове. Отива на станцията, говори на жена си по телефона. Когато ѝ говорел, до него бил неговият приятел, когото канел. Той казал на жена си: “Моля любезна, ще доведе един мой приятел на гости. Бъди така добра да приготвиш нещо за ядене.” Тя казала: Този да не ми го довлечаш. Той слушал и приятелят му слушал. Дватамата слушали. Че вие седите на станцията и говорите на Господа и жена ви се обажда отвътре. Ти се молиш, но нещо в тебе се обажда: “Остави тези празни работи. Толкоз години сме се молили на този Господ. И той досега нищо не ни е дал. Не ходи да се молиш.” Че Господ слуша твоята жена, какво говори отвътре. Това е твоето сърце. Сърцето ти казва: “Ако не бяхме се молили на Господа, щяхме да уредим много по-добре работите. Сега съвсем загазихме.” Всички хора загазват, по единствената причина, че не употребяват своя ум, своето сърце и своята воля на мястото си. От три неща зависят нещата: от неговите мисли, които са навременни; от неговите чувства, които не са навременни и от неговите постъпки, които не са навременни. А нещата не могат да станат произволно. Бог е едно същество абсолютно свободно. И ако искате да употребите насилие върху него, това ще се отрази зле върху вас. Вие искате да изнасилите всякога Бог, но с изнасилването му вие вредите на себе си. Ако се зароди някоя нечиста мисъл във вас, Бог ще ви я повърне на вас. При Него не може да остане. Или ако се появи във вас едно нечисто желание, то ще се повърне при вас. При бога не може да остане. Или когато направите някоя нечиста постъпка, пак ще се върне на вас. Някои постъпки изглеждат много добри, но всъщност не са. Аз съм забелязал у мнозина следното: След като му говоря, той казва: “Ти искаш само да ме забавляваш.” Аз се обръщам и му казвам: “Ти като дойде при мене, колко плати?” Защото на един концерт, на едно представление можеш да се забавляваш, като си вземеш билет. Ще прегледаш програмата, дали ще се ползуваш или не. Казах на този: “Ти не си от много умните, защото мислиш, дали ще се забавлявам с тебе или не. Защото не си предвидил дали ще ти кажа нещо съществено или не. Щом мислиш,

че аз те забавлявам, вземи си шапката и не си губи времето. И ще намериш някой човек, който няма да те забавлява. Според мене както виждам, ти нямаш търпение. Трябват ти три дена да се извърши твоята работа както искаш, а пък ти искаш да снесеш яйцето днес и целият свят да събереш. А пък не можеш да го снесеш днес.” Ти казваш: “Аз вярвам в Бога.” Та и аз вярвам в Бога. Ти казваш: “Но хората не постъпват добре.” Но хората мислят, че и аз не постъпвам добре. Той мисли дали него го заблуждавам. Аз не го забавлявам. Но аз съм в противоречие, понеже не мога да изпълня желанието му както той иска. И да искам не мога да изпълня желанието му. Той иска да му ходатайствавам пред някой министър, но министъра го няма. Отишъл в странство по политически работи. Този ми казва: “Иди при министъра.” Но няма го. Не мога да ви помогна. При всичкото добро желание, което имам, не мога. Ти казваш: “Но кажи му по телефона.” Но той си има друга работа, баница се пече на главата му. И всички, които отивате при Бога, приличате на тези припряните. Вие мислите, че само с вас ще се занимава Бог. В цялата вселена Той има толкова работи, толкова прошения. Вие мислите, как така да не се изпълни вашето прошение, което сега сте подали. А преди вас има десет милиона. И като ги уреди 10-тях милиона прошения ще дойде ред и до вас. По човешки говоря. И оттам се заражда обезверяването на хората.

Колко пъти на ден човек трябва да се моли? Някои поддържат, че постоянно трябва да се молим. Че ти като се молиш постоянно и никак не работиш, тогава какво. Много се молиш и никак не работиш, постоянно вземаш пари и никак не ги връщаш. Какво ще стане? Като вземаш постоянно уроци по музика и никак не ги заучаваш, какво се ползуваш? Само плащаш, не заучаваш, плащаш и не заучаваш. Тогава професорът печели, а ти губиш. Казваш: “Да се молим.” Какво? “Отче наш да четем.” Отче наш, но ти вярваш ли, че този баща, Който управлява света е Един? И че ти трябва да изпълниш Неговата воля? И ако ти не си готов да изпълниш Неговата воля, без никакво противоречие, каква е твоята вяра? Да знаеш, че всичко каквото направи Той е все за добро. Едно нещо, макар и неприятно, каквото

Той е направил за тебе е на мястото. И ако ти държиш тази мисъл в ума си, Той един ден ще оправи твоите работи, понеже Той разполага със сърцата на хората. Ще ги оправи, не когато ти искаш, но навреме. И ще бъдеш много благодарен.

Ти си тъжен сега. Няма нищо. Човек никога не може да бъде винаги весел. И някой път си поплакваш. Плачът няма да бъде винаги. Даже ангелите се прашат някой път на земята от небето, за да опитат скърбите на хората. И те се нуждаят от това. Ако човек има вечното блаженство, ще опита едно малко недоволство, че няма нещо друго. И ангелът като дойде тук и опита една малка скръб, знаете ли каква цена дава на това? Като отиде на небето разправя, какво нещо е скръбта. И като една научна теза изнася това пред другите ангели. Сериозно разсъждава. Ти казваш: “Дотегнаха ми тези страдания!” Че те много струват. И какви бяха? Много пари струват. Онези, които са създали страданията, знаете ли колко векове са мислили, за да ги измислят? В края на краищата, във всяко едно страдание има нещо добро, което ще дойде. Сега има два вида канализация. В едната канализация водата иде отгоре. Лесно слиза водата. А пък има друга канализация дето водата се качва нагоре. При първия случай е лесно. Двете води се разговарят. Коя вода е на зор. Която се качва нагоре, тя казва: “Докато излезе нагоре, пати ми главата.” Защото се качва нагоре. А защо на другата е лесно? Защото слиза надолу. Щом вие страдате, нагоре се качвате, а пък щом се радвате, надолу слизате. Кой печели? Който се качва, или който слиза? Кой клони печелят, които отиват нагоре или които отиват надолу? Онези, които отиват нагоре и дават плодове, печелят повече.

Аз ви говоря за вътрешния живот, за вътрешната фамилия. Онези от вас, които сте мъже, ще научите жените вътре да не цапат по телефона. Да не говорят такива работи, които ще ги чуят вашите приятели. А пък онези жени, които имат мъже, ще им кажете и те да не цапат. И на дъщерите си и на синовете си ще кажете да не цапат. Това казвам на женените от вас. А пък онези, които не са женени, ще кажат на своите приятели да не цапат. Някой иска да бъде женен. Защо да се жениш, да те цапат? Жени се дето няма

да те цапат. Да се ожениш и да те цапа жена ти по три пъти на ден, там ще научиш голямо търпение. Но не може без цапане. Един пример ще ви дам за цапането. Жената мисли, че нейния възлюбен не я обича. Може ли нейният възлюбен да не я обича? Щом не я обича, въпросът е вече разрешен.

Чудни сте! Вие искате да ви обичат. Че за какво ще ви обичат? Кажете ми. Вие сте слепи. Възлюбеният ви няма какво да ви обича за очите ви. Глухи сте. Няма за какво да ви обича за ушите ви. И носят ви не чувствава. Няма какво да ви обича за носа ви. И езикът ви плещи всичко. За какво ще ви обича? И ръцете ви не са на свят. Не са меки, хубави. Като ви погледне този ваш възлюбен, вие сте едно страшилище. Кажете ми, кой ще ви обича? Идеино погледнете на любовта сега! Ако вашето сърце не може да праща онези хубави Божествени сокове, онова ухание, ако вашия ум не може да изпраща онази божествена светлина, ако от вашата воля не може да излиза онази благотворна сила, която освежава, тогава за какво ще ви обичат? Аз не ви говоря като на деца сега. Вие казвате: “Толкова години сме в този път, какво трябва да правим?” Сега трябва да посеем на нивата най-хубавото семе, за да имаме една отлична реколта за бъдеще. Сега не ви казвам това като възражение. Но казвам причините, които спъват живота. Ще ви приведа един пример. Малки работи могат да спъват. Има хора, които са много религиозни. Такъв един религиозен човек в Америка по три пъти се молил на ден. И на всяко събрание отивал. Дето имало събрание отивал и се молил. Един ден като минал покрай един прозорец, на прозореца забравил един banker една голяма торба с пари. Онзи казал: “Господ остави тази торба за мен.” Задига торбата, отива вкъщи, остава торбата и казва: “Господи,” но като искал да се моли, молитвата не върви. Спира се. Към вечерта пак се молел. Но молитвата пак се спира. Не може. Връща торбата на bankera и му казва: “Този дявол го взех, но не ми трябва, връщам ти го назад.”

Вие ако сте този човек дали ще върнете торбата при сегашните условия? Този религиозен човек след една седмица връща торбата. Една сестра ми каза: “Без пари не може.” Аз казвам: Не отричам парите. Аз мога да кажа, че и

без въздух не може, че и без вода не може и без хляб не може. И без обед не може. Всичко това го приемам. Че без пари не може, не може. В дадения случай не може. Но, ако ти се давиш, в този случай защо ти са парите? Значи, в един уреден свят, без пари не може. Но думите “не може” са относителни. Ти си беден човек, трябва да носиш пари. Но един царски син като отива някъде, само като го видят, кредитират го. Ако пък ти, ти като беден парите ще те кредитират. Да вземем думата “кредитиране”. Разменни монети има навсякъде в света. Не мислете, че не е така. Ти като отиваш някъде, твоят ум ще бъде разменна монета, твоето сърце ще бъде разменна монета. Три монети има в света: във физическия свят - волята, в духовния свят - сърцето и в Божественият свят - умът. Ти казваш: Без пари не може. Във физическия свят, своята воля са парите. Във физическия свят без пари не може. В духовния свят без сърце не може. В Божествения свят без ум не може.

Та казвам: Мислете правилно! Ако досега вие бихте употребявали, ако бихте държали великия закон на любовта, ако знаехте закона на любовта, щяхте да бъдете свързани с всички добри хора на земята, особено с тези с които хармонирате. Те ви обичат и вие ги обичате. И ако държите тази връзка, то щом се намерите в затруднително положение, щом нямате условия, те щяха да ви помогнат, парите щяха да дойдат.

Ще ви приведа един пример който е изключителен. На един американец дошла му идеята да стане проповедник. Той казва: “На проповедниците не им върви.” И напуска Америка, отива в Австралия. Започва търговия и забогатява. Друг един американец отива в Китай и само с вяра издържа цяла една мисия. Не пише писма на никого за помощ. Но като се моли пращат му пари. Той се моли, но парите не идват. Онзи в Австралия, който искал да стане проповедник, и станал търговец, той обещал тази година, че ако спечели ще отдели една сума и ще я прати за Господа. Един ден чете във вестника името на онзи проповедник в Китай и му праща сумата. Като му пише така: “Аз съм обещал на Господ една сума и сега ви я пращам. Употребете я, както вие намерите за добре.” Онзи проповедник в Китай бил

станал вече знаменит и името му се пишело във вестниците. Ако някой и да иска да ви помогне, като не ви пише името във вестниците, отде ще ви намерят?

Трябва една специална школа. Аз не мога да ви разправам, има неща свещени, които се опорочават. Ти казваш: “Господ трябва да ми помогне.” Така не се говори. Това е ропот. Издържай и при най-лошите условия. Щом те обича Господ, той има нещо предвид. Той нещо е оставил за тебе. И ако той не ти дава това благо, което искаш, то е за да ти даде нещо по-хубаво, отколкото това, което очакваш. И писанието казва: “Нито ухо е чуло, нито око е видяло, което Бог е приготвил за онези, които го любят”. И не мислете, че само тук на земята ще живеем при Господа. В трите свята трябва да живеете при Него. Вашата воля трябва да бъде посветена на Него. И вашият ум трябва да бъде посветен на Него. И вашето сърце трябва да бъде посветено на него. Волята ви, сърцето ви и умът ви трябва да бъдат посветени на Господа. Досега вие сте дошли до положението, че само волята ви е посветена на Господа, но умът и сърцето - не. Аз взимам думата посвещение в най-хубавия смисъл. Няма нещо по-хубаво от това, човек да бъде посветен на някоя идея. Ако музикантът е посветен на музиката със своя ум, сърце и воля, то дето иде, хората ще го посрещат. Същото е с художника, военоначалника и пр. Всички хора, които са посветени, добре ги посрещат навсякъде. Ако някой не го посрещат, те не са посветени. Посветените хора са добре посрещнати навсякъде, а пък непосветените, за да ги посрещнат, трябва да се посветят. А как се посвещава човек? На български думата “посветен” значи да имаш винаги светлина. Вечерно време да не ходиш без свещ. И навсякъде където ходиш да има светлина при тебе. И трябва да бъде голяма светлината и пътят ти да бъде ясен.

За всяко нещо, което искаш, трябва да има условие. Не се стреми да направиш това, за което няма никакви условия.

Та казвам: Вие трябва да се посветите сега. На някого волята му и сърцето му са посветени, но умът му не е посветен. Две си направил и едно още остава. Някой само волята си е посветил и сега трябва да посвети сърцето и

ума си. Трябва да работиш за това. Някой още и волята си не е посветил. Да започне с волята си. Та започнете сега с посвещение на волята, на сърцето и на ума си. Някой път човек има някое вътрешно изпитание, като че ли ще се пукне. Обезсмисля се живота му. Минава през тъмнина. Тогава се усещаш подритнат, изоставен, излъган и искаш да се самоубиеш. Не искаш да живееш. Искаш да избягаш някъде. Къде ще отидеш? Никъде не те искат. Това е една вътрешна хипноза. Това е дяволска хипноза. От какво се зараждат тези противоречия? Това са лъжливи неща в нас. Имате едно дете и искате да знаете дали е добро или не. Давате му една ябълка. То се зарадва. И като му вземете ябълката, то ревне. От това дете не очаквай много. Като му кажеш “дай”, то да я даде, не да чака. Майката, която ви дава ябълката и я взема има нещо предвид да ти даде нещо по-хубаво. Всякога, когато ви се случват неща непредвидени в живота, невидимият свят, разумният свят има нещо по-добро предвидено за вас. Няма да ви убеждавам, понеже вие сами трябва да се убедите. Трябва да го опитате, за да се убедите. Ако ми повярвате без опит, то е празното шише. Реално трябва да го опиташ, за да дойдеш до убеждение сто и едно процента, че е вярно.

Та казвам: При сегашните условия имате един пример. Вземете Полша, народ от 35 милиона. Те имаха голямо мнение за себе си, че са силни, че могат да се борят. Не искат да отстъпят нито педя земя. Казваха: “Ще се бием!” А пък сега ги подчиняват. Сега какво мислят поляците? Завладяха ги германците. Дойде и Русия. Какво има сега в това толкоз? То е едно становище неразбрано. Ако един поляк владее един германец, или един германец владее един поляк в какво седи противоречието? Тогава ще ви приведа примера, где е противоречието на живота.

Един англичанин отива по лов в Индия. Той си турил пушката, носил си я така и гледал тук таме за лов. И в това време отгоре му се стоварва един удар върху лявата му ръка и тя увисва. Един тигър го хваща и го поносива. Носи го на общо основание. С пушката му заедно го носи. Носи го до своето леговище, дето имало две малки тигърчета. Турил го на земята. Оставил го и англичанинът, ако рече да си

издигне главата нагоре, то тигъра му натиска главата. За да не се плашат тигърчетата. И пак ще се отдалечи тигъра. Той искал да учи своите малки да го давят. И пак си вдига главата той и тигърът му натиска главата. И англичанинът после казал: “Не съжалявам, че ми счупи ръката, но като ми натискаше главата, това беше много обидно за мене.” Обидата е там, че имаше едно низше същество, този тигър е едно глупаво същество. Ако тигърът беше направил англичанина приятел, англичанинът щеше да нахрани по-добре децата му. След известно време както си лежал англичанинът не издига вече главата си, но с дясната ръка изважда пушката. Тигърът не разбира. Англичанинът гръмва и го убива. Та казвам: Носете вашето оръжие и ще биете на месо тигърът който ви хване. Един лош навик е това. Значи тигърът символизира един лош навик във вас. В сърцето ще го удариш. И пак ще ти натиска главата и ще учи малките тигърчета, как да давят. Те са реални неща. Вие някой път сте готови да захвърлите и вашата вяра и вашите убеждения или за някой син, или заради дъщеря ви, или за търговски работи. Има хиляди работи, които могат да ви спънат. Един който е тръгнал по Божествения път, трябва да мълчи. И добре ще бъде. Като някой философ ще бъдете. Не разправяйте скърбите си. Но намерете някой много умен човек, който е минал през това и нему разправяйте. Не ходете да разправяте скърбите си на някого, който нищо не разбира. Той ще ви погледне и ще ви каже, че не си на себе си. Вие на десет души разправяте вашите скърби и на тях им става тягостно. Не им разправяйте. Бъдете юнаци! Да си носите скърбите. Намерете някой брат, който е минал през това и той ще ви даде един много добър съвет.

Сега ще ви прочета само няколко стиха от Евангелието на Йоана, глава 12, стих от 1 до 9. Тук има числото три. Единият беше Лазар, възкръсналият, другите бяха Марта и Мария. Те бяха тримата. Аз избирам тази глава във връзка с това, което ви говорих: Посветеният ум, посветеното сърце и посветената воля. Сега вие ще намерите кой на къде е. Лазар на кое място е? От кое посвещение е? Марта от кое посвещение е? И Мария от кое посвещение е? Втори стих. Този Лазар излезе от своите посвещения. Той отиде в гроба

и като дойде Христос извади го от гроба. И неговата смърт беше смърт на посвещение. И възкресението му беше възкресение на посвещение. И Марта и Мария направиха вечеря. Трети стих, Мария помаза нозете Исусови с мирото, защото Христос трябваше да дойде за едно голямо посвещение! Защо дойде Христос? Той дойде не само да изкупи хората, но за да мине едно от великите посвещения в своя живот, 4 и 5 стих. В тези стихове Юда казва: “Защо не се продаде това миро за 300 динари и да се раздадат на сиромасите”. Че вие не правите ли същата погрешка? Вие казвате: “Защо за духовни работи толкоз да си губя времето?” Имаше един евангелски проповедник. Казваше се Паламидов. Сега е на онзи свят. Той казваше на мене: “Когато хората си уреждаха работите, аз пасях магаретата на владиката,” т.е. проповядвал на хората. Аз му рекох: “Ти докато си пасъл магаретата на владиката, ти си бил на правия път. И щом напущаш тогаз не е хубаво.” Той после стана търговец на дървен материал, забатачи и се самоуби. Докато човек пасе магаретата на владиката, той е на добрия път. И щом престане да ги пасе, той фалирва. Докато служиш на Господа, ти си на правия път. Щом почнеш да служиш на себе си, ти си на кривия път. Няма по опасно в света от това, човек да служи на себе си. Да служи човек на себе си, то е най-опасното нещо. И всички нещастия в нашия живот на земята произтичат от служене на себе си. Научете се сега на следното: Казвам на онези, които още вярвате. Не ви казвам да не слугувате на себе си, но най-първо турете друго: Най-първо слугувайте на Бога, на второ място слугувайте на вашите ближни и най-последно слугувайте на себе си. Или да ви превода тази мисъл по-ясно: Слугувайте на своя ум. Ако слугуваш на ума си и той ще ти слугува. Слугувай на сърцето си. Ако слугуваш на сърцето си и то ще ти слугува. И най-последно турям човекът на волята. Като дойде до волята, то ти си там, ти си човекът, който ще слугуваш на себе си. Ако си слугувал добре на своя ум, на своето сърце, ще знаеш как да слугуваш и на своята воля. Тези три сили събрани в едно, това е идеята. Когато човек се научи да слугува на своя ум, сърце и воля, той е силен човек. Когато говорим, че трябва да слугуваме на Бога то е Великата идея. Слугуването

на ближния и на себе си, също е нещо велико. Бог е главата на нещата, отдето излизат хубавите мисли. Ближният представява духовното сърце, от сърцето излизат всички хубави желания. И най-после човешката воля, която е личният живот на човека. Събрани главата, сърцето и тялото в едно място, чрез тях може да извърши велики работи. Но ако няма глава, ако няма сърце, ако няма и воля, ако няма и тяло, човек тогава нищо не може да постигне. Та всички неща за постижение трябва да турим на работа. Умът си трябва да турим на работа. На отлична работа. Не да чакаме ще дойдат времена отвън. То е едно малко материалистично схващане. Ние мислим някой път, че ще се подобрят условията. Условията могат да се подобрят ако знаеш как да направиш нещата. Често ние се обезсърчаваме в доброто в света. Един добър човек се обезсърчил, понеже правил все добро и намирал зло. И казал: “Отсега нататък не искам да правя добро никому. Всеки ще се грижи за себе си и аз ще се грижа за себе си.” И отишъл да се дави. Казал си: “Ще отида да се удавя, та да се освободя.” Но вижда една млада мома, че се дави. Той си казал: “Да се удавя ли или да помогна? Да я извадя ли, че тогава да се удавя. Да ѝ направя едно последно добро и после аз ще се удавя вместо нея.” Отива той и я спасява. И после отива да се дави. Но стражар го хваща. Стражарят му казва: “Няма да лъжеш. Кажи адреса си, името си, всичко.” Онзи си казал: “Втасахме я!” А пък тази била царската дъщеря. И оттам насетне всичко му тръгнало.

Като извадиш царската дъщеря, ще ти тръгне. Та ви пожелавам сега, да извадите царската дъщеря из водата и тогава всичко ще ви тръгне. И тази царска дъщеря, това е Божествената Любов, която трябва да я извадите и да тръгнете да слугувате в света. И тогава всичко ще ви тръгне напред.

Отче наш.

Благодарете в ума си, благодарете в сърцето си и благодарете в душата си за всичко онова, което ви се случва!

СЛУГИ НА БОЖЕСТВЕНИЯ УМ И НА БОЖЕСТВЕННОТО СЪРЦЕ

4 неделно утринно слово

15.X.1939 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. 91 псалом. Молитвата на Царството.
Духът Божи. Размишление

Ще ви прочета 27 глава от Евангелието на Матей 1-26 стих.

Венир бенир

Има два вида хора в света - едни които мислят, че нищо не знаят и други, които мислят, че всичко знаят. Едните, които нищо не знаят, аз ги кръщавам празни шишета, хубави шишета без вода. А пък тия, които всичко знаят, ги кръщавам пълни шишета с хубава вода. Всеки ще каже, че той не иска да бъде празно шише, но пълно. Но мислите ли, че ако човек е пълен и държи своята пълнота, мислите ли, че има някаква приятност в тази пълнота? Младите и старите обичат две неща: младите обичат да са пълнички, не обичат да са сухички, те имат загладени лица, намазанички, както природата ги е намазала хубаво. А пък когато изгубят тази пълнота, съжбяляват, че имат хлътнало лице и ребрата им почват да се четат. От моето гледище и сухичките са хубави, и пълничките са хубави. Или от гледището на природата, няма нещо в света, което става, да е без съдържание - зло или добро, омраза или любов, надежда или безнадеждност, скръб или радост и пр. Може ние да не го одобряваме, но това е наш морал. Казваме, че това или онова не е хубаво, но това е една човешка философия. Сега има два възгледа: това да се прави, онова да не се прави. Това, което овцата прави, вълкът не го прави. И това, което вълкът прави, овцата не го прави. Има неща, които всички хора еднакво правят, а пък има неща, които всички неща еднакво не ги правят.

Всички се хранят. Няма същество, което да не се храни. И всички живи същества дишат, с изключение на мъртвите само. Мъртвите престават да дишат въздух. Това, което вие наричате смърт, че това е едно голямо благословение за тялото. Понеже всички тези потиснати клетчици, които за 70-80 или повече години са били роби на този господар, се освобождават. Някои ги считат за 300 милиарда. И той като умре, дава им свобода и всички заминават у дома си при своите родители. Както войници са били събрани като на война да воюват. Вие казвате: “Колко хубаво е организиран човек.” Да, вие не сте влизали в тази организация на стомаха, да видите каква организация е тя. Вие не сте влизали в организацията на тънките и дебелия черва, на черния дроб, на белите дробове, на нервната система, на кръвоносните съдове, на артериите и вените. Всички искат да бъдат щастливи. Имат право да бъдат. Новсеки, който избира щастieto, за да влезе в щастieto трябва да стане нещастен. Ако ти не станеш нещастен, щастлив не можеш да бъдеш. Защото щастieto е някой плод на нещастieto. И ти не можеш да намериш щастieto, докато не си бил нещастен. Сега вие имате известни възгледи, донякъде тези възгледи са прави. Прави са от ваше становище, а пък от друго становище не са прави. Може ли един плод преди да е цъфнал да завърже? Трябва да цъфне, а в цъфтенето седи едно голямо нещастие. Защо като цъфне този цвят и стане красива мома, всички вестници пишат за нея? И всички кавалери я посещават. И кой ли няма да дойде. С хиляди влизат и излизат да ѝ предлагат да им даде поне един любовен поглед. И това благоухание което излиза от нея, тя раздава на всички. И чуваш бръмчение, тропота на тези гости. Но не се минат 21-30 дена и тази мома изгубва тази красота, от всичката тази красота нищо не остава. И знаете ли колко сълзи се проливат? Тя плаче. Някой път листата окапват и нищо не остава. И тази красивата, мома остава гол връх. И тя си казва: “Какъв хубав цвят бях.” Цветът е окапал. Питам: Как ще обясните това? Този цвят е дал нещо на всички тези кавалери, които са онези малки мушици и бръмбарчета. Те не са големи бръмбари, а такива бръмбари, които могат да влезат в един цвят. Те влизат и вземат онзи аромат, който

има там. Тя беше мома, която беше дошла на този свят на изложение със своите съкровища и тези кавалери ѝ взеха всичките богатства, и я уволниха. Тя осиромаше и най-после, за да се върне у дома си, трябваше да продаде всичките си съкровища и да се върне. Защото всеки цвят се връща в другия свят. Някой може да каже: “Как може един цвят да се върне в онзи свят?” Връща се. Вие може да ми зададете въпроса: “Как може да се върне?” Връща се. Аз няма да ви доказвам това, защото всяко нещо, което се доказва, не е вярно. Бих употребил една дума, но не искам да я употребя, понеже ще си оцапам езика. А пък неща, които не се доказват са верни. Например, трябва ли някой учен човек да ви доказва какво нещо е светлината, че тогав да я виждате? И без да доказва, вие я виждате и си служите с нея. И след като сте си служили хиляди години с нея, идва някой човек да ви учи, че в червения цвят имало 400 билиона трептения в една секунда. Това се нарича червен лъч. Не едно трептене, не две, а милиони. И вие казвате, че червения цвят има толкова милиона трептения. Казвам, какво сте научили? Има една практическа страна в изучаване на цветовете. Червеният цвят прави човека активен, той е носител на живота. Той е първата стъпка на живота. Животът като почне да се проявява, развява червено знаме и казва - напред. Има вече война. Животът, като влезе в света, това е организирана армия и почва да си проправя път, намира условия, почва да поставя своите жилища и да се размножава. Вие седите някой път и казвате: “Защо сме нещастни?” Вие имате 300 милиарда клетки и всяка една клетка е център на живот, една душа, която самостоятелно мисли. Малка душичка. И всички тези души се групират в известни органи, гласуват си, имат си народно събрание. После всяка една клетка е организирана. И когато дадеш една заповед, трябва да се събере тяхното народно събрание да гласува - да изпълни ли или не твоята заповед. И някои клетки са много бавни, отлагат, протакат събранието с часове и дни и вие се чудите, че вашата идея не е станала. Вие искате да станете богати. Че това не зависи от вас. Най-първо има една парламентарна група горе в мозъка. Тя ще създаде един проект, как да станеш ти богат. И ще се събере общото народно събрание. Всяка една спо-

собност има цял апартамент. Всички способности имат свои апартаменти, те ще гласуват. Ти за да станеш богат, всички твои способности и чувства трябва да вземат участие в твоето богатство. Ако те не вземат участие, ти богат не можеш да станеш. Някой казва: “Човек трябва да бъде късметлия.” Всеки човек, на когото умът, сърцето и волята работят, е късметлия. Всеки човек у когото има съгласие в неговия ум, т.е. съгласие в неговите мисли, той е късметлия. Щом мислите не са в съгласие, умът не е в нормално положение. Щом чувствата не са в съгласие, сърцето не е в нормално положение. Щом постъпките не са в нормално състояние, волята му на човека не е нормална. Те са процеси. Мъчно ви е, криво ви е, като че ли всички хора, които срещате, не са ви приятни. И когото срещнете, виждате нещо лошо в него. Тогава вие се намирате в положението на онези маймуни. Една маймуна като се види в огледалото, тя ще иска да хване зад огледалото другата маймуна. И като види, че не може да хване, чуди се, как оная се е скрила, та не може да я хване. Като рече да я хване, онази се измества и тя вижда, че оная я няма зад огледалото. И тя се намира в положението на Настрадаин ходжа. Той вижда 10 магарета и се качва на едно магаре и ги чете - 9. Слезе от магарето и ги чете - 10. Качва се, пак ги чете - 9. И казва: “Къде отиде едното магаре?” А пък трябва да се качи на магарето. Той се чуди, къде се изгубва това магаре, когато се качи. Вие всякога не вземате предвид онова магаре, на което яздите. Вие не вземате предвид основната идея с която работите. Вие имате 9 идеи и като слезете, четете - 10. Не знаете откъде иде едната. Но тази идея, която отпосле идва, тя е основната идея, която ще ви допринесе във вашата работа.

Каква е основната идея на красивата мома? Да бъде учена ли? Не. Да бъде богата ли? Не. Тя вече има едно богатство. Тя трябва да бъде хубава. Дрехите, които ѝ са дадени са за да покаже своята хубост. Всичката ѝ сила седи в това. Ако на тази мома ѝ турите една раница на гърба, ще я обезобразите, ако ѝ турите човешки чепици на краката или ако ѝ терите човешки огърлици, или ако ѝ намажете веждите по-черни, или ги оскубите, както някои правят, ще я обезобразите. Тя е направена така красива, че нито на ко-

съм не търпи изменение. Когато природата прави някого красив, тя не обича да я коригират. И всички хора страдат, понеже коригират своята красота.

Има художници, които искат да представят любовта. Най-първо любовта се представя в устата. Има една любовна линия на устата. Аз съм гледал много художници, те рисуват, но любовта я няма там. Някои рисуват, че човек е справедлив. Справедливостта е в неговите очи. Има един център в окото и още като погледна човека, ще кажа дали е справедлив или не. Ако е справедлив, другояче е поставен погледа. Турците имат една поговорка: “Тебе гледа, мене вижда.” Ако си представим една хоризонтална площ, която минава през окото на човека, то погледът на онзи човек, който не е справедлив е обърнат надолу, под тая плоскост. А пък онзи, който е справедлив, погледът му е над тази плоскост. И онзи художник, който иска да покаже дали човек е справедлив или не, ще покаже това в погледа. Някои деца има своенравни. Когато им говори майка им, те гледат надолу. Той иска да каже: “Аз имам известна идея.” И всички вие се отличавате, всички хора се отличават с крайно своенравие. И това своенравие е много хубаво. Най-хубавата черта на хората на земята е тяхното своенравие. По-хубаво нещо от него няма. За онзи, който разбира, че своенравие то е най-хубавата черта. Как ще ме разберете? Ако вие мислите, че го защитавам, не. Аз не искам да го защитавам, нито искам да го хваля, нито пък да го коря. Оставам човек да се прояви такъв, какъвто си е. Такъв, какъвто си е, то е най-хубавото. Защото ако го защитавам и хваля, вземам неговата страна. И тогава ставам като него. А пък природата не търпи двама еднакви хора. Ще бъде най-голямо нещастие, ако събереш двама добри хора на едно място. Или ако събереш двама лоши хора на едно място. Двама светии на едно място не могат да се търпят и двама лоши хора на едно място не могат да се търпят. Не могат да се търпят светиите - няма да се заблуждавате. Но те са толкоз деликатни някой път, че като се съберат двамата, проговорят се като гургулици, като гълъбчета, но ще забележите, че в единия има едно малко мръдване на едно място. Не искам да ви кажа погрешките на светиите. Това не е престъпление. И най-после светиите

ще каже на другия, след като си говорили дълго време, този у когото има недоволство ще каже на другия: “Какви са твоите бъдещи проекти, имаш ли някакво изкуство, някакво намерение?” Един светия може да бъде художник. Един светия може да бъде и най-красивата мома на 21 година. Че две красиви моми като се съберат на едно място те са двама светии, те не се търпят. Едната казва: “От де се е явила оная?” Не може да я търпи. Но се покланя и ѝ казва: “Приятно ми е, че ви срещам.” Но ще направи едно движение с лицето си, гримаса на недоволство. Ще каже: “Колко са хубави дрехите ви”- и пак направи същото движение. Ще каже: “Ами шапката ви, колко е хубава.” И същото движение. Те са двама светии, които се разправят. Вие казвате: “Две красиви моми.” За вас са две красиви моми, а пък за мене са двама светии. За онзи, който не се интересува, те са две красиви моми и някои момци искат да завъртят главите им. А пък тези са толкова умни, че те завъртват главите на момците. И всеки момък, който иска да им завърти главата, ще помни това целия си живот. И баща им и майка им се самоизлъгват, като дойде такъв светия в техния дом. И казват: “Да я оженим.” Но светията не се жени. Тя е яла попарата на женитбата. “Не се женя”, казва. И ще цитира онзи стих: “Онези, които се сподобят с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват.” Или казано другояче, онези, които се сподобят с онзи век на любовта, нито се женят, нито за мъж отиват.

Що е женитба? Женитбата е едно училище, в което онези, които са влезли, трябва да се учат. Та казвам: Аз сега искам да ви изнеса една истина, която ви е необходима. Някой казва: “Мене ми дотегна, че се ожених.” Ти си влязъл в гимназията. Цял живот няма да седиш в гимназията. Позволява се в една гимназия, според сегашните закони, които има в България, да се повтаря един клас две години, но в третата година из класа навънка. Като останеш три години в един клас, не те пущат по-горе. В България е така. Може би в странство да са малко по-снизходителни. Ако седиш във всеки клас по три години, то за да свършиш гимназия, ще ти трябват 24 години. Три по 8 равно на 24. И 4 години в университета, по три години за всеки курс - 12

години. За 12 години ще свърши университет, 24 и 12 равно на 36. И 4 години в отделенията, всичко 40 години. А 40 години какво е? 40 години много ли са? Ако вие живеете като Матусала, 40 години това е много малко. И всички бързат да свършат гимназия и университет. Някои свършват гимназия и университет тук на земята за 5 години. Други за десет. Някои за 25. Други за 30, 50, 70, 80, някои за 120 години свършват университета на земята. А пък Адам, който беше първият човек, трябваше му 900 години, за да свърши този университет. И след 900 години, като свърши този университет, повикаха го в онзи свят. Адам беше много учен. Той много се учи. А пък сега учениите по-малко се учат. Адам мислеше: “Много ми трябва още.” А пък сегашните мислят, че малко им трябва. Те мислят, че всичко знаят. Адам беше прост човек. Той държа първи изпит по зоология. Бог прекара пред него всички буболечки и други животни и каквито имена им тури, тези имена им останаха. И човек, който в своя изпит може да даде имена на всички животни, прост човек ли е той? Той е много умен човек. И след като беше толкова учен, туриха го на служба. И му се каза: “Ще ти дадем един ученик да го възпитаеш, да го научиш.” И първият ученик се наричаше Ева. Аз я наричам Евера. Това е наука за познаване на живота. Да се познае и да се приложи живота. Сега, ако хвана да ви разправам, ще се отвлечем от главната цел, която имам предвид. Сега аз не искам да се натрупате с непотребни работи. Например, вие често се питате, защо са страданията в света? Казвам: Страданията, това са корените на живота. Защо са радостите? Радостите са клонищата на живота. Сега ако вие нямате тези корени и ако нямате клонищата, върху вас не могат да израснат листата и пъпките на живота. И плод не може да даде това растение. Следователно, човек носи своите страдания. Страданията са свойствени само на човешкото сърце, а пък радостите са свойствени само на човешкия ум. Ти страдаш, понеже умът ти не взима участие в живота ти. Ти разбираш живота едностранчиво. Ти се радваш, понеже си разбрал най-първо страданието и разбираш какво предназначение имат радостите в живота. И Писанието казва: “Всичко, което се случва на онези, които любят Господа, ще се превър-

не за добро.” Които разбират смисъла. Ти казваш: “Защо ти е сърце?” Понеже в сърцето са вложени корените на живота. И без тези корени потребните сокове на живота не могат да дойдат. А пък умът представлява друг един свят, клонищата които ще възприемат от слънцето тази енергия, която е необходима за живота. Та казвам, в страданията си вие трябва да мислите, за да могат соковете на вашето сърце да минават правилно във вашата душа. Сърцето е слуга на душата, а умът е слуга на човешкия дух. Слуги са те. Вие в дадения случай ще бъдете слуга на вашия ум и ще се учите от вашия ум. И пак едновременно ще бъдете слуга и на вашето сърце. Аз харесвам, че някои хора са слуги на сърцето си, но малко хора имат слуги на ума си. И лоши слуги са на сърцето си, защото каквото каже сърцето им, те всичко го правят. Сърцето без съгласието на ума се е научило да яде от всички видове яденета. Ако един ден съберете всичките плодове, които съществуват и искате да ги опитате, вие няма да имате достатъчно време да ги опитате. Ако искате да опитате всички ваши желания, знаете ли на какво бихте заприличали? В какво седи хубостта на една картина? Да се натурят цветовете ли? Не. Всеки един цвят трябва да се тури на своето място. Вземете дъгата. В първата дъга да е поставен червения цвят? Отвътре или отвън? Има втора дреха, в която червения цвят не е поставен на същото място, но на противоположното място. В нея цветовете са разместени. Всеки един цвят носи в себе си една енергия. И ако ти не разбираш законите на червения цвят, ти няма да можеш да извадиш от нея енергията на живота, и няма да можеш да се проявиш правилно в живота си. И трябва да знаеш кой е истинският живот. Защото много нюанси има в червения свят. Има един тъмно червен цвят, който показва нездравословно състояние. Има един червен цвят, който показва нездравословно състояние на нервната система. Друг на мускулите, трети - на костната система, т.е. че те не са в естествено състояние, че тяхното състояние не е хубаво.

В червения цвят може да се види това. Ако ти разбираш можеш да знаеш в какво положение се намира цялото ти тяло. После искаш да знаеш дали като човек на науката ще можеш да прогресиращ или не. Има един зелен цвят,

който показва стремежа на човешката душа да се развива правилно. Той е истинският зелен цвят. И ти усещаш тогава, че във всичките ти работи които вършиш има смисъл. Аз съм гледал художници, които след като рисуват, рисуват и не могат, хвърлят четката и смесват се цветовете. Рисува окото или ухото и не може да ги нарисува. Има художници не рисуват вярно. Например, не е нарисувал устата както трябва. Ако един художник издаде долната устна повече навън, какво изразява това? У самия този, когото рисува, долната устна не е издадена така. Или някой път ще тури горната устна повече издадена отколкото трябва. И това не е вярно. Долната устна показва състоянието на човека да възприема нещата. Каквото му говориш, той ще го възприеме. А пък ако горната устна е развита, това показва, че той ще приложи, ще даде. Долната устна показва, какво ще възприемеш, а горната, какво ще дадеш. Ако двете не са добре развити, това показва, че ти си в ненормално състояние. Не знаеш, как да възприемеш и как да дадеш. Когато някои хора не разбират, те се хващат с ръката си близо до долната устна. Значи, няма материал. Той иска да каже: "трябва ми нещо." Художникът, за да рисува, най-първо трябва да има бои. И в себе си трябва да имаш някаква идея. А пък ако идеята не си възприел, тогава ти ще рисуваш без съдържание. Когато идеята съществува в твоя ум ти се радваш, ти се веселиш. И когато изчезне тази идея в тебе изчезва и радостта. Тогава ти се молиш на Господа и казваш: "Господи благослови ме." Но Господ иска да му кажеш конкретно какво искаш. Ти казваш: "Ти знаеш. Благослови ме както ти знаеш." Тогаз знаете ли в какво положение ще се намерите? Един български шоп отишъл в Цариград да си търси работа. И се хванал слуга при един турски паша. Паша се превежда нещо като български генерал. Виден човек. След като живял в Цариград 20 години, дотъжило му да дойде в Софийско, да види своите роднини. И поискал му 40 дена отпуска. Пашата казал: "Четиридесет дни давам, но ако не дойдеш точно навреме, ще те обеса. Ако закъснееш един час, ще те обеса." Зарадвал се шопа. Върнал се дома си, появили, попили, повеселили се. Останали му много малко дни и тръгнал към Цариград. Вижда, че ще го обесят. И той почнал да се моли,

да му даде Господ някое конче и да се качи на кончето, та да стигне до Цариград по-лесно. Когато бил към Пловдив нататък, вижда един турски бирник който събира даждията. Той язди една кобила и зад нея едно конче, което тича подир кобилата. Бирникът казал: “Спри се.” Шопа казал: “Намерих конче, ще се кача и ще отида в Цариград по-лесно.” Бирникът казал: “Я вземи кончето, да го носиш на врата си. Умори се то.” И взел го шопа, и казал: “Господи, аз ли не знаех как да се помоля, че освен дето не можах да възседна кобилата, но и кончето дойде на врата ми.” Къде е погрешката на шопа? Той не трябваше да закъснее и да се моли на Господа да му даде кон. Той трябваше да прекара 20 дена у дома си и да определи 20 дена за път. И да тръгне. Та казвам: Тази погрешка всички хора в света я правят. Че един ден, ако отидат някои в невидимия свят, ще намерят толкова молитви и толкова писма, че ако биха ни дали писмата така, както ние ги искаме, ние щяхме да бъдем най-нещастните хора в света. Ти искаш да бъдеш богат човек, но знаеш ли какво нещо се крие в богатството? Ти не искаш да бъдеш сиромаш. Но знаеш ли, че като се отказваш от сиромашията, какво нещастие те очаква? Трябва да разберете, богатството е символ на белия цвят, а пък сиромашията е символ на черния цвят. Сега трябва да изясним. Черният цвят приема нещата, акумулира ги в себе си. И след дълго време черният цвят, който е трупал енергия и като не може да приема повече, става бял. И белият цвят показва, как трябва да раздадеш богатствата, които имаш. И като раздадеш богатствата, ще добиеш приятели. Богатството е едно средство, за да придобиеш приятели, а пък сиромашията е едно средство, за да се освободиш от всички свои неприятели. Ако искаш да се освободиш от всичките си врагове, стани сиромаш. Никой няма да те търси. Сиромашията освобождава човека от всички лоши навици. Ти си се научил да пиеш, да правиш много работи, които не са хубави. След като осиромашееш, в сиромашията ти ще изправиш живота си. Не всякога сиромаш да бъдеш. Но щом човек има много грехове, непременно трябва да стане сиромаш. Щом има много добродетели, трябва непременно да стане богат, за да бъде полезен на другите. Това е само едно тълкуване. Сиромашът

носи черния цвят. Външно носи черния цвят. Сиромашията е вдлъбнато огледало, а пък богатството е изпъкнало огледало, което разпръсва светлината. Едното събира светлината, а другото я разпръсва.

В прочетената глава имаме едно противоречие. Еврейският народ мисли, че ако се освободи от Христа и го осъди, всички работи ще им се уредят. Те бяха учени хора и мислеха така. Те казваха: “Ако този човек остане в народа, народът съвсем ще загази.” И народът повярва. Не всичкият народ направи така. В един град бяха се събрали няколко хиляди евреи - това не беше целият еврейски народ, това е малко иносказателно.

Днес какво показват фактите? Освободи ли се еврейският народ от страдание? Освен че не се освободиха, но увеличиха се техните страдания. Христос дойде навремето да им каже: “Слушайте вие трябва да станете сиромаси хора. Трябва да спечелите едно богатство и после да го раздадете на хората. Всичко онова, което имате от толкоз години, онова, което сте взели от пророците, онова, което знаете за Божественото учение, трябва да го проповядвате на целия свят.” Те казаха: “Ние не искаме с такива глупави работи да се занимаваме.” Много практични хора са евреите. Единайсетте братя на Иосифа, като го хванаха, едни искаха да го убият, а пък други казваха: “Защо да го убием? Да го продадем и ще вземем пари.” И продадох го. И навик беше у тях да продават. И Юда знаеше този занаят. И той продаде Христос за 30 сребърника. И като го продаде каза: “Какво може да стане за 30 сребърника?” Той се мъчеше, че евтино го продаде и не ще бъде осигурен. Какво може да стане с 30 сребърника си каза той? Един път ми се падна да го продам скъпо. И този скъпоценен камък го продадох пощо-защо. И ако един скъпоценен камък го продадете за хиляда лева, няма ли да ви е мъчно? Вие Христа за колко ще го продадете? Мислите ли, че някой път и вярващите не Го продават? Че ако почнеш да се разклащаш в убежденията си, не Го ли продаваш? Ако кажеш например, ние като тръгнахме по Неговия път, всички тези бели ни дойдоха до главата. Тогава вие не разбирате от живота. Да кажем, че един камък е седял тихо и спокойно на планината,

дъждът го е миел. И идва един скулптор и казва: “Вземете го.” И взема го той, и го занася и със своя чук удря отгоре, отдолу. И казвате: “Какво иска този човек?” Клати се чукчето и казва камъка: “Побеля ми главата, Господ да премахне това страдание.” Този камък не разбира, че този скулптор ще изкара от този камък една видна статуя, която ще турят на видно място. И когато минават всички хора, уважение и почитание ще имат към него. По-рано нямаха уважение и почитание към него. Та всички онези страдания, които вие преминавате, това са ударите на онзи, Божествения скулптор, който работи върху вас някъде. Дойде някоя болест на сърцето ви. Там е чукът. Дойде ти нещо, някоя болест на стомаха ви. Там е същият чук. Или на главата ви. Там е чукът. Или на бъбреците и прочие. Дойде някой и ми казва, че го болят бъбреците. Аз се поусмихна. Той казва: “Ти се усмихваш, но аз.” Той казва: “Ще ме умори тая болка.” Казвам на онзи, който удря чука: “Както удряш, хубаво правиш.” - Не. Вие, които ви е страх от смъртта, умирали ли сте? Вие като умрете имате право, може да се произнесете. Но вие предполагате, че ще умрете. Какво нещо е умирането? Има едно умиране. Ще престанеш да дишаш въздух. Като умреш, ще престанеш да ядеш, ще престанеш да гледаш на този свят. Ще престанеш да говориш. Да пипаш пари. Като умреш младите момци няма да ти правят вече впечатление. Като умреш, твоите кредитори няма да те търсят. Ти ще се освободиш при смъртта от всички отрицателни страни, които спъват твоя живот. И ще започнеш както малките деца, ще учиш буквата “а”. Съвременните учители как разкриват буквата “а”? Някой казва: “Аз не съм дете да ме учат на букви.” Българският език има 30 букви. И най-учените хора се занимават с 30 букви. Че какво съставлява една поезия? Не е ли тя тези 30 букви, турени в разни съчетания? Например, планина висока, долина дълбока. - Контрасти. Или светлина светла, тъмнина черна. В поезията това по не иде. Поетично е само че няма ритъм. “Светлината весели очите, а тъмнината успокоява душата”. Трябва да се освободиш от всичките тези впечатления. Като ги няма ти оставаш в себе си. И няма какво да се сравняваш с този или онзи. А пък като виждаш другите, ти се сравняваш и казваш:

“Нямам къща като този, не съм учен като онзи.” Представи си, че си сам. Цялата земя е за тебе и ти си сам. Питам: Ще имаш ли радост за туй, което имаш? Радостта е едно психично състояние на човека, което произтича от това, че благо, което имаме можем да го предадем на другите хора. Това е радостта. А пък радостта произтича от факта, че можем да предадем доброто, което е в нас. И когато не можем да го предадем, това образува скръбта. Когато предадем злото, това образува в нас скръбта, а когато предадем доброто ние имаме радост. Ти скърбиш. Следователно ти си дал ход на злото. Ти се радваш. Дал си ход на доброто. Ти казваш: “Какво трябва да правим?” Тури злото на работа. Чук като имаш да правиш гвоздеи. Тури чука да прави гвоздеи. Имаш една мотика, копай земята с нея.

Всяка една твоя мисъл може да бъде един чук, едно перо и пр. Всяка една ваша мисъл може да бъде една нежна ръка, едно нежно ухо, едно нежно око. Зависи в дадения случай как разбирате вие волята Божия. По някой път ние сме толкова нахални и искаме да заставим Бога да даде това, което ние искаме. И се сърдим, че не ни е дал. Ние хората на земята, нямаме право за нищо да се сърдим, понеже ако се сравним с дърветата, с животните, най-високо надарените същества, това са хората. Онези са по-благодарни. А пък ние високо надарените сме неблагодарни. И при това, какво ли не на Господа сме говорили. Казваме, че Бог е несправедлив в своите постъпки, а пък ние сме единствените хора, които сме справедливи. По-несправедливи същества от хората на земята няма. Казвам: По-лошо същество на земята от човека няма. И по-добро от него няма. Двете неща той ги носи със себе си. Та казвам сега: В света две неща трябва да изберете - или да вземете страната на любовта, или страната на вярата, или страната на надеждата, или страната на милосърдието и кротостта, или пък да вземете обратното. В туй седи различието. В какво седи любовта? Вие искате да служите на Бога по любов. Служене по любов е служене без насилие в мисли и в чувства, и в постъпки. Някой ми казва, че ме обича. Казва ми: “Аз ви обичам.” Това е насилие. Казва ми: “Аз постоянно правя добро.” Че това е насилие да ми прави някой добро. Скоро имах един

пример, ще ви го приведа. Аз знам един човек доста възрастен, който се подвизава добре. Няма нищо лошо. Отива една млада сестра при него и той ѝ целунал ръката и стана цял един въпрос, че ѝ целунал ръката. Защо този стария да целуне ръката на младата мома. Че само младите ли имат свободата да целуват? Ако един стар човек погледне една красива жена, де е престъплението? Ако се вгледа в картина, има ли престъпление? Младият гледа и няма никак престъпление. Къде е моралът? Престъплението седи, когато стария иска да задигне картината за себе си. Да не могат другите да я гледат. И младият ако иска да я вземе има престъпление. В това е престъплението. Щом ти гледаш картината и даваш и другите да гледат, това е благо за всички. Щом искаш да я обсебиш и казваш: "Искам да я имам аз" - това е престъпление. Ако старият види една млада мома и казва: Аз да съм млад сега, той прави престъпление. Стариият съжалява, че не е млад. А пък много младия и той като гледа момата и той съжалява и казва: "Ако бях малко по-голям". И двамата извършиха престъпление. Ти не си пратен за търговец в света да спъваш Божиата работа. Ти за себе си можеш да имаш каква да е критика, но във всички хора Бог е вложил един ум и едно сърце и всеки трябва да мисли така, както е създаден. И ако ти не мислиш така, както трябва, ти правиш престъпление спрямо себе си и спрямо другите.

Сега мисълта, която искам да ви оставя е следната: Трябва да бъдете абсолютно безкористни във вашата любов. Законът е този: Да обичаш другите както себе си. И най-идеалното да обичаш Бога. Ти не можеш да обичаш Бога, ако не го обичаш с ума си; всичките ти мисли да бъдат така чисти, че никога да не допускаш в себе си за Бога някоя нечиста мисъл. После трябва да го обичаш със сърцето си и никога да не допускаш никакво лошо желание в сърцето си. И после да го обичаш със всичката си сила, че никога да не допускаш една постъпка, която не е по Неговата воля. Ако рисуваш, да знаеш, че за Него рисуваш. Да рисуваш както на нещата. Че и в най-лошите хора има нещо много хубаво. Много пъти добрите хора турят злото като една предпазителна мярка отвън. Те са добри хора, но слагат злото като предпазителна мярка за доброто. А много

лоши хора турят доброто отвън, за да постигнат своите намерения отвътре. Та тези, които имат хубавата маска, минават за добри. А пък тези, които имат лоша маска минават за лоши. И онзи, който не разбира, ще се заблуди. И двамата са на място. Питам сега: Бог създаде ли злото в света? Не, Бог в края на краищата, като дойде, ще превърне злото в добро. Но ние в света нямаме право да вземем мястото на Бога. Ние не можем да изменим злото и доброто. Нито доброто можем да изменим, нито злото. Злото, какво е? Че хората искат да изменят доброто. Някои казват: “Не си струва човек да бъде добър.” А пък други казват: “Не е хубаво да бъде човек лош.” И двамата са на кривата посока. Питам, когато видиш, че вълкът изяде овцата, ще го похвалиш ли? Ти трябва да хванеш вълка, да отвориш устата му, да пусне овцата и да ѝ кажеш: “Върви си по работата”. И на този вълк ще му туриш един чукундур. Ще му кажеш: “Криво си хванал това меню. Не ти е турил готвачът това меню. Твоето меню е чукундур.” На всички ваши лоши мисли турете по един чукундур. Главното, което искам да остане е следното: Всякога се стремете да имате една чиста мисъл. Не се опасявайте от онези мисли, които минават през вас. Те да не ви безпокоят. Защото вие сте като едно радио, дето се хващат всички вълни от всички станции. И вие трябва да бъдете умни да уловите тези станции, които ви са потребни. Всички станции имат еднаква програма. И вие ще хванете онези мисли и желания, които ви са потребни. Това, което не е потребно за вас, е потребно за другите. И във вашата станция на волята ще хванете онези енергии, които са потребни за вашите постъпки. Та казвам: Работете върху вашия ум. Всеки ден се оглеждайте в огледалото. До тогаз, докато не се харесате, има нещо, което куца. Един ден, като се погледнете, да ви стане приятно. И щом ви стане приятно, да намерите откъде иде тази приятност. Много пъти, като се оглеждате в огледалото, ви е приятно и не знаете откъде е приятното. Тази приятност може да бъде само една линия на вашите вежди. Ако сте способен и се оставите в едно успокоително състояние, ако мисълта ви, сърцето ви, волята ви е спокойна и погледнете носа си, ще забележите на носа си такава хубава линия. А пък ако умът ви не е спокоен,

няма да забележите такава линия на носа си и носът ви ще се движи. Има хора, които движат ушите си, устата си. Знаете ли какво нещо е спокойната уста. Някои си пипат устата. Някои си притиснали устните, някои си турили устата си в едно неестествено положение. Някои си отварят устата. То е друга крайност.

Любовта има две неща. Долната устна ще покаже честен ли си бил в любовта, да приемеш толкова, колкото трябва. Горната устна ще покаже, честен ли си бил или си дал повече отколкото трябва. Ако ти си взел повече отколкото трябва, ти не си честен човек. Ако ти дадеш повече отколкото трябва, също не си честен човек. Защото ако ти дадеш повече на едного отколкото трябва, ти ощетяваш другите. Бог те е пратил в света, за да направиш едно добро някому. И ако го направиш както трябва, то е добре. Ако ти имаш съображение да станеш светия, да те хвалят хората и пр., ти си на крив път. Всичко седи в онова служене на Бога: Да възприемеш любовта и да я препратиш. И ако си я възприел добре и си я препратил, ти си извършил една хубава служба и тогаз ще имаш Божието благословение.

Да възприемем Божията Любов както трябва и да я предадем, както трябва, това е основата. Това трябва сега в новия живот, който иде във вас. Казано е: “Ако се не родите от вода и дух, не може да влезете в Царството Божие. Под вода се разбира: Ако не възприемете Любовта, а под дух се разбира, ако не предадете Любовта. Значи, ако не възприемете любовта и ако не я предадете както трябва, не може да влезете в Царството Божие. Понеже чрез водата ще възприемем нещата, а пък чрез духа ще ги предадем, водата ще ни научи да възприемаме и да градим отвътре. А пък духът ще ни научи да предадем онова, което сме взели. И в това възприемане и предаване седи знанието и мъдростта на Божественния живот.

И това е бъдещото благо, което очаква всинца ви.

Отче наш.

ЩЕ БЪДАТ ОПИТАНИ

5-то неделно утринно Слово

5 ноември 1939 г. 5 ч.с.

Изгрев

Отче наш. Духът Божи. В начало бе Словото.

Ще прочета 14 глава от Евангелието на Йоана.

Венир бенир

У всички хора има едно вътрешно очакване. Всеки един, като стане сутринта, все очаква нещо. Гладният като стане, очаква да се нахрани. Жадният - да се напие. Бедният очаква как да се справи с бедността, богатият размишлява как да запази това което има; онзи, който се учи, размишлява как да придобие знание. Всеки човек все мисли заради нещо. Има хора които не мислят за тези работи. Сутрин като стане, той мисли как някой го е обидил и как да се справи с него. Има някой, който се скарал с баща си и мисли какво да направи - да бяга или да се примири. Та вие, които ме слушате, сте от разни категории. Всеки си мисли по нещо. Когато младите моми играят на хорото, казват, че те се забавляват. Забавляват се, обаче, всяка мома, като играе на хорото, все хвърля око на някъде. Децата, които обикалят плодните дървета, спират се на това дърво, на онова дърво, но някое дърво им обръща специално внимание. Спират се на него с по-голяма научна любов, да го огледат. Разглеждат го ден, два, три, все го обикалят. Това дърво е особено, обръща им внимание. Може да запитате: Защо обръщат внимание на дървото? Има нещо, което ги интересува.

Има нещо в човека, което му причинява приятност. А пък има неща, които му причиняват болки и страдания. Разправяше ми един мой приятел. Той ми казваше: "По някой път ние не оценяваме услугите, които хората ни правят. Аз бях много немарлив, когато падне някоя капка на дрехата ми, или когато яката ми не е на мястото, или когато палтото ми тук-таме се е поокъсало. Тези работи не са важни,

си казвах. Все мислим за философски работи. За какви философски работи? Мислех да стана голям човек, да напиша голяма книга, че като я четат, всички хора да говорят заради мене. И гледах за в бъдеще как ще израсне моя портрет. Как хората ще ме гледат! И действително, написах една книга, че като ме зачесаха. Обръщам да чета един вестник да видя какво е писал за книгата. Най-първо ме понамажат и после критикуват. После чета друг вестник. Те са безпощадни, не мога да спя”. Казах му: “Нали искаше всички хора да обръщат внимание на тебе? Ето, всички хора обръщат внимание на тебе”. Казах му: “Как се справихте после с въпроса?” Той каза: “Три, четири вечери не можах да спя. Мислих: Еди кой си вестник, какво е писал и си казвах: Чакай, аз ще му се отплатя. Това е една беля. Писаха, че съм бил голям профан, че стилът ми не бил добър, че глаголите, местоименията, прилагателните не съм турил на място, че точките, запетаите, точка и запетаите не съм турил както трябва. Дотогава аз мислех, че глаголите, местоименията, точките са на място. А пък като излезе тази книга, излезе, че глаголите не са на място.”

Та вие,които сте при мене и ме слушате, сте все от видните писатели. Как ще го обоснова? Понеже сте недоволни от живота. Значи, писали са вестниците нещо не добро за вас. Сега има една философия в живота. Вие не разбирате, че когато хората ви хвалят или корят, какво произвежда похвалата и укоряването. Вие не знаете това. Всички, които ме слушате, не го знаете. Няма нито един, който да го знае. Ако бихте знаели, аз бих се проучавал от вас. Като те хвалят хората, какво придобиваш? И като те укоряват, какво придобиваш? А пък те са две неща много на място. Най-първо или ще почнат хората да те хвалят и после ще те укоряват или най-първо ще те укоряват и после ще те хвалят. Не може да бъде другояче.

Всякога похвалата произвежда в човека сухота. Щом почнат да те хвалят хората ще станеш сух, а пък знаете, че при сухотата растенията не растат. В една година, която е суха, всичко съхне в растителното царство. Следователно, необходимо е укорът да дойде. Укорът донася влага. Някой път влагата може да падне много, че да образува кал. Но в

реда на нещата е това. По-добре е да има кал, измокряване, но да има растеж в живота, който е едно благо. Лошавината не е в сушата, не е и във влагата, но в крайната влага и в крайната сухота. Ако целият живот само те хвалят ти ще изсъхнеш, ще станеш на пастърма. А пък ако целият ти живот само те укоряват, ти ще станеш само на мухъл. Всичко в тебе ще стане само на мухъл. И всичко ще почне да гние. Когато те укоряват хората, ти не знаеш кого укоряват. Например ти си актьор, играеш известна роля на сцената. Да кажем, че играеш роля в българската пиеса “Иванко убиецът” или в “Хамлет” от Шекспир с прочутото изречение “То be or not to be” (“Да бъде или да не бъде”). Питам: Кого укоряват? Ти не си Стоян, Драган, Петко, Иван, но играеш някоя роля с това име. Например ролята на Иванко. И хората те укоряват като Иванко в тази драма или трагедия.

Защото драмата и трагедията се отличават по две неща. В драмата героите минават през големи изпитания, но живи остават, а пък в трагедията, героите умират. Та който пише трагедия, но не умъртвява героите си, той е простак. А пък който пише драма и уморява своите герои и той е простак. В драмата ще прекараш героя през най-големи изпитания и ще го оставиш жив. Тогава ти си гениален. А пък в трагедията, ще умориш и двамата, тогава също си гениален. Ако не ги умориш, простак си.

Всеки един от вас, всички вие сте писатели. Пишете или драма, или трагедия. Ако минавате през големи изпитания и героите във вас остават живи, това е драма. А пък ако имате едно изпитание, при което вашите герои всичките измират, то е трагедия. Питам: Каква е загубата в една трагедия, когато героите умират? От икономическо гледище има печалба. Умират героите, по-малко ще ядат, по-малко разноски ще има. Всяка година той ще похарчи по 24 хиляди лева. Значи, като умориш двамата герои, 48 хиляди лева са спестени пари. Следователно, онзи, който пише трагедия, той спестява парите за сиромасите, бедните деца. Двама герои са умрели и най-малко 10-20 деца, с тези пари, ще прекарат добре. Онзи, който остава своите герои живи, той не разбира от икономия. Той често претърпява фалит.

Всякога аз познавам, кой пише драма и кой пише

трагедия. Някой казва: “Не ми са уредени сметките. Имам да давам. Не ми достигат парите”. Казвам, той пише драма. А пък казва някой: “Аз си уредих работите вече. Всичко ми тръгна.” Казвам: Той пише трагедия. Аз разглеждам въпроса от икономично гледище. Разглеждам го другояче, а не както обикновено. Сега похвалявам онзи, който пише трагедия, защото уморява героите. Той казва: “Вие живеете в един свят, който не е така уреден. Ако ви оставя тук, много ще страдате. Искам да ви пратя в онзи свят, дето много добре ще ви посрещнат, ще бъдете обикнати. А пък в този свят няма да имате нищо, няма да имате шапки, къщи, обувци и пр. А пък в онзи свят ще ви пратят при ангелите, ще хвъркате с крила от един свят в друг.” Не е ли хубаво да уморяваш героите си? Това не е уморяване, но то е да им купиш един билет и да ги изпратиш. Когато заминават някои за онзи свят, другите плачат. А пък щом има влага, има и плодове. А пък понякой път е хубаво, да останеш в този свят, понеже има блага. За онези от вас, които не сте изучавали живота, някой път не е удобно да отидеш на онзи свят. Христос казва: “Ще отида да ви приготвя място. И като ви приготвя, ще ви взема.” Но понеже там няма място още, тук да останете е по-добре. По-добре е една малка работа, отколкото да нямате никак работа. Като не си ял 4-5 дни, по-добре е един сух хляб отколкото никак.

Та ония от вас, които искате да изучавате живота, трябва да вникнете добре в него. Бог, който е създал света, е наредил света много умно. Онези, които не са мислили, те искат един живот весел, но веселият живот на земята е комедия. Ти можеш да играеш роля на комедия, на драма и на трагедия. И комедията не е лошо нещо. Какво добива човек в комедията? Когато всички хора са тъжни, комедията като влезе разсмива всичките. Комедията е едно отлично лекарство за лекуване. Има известни лекари, които лекуват само със смях. Дойде при лекаря някой неврастеник или някой, комуто го боли стомаха и казва: “Г-н лекарю, боли ме корема.” Лекарят почне да се смее: кис, кис, кис. - “Боли ме корема! Сериозна е тая работа.” - Кис, кис, кис. - “Умирам!” - Кис, кис, кис. Той все се смее. Но дойде по едно време, че и болният и той почне да се смее. Лекарят се смее,

но и той се смее, болният. Болният казва: “Г-н лекарю, олекна ми.” Лекарят иска да му отвлече вниманието. Да не мисли за стомаха си. Понеже той мисли, че го боли стомаха и затова го боли.

Тези лекари, които така се смеят, те са одарени. Не всеки може да се смее така. В Америка имало един проповедник смешкар на име Сем Джонс. Джон е Иван, а пък Сем не може да се преведе. Той бил такъв голям смешкар, че като говори, цялата публика, всички се смеят. Всички отиват да го слушат. Ако някой американец е меланхолик и иска да се самоубие, казва: “Преди да умра ще слушам Сем Джонс и тогава да отида на другия свят.” И като отиде, забравя своите тъги. Цялата публика се смее. Сериозни влизат всички, които излизат искат да се смеят. Този проповедник разправя: Аз бях знаменит евангелски проповедник и видях, че тази работа не върви и реших да напусна проповедничеството, но преди да напусна, проповядвах на хората. Хората не ме разбираха. Все казват, че критикувам не на място. И казах: Ще ударим на смях - комедия. Писах драма, трагедия, не върви. И почнах комедия. Бях виден проповедник. Имаше един виден член в църквата, един богаташ, много опак човек. Никому добро не прави и все някого ще намери да критикува. Всички бяха лоши за него. И всички трепереваха от него. Една вечер идва някой при мене към 10 часа и ми казва: Господин пастир, този човек се е разболял и умира. Да се молим за него! Той иска да те види! Понеже умира. Аз казах: Да се молим, защо? По-добре е да си замине. Отивам при богатия и му казвам: Защо ме викате? - Умирам, да се помолите за мене. - Да се помоля, но какво? Какво ще кажа на Господа за тебе? Че ти никога нищо добро не си казал. Какво ще туря под колената си? Какво ще моля Господа да поживее едно сухо дърво? Да замине на онзи свят! Моли се да не умирам! - Ще напиша трагедия. Какво искаш да напиша? - Напиши една драма. - Но за да напиша драма, какво ще платиш? Ти си богат човек, какво ще дадеш, колко хиляди? Хиляда лева не тургам под колената си. Оная сума която ще дадеш, да бъде толкова голяма, че да бъде меко под колената ми като я туря” Понеже евангелистите се молят на колене. “Половин час ще се моля,

трябва да бъде меко под колената ми.” Болният казал: “Каквото искаш, ще дам.” Проповедникът разправя: “И като седнах на това мястото, почнах да пиша драмата. Помолих се. След това го попитах, как е? Болният каза: “Почувствувах едно малко облекчение!” Казах му: “Ти си герой на драмата!” И ако не изпълниш всичко, което обеща тази вечер, ще напиша трагедия. Почни, че ако не изпълниш това обещание, което сега даде, ти ще заминеш за онзи свят!” Онзи казва: “Искам да си пожиея малко.” - “Тогава ще ме слушаш. Каквото обещаеш, трябва да го направиш.” Сем Джонс така говори на своята публика. Вие всички, които живеете, ако не знаете как да живеете, Господ ще напише от вас или драма, или трагедия.

А пък аз ви предупреждавам. Ако искате Господ да напише нещо хубаво, добре ще живеете, разбирате ли го това! А пък аз ви мисля доброто и искам като герои на сцената, като излезете на сцената, да кажете добро за вас, да не кажат: “Какви герои,” но да бъдете пълни с добродетели, с благородни постъпки, с отлично държание, добре облечени. Такива герои да бъдете, че всеки да пожелае да бъде такъв един герой в света, като вас. Може да ме попитате, защо ви говоря тези работи? Човек трябва да бъде смел, казвал проповедникът. Той трябва да бъде смел, да се справи. Да знае как да се справи със своята драма и със своята трагедия. И Сем Джонс разправя на публиката си живота на друг проповедник. А пък в Америка, в тези времена се случвали такива работи. Сем Джонс разправял така: “В едно село дошъл един проповедник и не знаел как да проповядва. Хората са го били и са го изпъдили. Все имало такива, които не харесвали проповедника и след като им проповядвал, биели го. Пратили един проповедник, набили го. Пратили друг и него набили. Трети, четвърти, също. И като дошло да се назначи някой там, нямало кандидати. Който дойде в това село бият го, понеже не знае как да проповядва. Найсетне излиза един проповедник, бабачко. Висок около два метра, с силни мускули. Аз искам да отида. И тръгнал за селото. И казали на селяните: Пратиха ви един много голям проповедник. И те излезли да го бият, преди да е проповядвал още. Гледа той, че тези 12 души го чакат да го бият

за да си върви от селото. Той слиза от коня и засуква ръкавите си и всички ги натъркалва и ги свързва, и 12-те души. И после ги докарал и ги турил пред себе си. И почнал да проповядва една хубава проповед. И 12-те души се обърнали към Господа. Той им казал: Още веднъж вие да не биете Божиите посланици. Че мене Господ ме прати. Той е недоволен от вас. Изпотрепвам ви втори път.”

Вие ще кажете: “Дали това е уместно?” Ще кажете това е грубо. Че когато хората се бият на бойното поле, културни народи - германци, англичани, французи с всички свои съоръжения и въпрос не става. Всеки ден може да се избиват по стотина души хора най-малко. Най-малко двама, трима души може да се избиват и въпрос не става. В съгласие ли е това с Божията Воля? Не е. На бойното поле сега пишат трагедия. Един ден авторите ще пишат за войната между Германия, Франция, Англия, ще пишат една трагедия. Ще пишат колко е коствала войната, колко хора са измрели. И след това ще извадят известна поука от тази война.

И в нас, ние хората, всякога правим една война. Ние понякога се възмущаваме от войната, която става отвън. Но ние в годината всяка седмица водим по една война. Петдесет и две седмици има в годината. Петдесет и две войни водим през годината. И всяка една война има едно голямо изстребление. Измират някой път по 2, 3, 4, 5, някой път по 10 милиона клетки в тялото. След като си боледувал, колко много клетки измират. Знаете ли колко много клетки са измрели от един нередовен живот? Казваш: “Простудих се.” Простудил си се защото си създал условия за простудяване. Има хора, които и при голям студ не се простудяват. Кръвта им е на място, т.е. тя е чиста. Мислите им са на място. Умът им е на място. Сърцето им е на място. А пък тези, които се простудяват, умът им и сърцето им не са на място. Пътуват двама души, зимно време при 25 градуса студ, на коне. Свили са се, гледат един пътник паднал на пътя. И двамата, тези, са проповедници. Отиват да проповядват. Единият казва: “Да слезем, да помогнем на този човек.” Другият казал: “Какво ще слезем, ако слезем, ще умрем.” - “Аз считам, че трябва да слеза.” - “Ти слез, а пък аз ще вървя, да стигна до целта.” Онзи като слязъл, почнал да търка падналия пътник и го

съживил. В същото време и сам се стоплил. И двамата тръгват и намират другия паднал от коня и замръзнал. Онзи, който не разбира живота, не иска да помага някому. Помогни на замръзналия и като помагаш, ти помагаш на себе си. Законът на света е този: С всяка помощ, която можеш да дадеш на когото и да е, ти помагаш на себе си. Животът - това са скачени съдове. Хиляди тръби могат да се турят. Те са само проводници на онази вода, която може да мине през тях за един град. Тази вода пренася блага за всички същества. Всеки може да си прекара вода от тази тръба.

Ти като помагаш за общото добро, това добро ще дойде и за тебе. Та всичката погрешка на хората седи в това, че те не искат да работят за Бога.

Те казват: "Трябва да работим за себе си." Как започва общото благо. Ти трябва да посееш една семка в земята. Това е общо благо, тази семка има условия да се развие едно дърво, да живее и да даде плод. Пък ако ти считаш, че е маловажно да посееш тази семка, ти не можеш да вкусиш от плода. Ако посееш семката, след няколко години ти ще опиташ благата, които си направил. Та изпърво ти ще посееш. Някои от вас казват: "Каква полза като направя добро?" Ти разглеждаш въпроса механически. Ти като направиш едно добро, ти си първия човек, който ще вкусиш своя плод. Примери има много. Ще ви дам един пример. В Австроунгария един голям търговец, богаташ бил посетен от един беден човек, който му казал: "Дайте ми хиляда лева назаем. Аз ще ви върна парите. Може би един ден да имате нужда от тези пари." Богаташът се усмихнал и казал: "Няма нужда да ги връща." И извадил, и му дал хиляда лева. Минават се 15 години. Богаташът забравил за парите. Този, бедният човек отива в Америка и с тези пари забогатява. А този търговец изпаднал, станал беден, изгубва своето състояние след 15 години. Той получава един чек от 15 хиляди долара. И пише в писмото си: "Господине, преди толкова години вие ми дадохте хиляда лева. В знак на признателност за вашата услуга сега ви изпращам една малка сума от 15 хиляди долара." Петнадесет хиляди долара не са малко. Те са един милион и половина. Тъкмо навреме идат тия пари. Той си спомнил, че преди 15 години дал хиляда лева.

Питам: Ако той не беше направил тази услуга, би ли получил тая сума? Тая услуга онзи му я връща десеторно и повече, отколкото е взел.

Та казвам: При днешните условия вярващите трябва да разбират онези основни неща - всички на земята са дошли не да служат на себе си. Защото, ако човек служи на себе си, той непременно ще умре. Трагедия е това. Ако живееш за себе си, ще напишеш трагедия, ако живееш за Бога, ще напишеш драма. Пак ще страдаш, но жив ще останеш. И виден ще станеш. Онези хора, които Бог остави живи, той ги оставя на земята, понеже има защо да ги остави. А пък друг минава през трагедия. Той е един престъпник, който не знае как да живее. Написва му се трагедия. Осъжда се на смъртно наказание. Всеки, който не е живял добре, написва една трагедия.

Сега има изключение: Когато един автор пише една трагедия, когато трябвало да напише драма. Когато дойде Христос на земята, евреите трябваше да напишат драма, а те написаха една трагедия. Мислите ли, че Христос не трябваше да умре? Не. Христос трябваше да пострада както казва Писанието, но не да умре. Евреите мислеха, че ако остане Христос, от техния народ нищо няма да остане. Те мислеха, че той ще бъде едно голямо зло за тях.

Евреите се страхували, че ако Христос остане жив, римляните ще ги съсипят, ще дойдат и ще ги унищожат. И ако четете вие историята на Йосиф Флавий, еврейски историк, ще видите, че това от което се страхували евреите, а именно, че ще дойдат римляните и ще ги унищожат, това именно и станало. Те искали смъртта на Христа и казвали, че по-добре е да замине един, отколкото цял народ. Но това от което те се страхували, става с тях. И когато Тит обсади Ерусалим, след обсадата и превземането на Ерусалим, той е разпънал на кръст 60 хиляди евреи. И по цялото протежение от Ерусалим до Рим, все е било кръстове - 60 хиляди разпънати на кръст! Такова отчаяние и ожесточение и имало между евреите. На едно място били обсадени 2500 евреи. Те за да не се предадат, избират 12 души, които да избият 2500 души. След това 12-те души ще избират един да избие 11-те герои. И онзи, който остава сам, сам се убива. И когато

са влезли римляните, да видят, римските сърца, които са били толкова жестоки, се потърсили. Такова отчаяние дойде на евреите заради смъртта на Христа!

Христос казва: “От нине няма да ме видите, докато не кажете - Благословен Онзи, Който иде в Името Господне!”

Това е един живот на безлюбие. Някой път ние сме готови да извършим в себе си какво ли не. Ако ви се случи някоя малка неприятност, не можете да приложите закона на Любавта. Но мислите ли че Господ, Който е създал света, че нему е добре? Нему много пъти Му е неприятно. Както ние живеем с нашите мисли и пр., ние ни най-малко не сме благоугодни на Господа. Колко мисли има в нашия ум, които не трябва да съществуват. Колко желания, колко постъпки има в нас всеки ден, които не трябва да съществуват. Защото тези лоши мисли, желания и постъпки, са които произвеждат всички трагедии в света.

И казвам: Ако ние имаме любовта на Христа, ще се избавим от всички противоречия. Ние очакваме да получим възкресение. Какво показва възкресението? Възкресението това е един опит за да познаеш дали си изпълнил Волята Божия или не. Всички ще бъдат опитани дали обичат или не. Всеки казва, че обича Бога. Всеки от вас казва, че обича ближния си и себе си. Ако ти си обичал Бога, ближния си и себе си, както трябва, ти ще възкръснеш в общото възкресение. Това ще го видиш. Но ако ти не си обичал Бога, ближния си и себе си както трябва, ти ще останеш в гроба. Всички очакват, като умрете да възкръснете. Ако възкръснете блажени сте, но ако не възкръснете?

Мнозина от вас ще кажете: “Ние сме ходили редовно на събрание, слушали сме беседи.” Всички тия работи са хубави. Човек може да яде. И болният яде, но страда. Здравият яде и се радва. Да слушаш една беседа, като здрав е едно нещо, а пък да слушаш като болен е друго нещо. Разбирам да бъдеш болен един-два дена, но цял живот да бъдеш болен, това е друго нещо. Аз не разбирам да си болен през целия си живот. Да си недоволен 1-2 секунди разбирам, но да бъдеш през целия си живот недоволен от себе си, това не разбирам. Ние не оценяваме живота, който Бог ни е дал. Някой път ние не оценяваме ума, който Бог ни е дал. Не

оценяваме и тялото,което Бог ни е дал. Някой път ние се сравняваме с други и казваме: “Този човек колко е оправен?” Оправянето на човека зависи от неговата мисъл, сърце и постъпка. Тялото е съградено по законите на човешките постъпки. Аз говоря за онзи непрерывния живот. От непрерывните човешки мисли, желания и постъпки е съграден човешкия живот. Той е съграден от светлината. Мисълта е донесла всичките тези материи. Най-здравата материя е материята на светлината, материята на топлината и материята на силата. Материята, която носи сила в себе си, материята, която носи топлина в себе си, материята, която носи светлина в себе си, това са запаси. Това са три богатства, от които се гради човешкото тяло. Ако ти не мислиш, ако ти нямаш запас, който постоянно да поддържа онзи вечния живот, не можеш да напредваш. Казано е: “Това е Живот вечен да познаят Тебе Единнаго Истиннаго Бога”. Значи, познанието почва с мъдростта. Ти не можеш да приложиш закона на Любовта, ако нямаш познание на Бога. Това е Мъдростта. Ти трябва да оцениш нещата. Любовта е капитал , който трябва да започнеш. Истината е крайния резултат. Това е свободата, която човек търси в света. Защото всеки човек,който е слязъл от невидимия свят на земята, той е слязъл в голямо ограничение. Мислите ли, че един ангел, една душа,която слиза от невидимия свят и която трябва да се въплоти на земята и затова трябва да стои 9 месеца в утробата на майка си, мислите ли, че това е щастие? Това е голямо изпитание. Голямо ограничение. И 9 месеца това дете трябва да мине през изпитания, през ограничения. Този великият дух трябва да се отрече от всичката своя слава и да се научи на дисциплина, да го турят в коритото, да го завиват, да го хранят,като че не е способен никаква работа да върши, като един болник. Но с това самоограничение той се повдига. Онова от което се отрича, повдига майката. Майката влиза в това. Затова се снишават, за да повдигнат майката. А пък когато майките се снишават и остаряват, децата се възвишават. Когато децата се смиряват, майката и бащата се възвисяват, та всичко това,което претърпяваме на земята,има дълбок смисъл. Христос казва: “Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в

Царството Божие”. Ако вие не може да пожертвувате вашия живот за вашата майка, за вашия баща, за вашия ближен, вие не може да се повдигнете.

Повдигни ближния си, за да те повдигне ближния ти. Или другояче казано: Възлюби Бога, за да те възлюби Бог.

Аз говоря за Любовта в друг един смисъл. Ние не се познаваме. Ние не съзнаваме Любовта. Всяка една Любов, която ти не съзнаваш, не можеш да я проявиш. Тя не може да прояви в тебе тези резултати, които ти искаш. Само при самосъзнателната любов, само при оная любов, при която ти съзнаваш, че живееш за Бога и си пожертвувал всичко, само при тая любов Бог ще те възлюби. Казано е: “Както Отец ме възлюби, така и аз ви възлюбих.” Тъй казва Христос. Той казва: “Аз живея с любовта която Отец ми е дал.” Ние сега сме дошли на земята, за да проявим Божиата Любов. Бъдещето на всеки един от вас зависи от Любовта, която ще прояви. Към Бога и към ближните, без разлика дали е негова майка, баща, слуга, приятел и пр. Вие трябва да проявите своята любов, понеже с това показвате, че обичате Бога. Христос казва: “Ако ме любите, вие ще бъдете възлюбени от Отца ми и тогава ние двама с него ще дойдем и ще направим жилище във вас.”

И когато Бог и Христос направят жилище във вас, ще бъдете съвършени. А пък съвършенството е жива функция. Значи, съвършения може да работи и всичко може да постигне. Аз разбирам под съвършенство следното: Умът на място, сърцето на място, волята на място. Любовта на място, мъдростта на място, истината на място, животът на място, знанието на място и свободата на място. Това е дълбокият смисъл. Това е съвършенство! Да бъде човек съвършен, това се подразбира. А пък някои под съвършенство разбират една изваяна статуя и хората да я гледат. Това не е никакво съвършенство. Съвършеният човек е онзи, който се радва на плода на Божиата Любов, на Божиата Мъдрост и Божиата Истина. И за него всичко в света са възможности за неговото повдигане. Това трябва да бъде сега вашата идея, за да разберете Христа. Отсега нататък има да Го разберете. Досега, както сте живели, това е само едно встъпление в училището в което ще влезете. Първото отделение за детето

е встъпление. И второ отделение и трето и четвърто и прогимназията, и гимназията, и университета са встъпления. И след като свършите университета ви ще влезете във великия университет на живота. Тогава ще влезете в Божествения живот значи. Най-първо трябва да имаме встъпление на онова знание, което е потребно за земята. И след като го придобием, ние ще бъдем готови да работим така, както Бог изисква. Ти искаш да говориш някому. Онзи човек е скръбен. Баща му или майка му е умряла. Или той е имал един приятел, когото обичал и той е умрял. Как ще утешите онзи човек чиито приятел е умрял. Та вие като отивате да му говорите, вие сте приели в себе си приятеля, който е умрял. Ще му кажете: “Аз съм вашият приятел.” Сега ще покажете вашата любов към него. И ако покажете вашата любов към него, той ще разбере, че вие сте приятеля му. Тогава той ще се зарадва. Но не само да му говорите, но носете и всички условия, носете в себе си всички блага заради него.

Да ви направя мисълта по-ясна. В какво седи важността на вашия приятел. Представете си, че вие имате всички удобства на земята. Но се намерите като екскурзиянта на планината. Всичко имате - храна, хляб и пр., но нямате запалка. Имате 40 градуса студ и ръцете ви са вкочанявали. Кой е вашият приятел? Който носи кибритени клечки и може да запали огън - той е вашият приятел!

Аз разбирам в Любовта онзи Божествен огън, който ще ни спаси от смъртта. Всички ние умираме от безлюбие. Всички които умират, замръзват. Външните условия са толкова лоши, че не могат да живеят. А пък когато дойде любовта и се запали този огън, това е възкресението. Казано е, всички хора ще възкръснат. Ще възкръснат когато дойде любовта. Тя ще запали огъня. И всички запалени хора ще оживеят. Под думата замръзнали, разбирам най-лошите условия, когато животът не може да се прояви. Една семка без топлина, светлина и влага не може да се прояви. Без тях тя ще изгние и ще умре. Но ако и' дадете условията на светлината, топлината и влагата, веднага тази семка ще поникне, ще се развие и ще даде плод. Това е сега вътрешното разбиране.

Често слушам: “Ние не живеем добре.” Често някой казват: “Онези не живеят добре. Въпросът не е дали те не живеят добре. Аз казвам: Живеят ли съобразно Божествените закони. Знаете ли колко е мъчно да се живее.

Някой път ние от любов уморяваме хората. Аз съм гледал, как някои хранят куркой*, те някой път затлъстяват. Натъпчат в гърлото им три, четири ореха с черупките. Куркоите някой път стават много тлъсти, червени им са гребените. Та много майки хранят децата си по 5, 6 пъти на ден. Под хранене, аз разбирам хранене с добрата мисъл. То е хранене заради мен. Човек се храни не само по един начин с устата си. Като възприемаме светлината през очите си, ние се храним. Светлината е храна за очите. Като слушаме, ние се храним с ушите си. Когато говорим ние храним устата си. Когато ходим, пак се храним. Ако ти не се храниш с очите си, с носа си, с ушите си, с устата си, с ръцете си, с краката си, ти не можеш да функционираш.

Това е новото разбиране! Хранене от всякъде! Да знаеш, че в твоите крака има добродетели. В човешките крака има добродетели. В човешката уста има любов. В човешките ръце има правда. В човешките уши има мъдрост. В човешките очи постоянно се влива Божията Истина - в твоята душа. И всички тия неща трябва да се трансформират. Това е разбиране на нещата.

Христос казва: “Както Отец ме е възлюбил, така и аз възлюбих. Станете да отидем!” Станете да отидем в този новия живот. В драмата, която пишем, та всички хора, които слушат тази драма, мед ще им падне на сърцето.

Аз слушам някои да казват: “Дотегна ми да живея.” Дотегнало му както на този българин, който ми разправи една своя история. Той ми каза така: “Едно време аз се учех да пиша. И всякога мислех, че като напиша една книга, ще ми светне нещо. Че хората ще заговорят заради мене, ще кажат: Глава е той! А пък като ме зачесаха, аз си казах: Що ми трябваше да пиша тази книга!”

Пишете с мастилото на Любовта. Пишете със светлината на мъдростта. Пишете със свободата на истината. Така

куркой (рум.) - пуйка, мисирок

като напишете книгата ще бъде добра за всички хора. И ще ви похвалят, защото храна има в книгата. И всички ще ви похвалят, понеже храна ще им даде на тях.

Добрата молитва.

Като прекарате вашите мисли и чувства през всичката драма, оставете ги живи, не ги умъртвявайте. Ако прекарате всички ваши мисли и желания, понеже казвате, че човек трябва да научи всичко и написвате трагедия, тогава възкресете вашите мисли и желания. И това ще бъде благоприятно за Господа, Който ви е пратил на земята.

НАМИРАНЕ ИЗГУБЕНАТА ДУМА

6 неделно утринно Слово

12 ноември 1939 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. 91 псалом. Молитвата на Царството.
Духът Божи.

Размишление.

Ще прочета 3 гл. от Евангелието на Иоана. В начало бе Словото.

По какво се отличават живият и умрелият човек? Те се отличават по две диаметрално противоположни качества. Живият постоянно расте, уголемява се, а пък мъртвият постоянно се смалява. Единият от ден на ден става по-красив, по-мошен, по-силен, а пък другият постепенно изнемошва и от него вече нищо не става. Смъртта не е еднократен процес, а непреривен процес. Човек в живота си или оживява, или умира. Вие констатирайте само един факт, че е умрял той. Но това не е право разбиране. И животът не е еднократен процес. И той е непреривен процес.

Та казвам, животът трябва да се разгледа в неговата целокупност, във всичките негови области, през които трябва да мине. Някои от вас сте на 60 години. Знаете ли през коя област минавате? Някои сте на 15 години, на 20 години. Не зная, дали има тук на 15 години. Хората през първите седем години са в физическия свят, в гъстата материя. И това дете ще го видиш, че от сутринта до вечерта мляска. Де какво види - в устата. Първите седем години детето изучава всичко физически, всичко опитва. Докато всичко опитваш ти си дете на физическото поле. През вторите седем години човек става малко особен, развива се в него чувствителността. Той прави избор на нещата. Като яде прави вече избор. Най-първо той е доволен от тази храна, която я е ял. После почне да прави избор на храната и ако не му дадеш това, което иска, той вече се сърди. Едно ново качество проявява. Господар става. Казва: "Такова нещо не ми давайте." През

следващите седем години иска не само да му сготвиш хубаво, но той иска, като седне, ти да му пееш, да му кажеш: “Колко хубаво пееш. Каква музика излиза от устата ти. Твоите зъби колко са хубави като тракат. Като ангел си.”

Трябва да се проучава духовния живот. Някои искат да бъдат духовни. Духовността не е нещо, което можете да го купите отнякъде. За сравнение аз ще направя следното уподобление: Вие виждате червения цвят, но този цвят, който вие виждате в дъгата, той е в статическо положение. В някоя картина виждате червения цвят. Този цвят е еднократен. Такъв цвят не може да ви ползува. Той прилича на човек, който казва в грамофона веднъж - “добър си.” И свършва. И втори път не си отваря устата. Това е еднократен процес. Върти го, както искаш, като каже - “добър си” или “лош си”, не казва нито дума повече. Нали някой път, като се разсърди човек, не говори вече. Тази сръдня, по която много говори той прогресира. Има надежда в него. Но този, който не говори, у него надеждата е много малка. И за добрия и за лошия човек е същото. Добрият човек, който не говори много, много работи не върши. Мълчаливата работа е дълбока. Дълбока е, но мислите ли, че вода, която мълчи в шише е дълбока. Съгласен съм, че мълчаливата вода е дълбока, но водата в шише и тя е мълчалива, но дълбока ли е? Мълчалива вода, но която тече, а не който стои без движение. Има едно мълчание в движението. Човек не че не иска да говори тогаз, но няма време. Например, ако се движите с бързината на светлината, колко време ще имате да говорите някому, когато в една секунда трябва да изминете 300 хиляди км. Каква дума ще кажете на един човек при такава бързина? И да му кажете, той няма да разбере. Няма да чуе, понеже бързината е голяма. И човек трябва да бъде много духовен, за да разбере.

Някои искат да бъдат много духовни, но движенията в духовния свят са много бързи. Някое същество от духовния свят, ако ви проговори, вие ще се търколите на земята. Вие мислите, че тези същества са много нежни, много деликатни, че пипат много меко. Но вие имате едно физическо разбиране. Че знаете ли, ако вечерно време ви блъснат с един рефлектор, с една светлина от един милион свещи, какво ще стане с вас? Вие ще ослепеете, вие ще се търколи-

те на земята. Правила са опити с такава светлина на 3-4 километра. Като им светнат с тази светлина от един милион свещи, говедата стават шашави, не могат да се движат.

Тук ние имаме вече една светлина, която е нагодена към нас. Тя иде от слънцето. Ако нямаше тези среди, през които тя минава, за да се приспособи към нашето състояние, тая светлина, тая хубавата светлина би ни причинила много вреди, защото не сме готови. Та онзи, който иска да изучава духовния свят, той трябва да се подготви, постепенно да се подготви.

Едно сравнение: Аз мога да ви докажа, че сто е равно на хиляда, но всъщност не е така. Имате едно число 100 и друго хиляда. Кое е по-голямо? По брой, хиляда е по-голямо, но по тежест или по мярка някой път не е по-голямо. Например: Сто сантиметра и хиляда милиметра имат същата дължина. Ти казваш, хиляда и сто, но не казваш дали сантиметра или милиметра, мислиш, че сто е по-малко, а те може да са равни. Само че в хилядата имате по-голям брой, а в сто по-малък брой. Но по големина и по тежест се различават.

Някой е спал много време и мисли, че е живял много време. Когато си спал, ти си странствувал в друг свят. Ти не си бил на физическото поле. Когато си буден, ти си на физическото поле. Вечерно време ти не си на физическото поле. Ти вечерно време ходиш, пееш, говориш и казваш, че си живял. Не, не си бил ти. И като се върнеш от онзи свят, нищо не можеш да донесеш. Някой път се разхождаш в градина с цветя, с вода и пр., но кои цветя си донесъл оттам? Няма да донесеш. Някои и даже са ходили в онзи свят, те го описват, но го описват както този свят. Сега да не се впускаме в това, не искам сега да произведа във вас противоречие.

В музиката трябва да се развива ухото, за да може да я разберете. И ако не се развие ухото ти, не ще можеш да разбереш музиката в нейните потънкости. Сега имате червения цвят. Може да имате само едно понятие за цвета в статическо състояние. Но червения цвят в едно динамическо състояние, като цвят на живота има друго качество. Ти без червен цвят ще бъдеш малокръвен, хилав, апатичен, няма да имаш подбуждане към нищо. Ще седиш недоволен,

кисел. Ще кажеш: “Животът е безсмислен.” Гледаш това, онова, казваш, че нищо не струват. И най-после, като не си доволен, ще заспиш. Събудиш се, недоволен. Заспиш, отиваш в другия свят и там сънищата не вървят. Като влезеш в другия свят и там някоя мечка ще те гони, някои разбойници ще те гонят.

Един наш приятел беше ходил в онзи свят и разпръва една своя опитност. Отива там и го хващат няколко души стражари. Затварят го, осъждат го на смърт и съдията там седи. Той казва: “Кажете ми, какво престъпление съм направил, че ме осъждате. Съдията му казва: “За тази бялата книга.” И показват му бялата книга. За една бяла книга го осъждат. И като го осъждат на смърт, заравят го. Той се чуди. Като се събужда, изпотил се вече. Добре, че се събудил, така избягва от онзи свят. Не могли да изпълнят присъдата. Ако беше седял по-дълго време, непременно не щеше да може да се върне. И пита: “Какво значи това?” Значи, че могат да те осъдят за една бяла книга. Аз не му казах подробно, но съдията му каза: “На тебе ти дадоха една бяла книга и ти не я опази чиста, и затова те осъждаме на смърт. Дадохме ти една бяла книга и те пратихме на земята, за да я държиш чиста. А паднаха няколко петна върху книгата. Ти трябваше да я пазиш. И затова те осъждаме на смърт. “Може да пита някой: “Толкоз ли са жестоки те?” Въпросът не е за жестокостта. Какво означава жестокостта?

Ако един стар човек носи торбата си с хляб, и му хванат торбата и му вземат хляба от торбата жестоки ли са тези гладни хора? Не, нему не му трябва хляб. Той се е наял. Ти като се наядеш, онова което остане, трябва да го дадеш. Ако не го дадеш, другите имат право да го вземат. Вие всеки ден ходите и вземате от крушата това, което тя не позволява. Това право ли е? Всеки ден вие вземате въздух и го изпущате. Право ли е това? Вие смятате, че имате право да дишате въздуха. Имате право да дишате въздуха, ако обичате Бога. Иначе, нямате право. Вие имате право да пиете вода, ако обичате Бога. Иначе, нямате право. Вие имате право много неща, ако обичате Бога. Иначе се наказвате със смъртно наказание.

Следователно, всеки човек, който прави нещо без

любов, за тази постъпка, за бялата книга, на общо основание от невидимия свят го осъждат на смъртно наказание. Сега този приятел не знае името на съдията, който го е осъдил, не знае имената на стражарите и ако рече, той да заведе дело, че несправедно са постъпили спрямо него, ще кажат: “Кой беше съдията? Кой бяха стражарите.” Той не ги знае. Следователно, делото му пропада. А пък щом пропада делото, то е фиктивно. Аз го питам: “Ти искаш ли да заведеш дело? Втори път искаш ли да минеш през това?” Той казва: “Не, втори път не искам. Аз научих, че е страшно нещо човек да умира.”

Човек трябва да си изправи погрешките. В земния живот всичко седи в разширение на зрението. Ти можеш да влезеш в един свят с по-високи трептения. Вземеш основния тон от 16 трептения в секундата. Да кажем, че оттам започваш. Вземаш до, ре ми, фа, сол, ла, си, трептенията се увеличават. Тези по-високите трептения спадат вече към по-високите светове.

Първата октава, в която обикновено сегашните хора пеят, тя отговаря на физическия свят, втората октава пак започва от до. Тя отговаря на духовния свят. Третата още по-горна октава е божествената. Колко от вас може да пеете в третата октава? Едвам взимате една и половина октава някои. Някои две октави. Има някои певици, които влизат в Божествения свят с няколко тона. В Божествения свят, но всъщност, това е едвам предисловието на Божествения свят, с неговите високи трептения.

Вижте до коя октава можете да пеете. Можете ли да минете от първата октава във втората и третата? В цигулката започва от сол. Мъчно човек може да достигне по-горе от две октави. Мъчно може да достигне онзи, който не се е трудил, но онзи, който се е трудил, може да достигне.

Защото целия свят, това е една възможност за всинца ви. Като отидете в другия свят, ще се пробуди едно друго съзнание във вас. Там трябва да учите. Дето и да бъдеш, все трябва да учиш и трябва да слугуваш. Ако мислите, че в другия свят ще почивате, не. Почивката зависи от съвсем други съображения. На земята ние не страдаме, че много работим, но трудът ни не е оценен. Ние страдаме от живота

на безлюбието. Като слуга ще работиш 10 часа и като се върнеш ще ти кажат, че това не е хубаво, онова не е хубаво. Не се върши работа с любов. Вземете работата на един съвременен учител в прогимназия или гимназия. Мислите ли, че работата му е много завидна. Много еднообразна работа. Преподава в три-четири класа по български език. Събрали се 200-300 тетрадки. Еднообразни упражнения. Седне да провери, какво е писал ученика. Ще поправи ъ, после запетайте и пр. Ще поправи една тетрадка, 2, 10, 20 и пр. Надуе му се главата и ще се подпише с червено мастило. И като върне тетрадките, всички ще плюят отгоре му и ще кажат: “Нищо не разбира учителя.” Поне българският език да е установен. Не е установен езикът, понеже и българите не са установени. Германците не са установени в звука “р”, не могат да го произнасят. Англичаните пък, като не са се научили да го произнасят, едвам го произнасят. Но този звук какво значение има? Звукът “р”, ако не знаеш как да го употребяваш, огрубява човека. “Р” значи да държиш ръката си свита, то тази ръка ще изгуби своята пластичност. Факирите в Индия и други правят много работи, понеже са изгубили това значение на живота, 20-30 години ще седи и ще си държи ръката свита и пр. А пък някои религиозни хора има в Индия, които ще отидат в свещените места и ще почне от мястото на тръгването да ляга на земята, след това ще направи няколко крачки и пак ще ляга. И така ще ходи докато отиде на светото място. Вие правили ли сте такова пътешествие? Или пък у православните ще правят 500 поклона. Правили ли сте 500 поклона? Доста хубава гимнастика е тя. Ще коленичиш, ще наведеш главата си чак до земята и ще се изправиш, после пак ще клекнеш, пак ще се изправиш и т.н. Веднъж, два пъти, неприятно, но 500 пъти?

Тук в България, мисля че в Сливен, има една жена от религиозните и искала да покаже пред църквата, че дълго време може да се моли. Владиката няколко пъти прашал хора да и кажат да го прави това вкъщи, да не безпокои в църквата. Един ден владиката отишъл сам да ѝ каже. Тя казала: “Дядо владика и за тебе има място.” На нея и е приятно, но на владиката не му е приятно. Ние не сме свободни. Иска човек да направи 500 поклона. Да ги направи.

Имаме тук една сестра, която си вдига ръцете нагоре. Какво ли не са правили на нея. Някой казва: “Учителю, компрометира ни. Хората какво ще мислят.” Казвам: Знаете ли какво мислят хората? Хората много хубаво мислят. Те казват: “Те са събрани тук. Имат двама капелмайстори - млад и стар.” Казват: “Виждали ли сте стария капелмайстор? Без него събранието не върви.” Аз говоря без име сега. Не е само една сестра. Тук сутрин на гимнастика не правим ли същото? Има ли някой от вас, който да не си вдига ръката.

Та казвам: Нещата трябва да бъдат направени навреме. Всяко нещо което не е направено навреме, среща едно противоречие. Да кажем, че ти изкажеш една дума и тази дума няма кой да я възприеме. Тази енергия не се е използвала. И човек всякога е отговорен за нещата, които е направил.

Христос дава един пример. Имало трима души. На единия дал 5 таланта, на другия - два, а на третия - един. Последният заровил таланта си и господарят му го осъдил като се върнал, понеже не е работил. Той имал лоша мисъл, казал: “Я се върне господаря я не.” И онзи, който вземал единия талант, за да се оправдае казал: “Зная, че ти си много вискателен. Вземаш, дето не си слял и искаш там, дето не си дал.” Тогава господарят му казал: “Щом знаеш, че съм такъв, защо не го даде на някой банкер, та ти като не искаш да работиш, парите сами по себе си да растат?”

Аз вземам това за тези хора, които мислят, че нямат никакви дарби. Не мързеливият има един талант. Опасността е там, че можеш да имаш големи богатства, може да си даровит, но ако не учиш нищо няма да постигнеш. Ти мислиш, че не си даровит, но ако работиш много, може да постигнеш.

Вие вярвате, че сте млади. Като се погледнете в огледалото, огледалото ви е заблудило. Най-първо, огледалото показва, че си млад. И после, след години това огледало показва, че си остарял. Но ако отидете в театъра и играете някой рол. Някой млад го направят като стар дядо с мустаци. Аз съм виждал някоя жена да играе ролята на дядо в театъра, пък на мъжа обръснат брадата и става жена. Вие сте в театъра, това са външни заблуждения.

Човек остарява всякога, когато изгуби подтика на любовта. Щом изгубиш подтика на любовта, старостта идва. И не намираш смисъл да се движиш. Старият счита, че животът, който е живял на младини, не е бил умен. И мисли, че като остарява, все ще живее по-добре и по-добре, но той не е доволен от живота на миналото.

А какъв е животът на стария? Старият живот е разумен живот. Един певец, като почне да пее, когато изпее песента без никаква погрешка, това е стария живот. Една песен изпята добре, стара ли е? Песен изпята добре е млада песен. А пък песен изпята не както трябва е стара песен. Като живееш както трябва, това е млада песен. Животът, от който си доволен, това е млад живот, живот от който не си доволен, това е стар живот. Съгласен съм с това.

За да не остарееш, ще се учиш да пееш. Понятието стар, може да се вземе в два смисъла - положителен и отрицателен. Когато казах, че стария живот е разумният живот, разбирам думата стар в положителен смисъл. А след това, разгледах думата стар в отрицателен смисъл. Вие казвате: "Песента е за младите." А пък за старите какво е? Леността. Тези понятия може да се дължат на далечното минало.

Сега вие ще ме запитате: "Какво се разбира под думата "роденият" в прочетената глава." Това, което се ражда по плът е плътско. А пък роденото от Духа, дух е. Това раждане, за което говори Христос, не е раждането на земята. Раждането на земята е една обвивка, една външна дреха, на онова духовното раждане. В духовното раждане има любов, непреривна любов. Щом се родиш ти духовно, няма да имаш тези несгоди в духовния свят. Ако се родиш в духовния свят, ще се движиш в духовния свят навсякъде, ще бъдеш свободен. Ако се родиш физически, ще бъдеш ограничен. Един българин и в България да живее и целия свят да обиколи, той е ограничен от земните условия. Колцина от вас сте ходили до месечината, до планетите, до слънцето. Кой от вас сте ходили до другите някои звездни системи? Това са възможностите за бъдещето. Всяка една звезда е една възможност за твоя ум. Ти по физически начин до слънцето не можеш да отидеш. Ще изгориш там. Съвременните астрономи казват, че във външната атмосфе-

ра на слънцето има 6 хиляди градуса. Ти сто градуса не можеш да издържиш, а при десет хиляди градуса, нищо няма да остане от тялото ти. Невъзможно е по този начин да отидем до слънцето. Но човек със своя ум може да отиде на слънцето.

Та казвам: До слънцето не можем да отидем без любов. Любовта е пропуската. Ти никога не можеш да отидеш във вселената без любов. Понеже Бог е любов, то щом го обичаш, пътят ти е отворен да отидеш навсякъде. Щом не го обичаш, пътят ти навсякъде е затворен. Помнете това. Щом обичаш Бога, всичко можеш да постигнеш, не изведнъж. Няма нужда изведнъж да постигнеш нещата.

Някои от вас сте пели. Пението аз го препоръчвам, понеже е един трансформатор за да се сменят състоянията на човека. Музиката е една възможност за подобрене на човешките състояния. Човек, който иска да се подмладява, трябва да знае, че без музика той не може да се подмлади. И всяка работа, която се захваща без музика, без хармония, тя не може да успее. И мисъл, чувства и постъпка в която няма музика, не могат да успеят. Няма успех в тях, мярка е музиката. Тя се нарича хармония, с нея всичко можеш да постигнеш. Аз говоря за онова, което Бог е установил. Музиката е нещо Божествено. Светът е създаден по законите на музиката. И всички ние се учим да мислим, да чувствуваме и да постъпваме добре - това е вътрешна хармония. Опитвали ли сте вие, когато един ваш приятел, когото обичате ви е обидил, да трансформирате това свое състояние? Вие си представяте много неща, а обидата може да е много малка.

Аз един ден питам една сестра, казвам и: “Знаете ли, коя е най-малката погрешка в света, отдето започват всичките нещастия на хората?” Аз ще ви кажа на вас. Понеже вие минавате за ученици. Това, което ще ви кажа, няма да го разправяте на никого. Но аз съм уверен, че ще го чуя пак. Решил съм да го кажа. Ще ви кажа сега най-малката погрешка. Тя е едно младо момиче на 15-16 години, ученичка в гимназията. Учи по математика. Но тя си има симпатия. Вие знаете какво нещо е симпатия. Тя е турила книгата, пише там, задачи решава, доста трудна задача. И нейната симпатия влиза. Но тя не иска да покаже, че го е

видяла. Тя го усеща. Тя пише там и като пише, поглежда настрани, но се преструва, че не го е видяла. Тя поглежда настрани без да си движи главата. И той седи и си мисли: “Какво същество е тя? Колко се е вгълбила в разсъждение.” А тя никак не мисли тогава за математиката. Това аз наричам най-малката погрешка. И след като седи тя половин час, след това го поглежда и казва: “Ха!” Като че не го е видяла дотогава. Това е най-малката погрешка. И тя ще му каже: “Седнете тук! Аз имам една задача. Как мислите вие?” И ще го тури на работа. А пък тя се беше показала, че не го вижда, че е заета с работа и после, като го погледне, ще се покаже, че за пръв път го вижда. Не е лошо това. Това е една сцена. Но казвам: Една такава погрешка след години може да произведе много лоши последствия. Онзи свят, малките погрешки не ги търпи. Например, ако един астроном в своите измервания е направил една малка погрешка, например в някой ъгъл направи погрешка от една десета от милиметъра, то тази погрешка в пространството ще се увеличи, понеже този ъгъл прави в пространството голяма амплитуда. В началото погрешката почти не се вижда, но в края се образува доста голяма погрешка. Една малка погрешка произвежда много лоши последствия. Например, някой не те е погледнал добре, или казал дума по твой адрес. Например, казал е за някого: “Той не е много от учените.” Или, “еди-кой си не знае добре да говори.” Или, “в него няма стил, той не знае да пише както трябва, не знае да туря както трябва запетаите, двоеточие, точка” и пр. Онзи, на чийто адрес са казани тези думи, като го срещне се чувствава спрямо него неразположен. Но той не го е чул, а друг някой му е казал.

Дръжте едно правило: Може някой да ти каже, че някой много добре говори за тебе. Но той нищо не е говорил. Или дойде някой и може да ти каже: “Всички вестници много добре пишат за тебе.” Или пък, “всички вестници много зле пишат за тебе.” А пък всъщност, те нищо не са писали. Ти се самоизмамваш. Ти кажи: “Аз нямам нужда вестниците да пишат нито добро, нито зло за мене.” Ако искаш да не се самоизмамваш, не възприемай тези техни думи. Понеже после ще се научиш, че никой не е писал

добре и ще ти стане мъчно. Пък ако ти кажат, че лошо са писали вестниците за тебе и после ако се научиш, че не са писали, ще се зарадваш. Но двете величини се самоунищожават. Пет спечелил и пет похарчил. Никаква печалба нямаш.

Та щом ме похвали някой, аз казвам: Аз съм първия, който се хваля. Аз като искам да живея, с това се хваля. Някой вестник не може да пише по-добре или по-лошо от това, което аз съм писал. Например, някой казва: “Аз съм неспособен човек.” Това не е право. Ще кажеш: “Не. Способен съм, но съм мързелив. Способен съм, но не се занимавам.” Някои се смеят, че някой много се молил. Че какво лошо има като се моли? Човек като се моли, учи един език. Ето стари сестри има, които учат френски, първи и втори курс има. По един час седят, учат, пишат, изучават произношението. Че ти като се молиш, учиш небесния език. Какво лошо има в това. Че ти ако се молиш и не си научил езика, тогава как си се молил? Ако 10 години учиш френски език и поне “бон жур” не можеш да кажеш, тогава? Онзи, който е дошъл на земята, за него всичко в света е една задача, която той трябва да реши. Тази задача, може ти или някой друг, който и да е, трябва да я реши.

Тези хора на бойното поле, сега какво разрешават? Разрешават един труден въпрос. Онзи, който никога не е мислил за самопожертвуване, разрешава този въпрос за самопожертвуване. Кой иска да умре? Казват: “Невъзможно е да се пожертвуваш.” И този човек на бойното поле може да го удари граната. Какво ще разреши, ако го удари гранатата? Като го удари гранатата, той ще разбере, че добре не е живял. Гранатата го удря понеже добре не е живял. Ако е живял добре, гранатата не може да го удари. Ако някой път стана такъв, че с микроскоп не могат да ме видят, как ще ме ударят с граната? Гранатата удря само големите работи, а малките никой не може да ги удари. Някой казва: “Не ми трябва смирение.” Ако си смирен, никоя граната, никоя картечница не може да те удари. Нищо не може да те намери. А пък ако не си смирен, каквото не мислиш, ще ти дойде до главата.

Причината за падането на хората спада към умстве-

ния свят. То е човешката гордост. Гордостта е следното. Някои да помислят, че много са постигнали, че могат без Бога, че имат права. Те са помислили за себе си, това което не са. Ангелите, които паднаха, бяха помислили за това, което не са. А пък хората, помислиха за това, което искаха да бъдат. Хората съгрешиха в това, което искаха да бъдат. Изкушението дойде от думите, които им се казаха: “Ако ядеш от този плод, ще станеш като Бога.” Първият човек искаше да стане като Бога и като каже нещо, всичко да стане. И кой от вас няма това желание? Някой седи и казва: “Много съм нещастен.” Защо? Питам го. Той казва: “Хората си имат много слуги, а пък аз нямам. Аз трябва сам да си sluгувам.”

Най-първо трябва да се освободите от мисълта, че други трябва да ви sluгуват. Вие сами трябва да се научите да си sluгувате. И като се научите да sluгувате на другите, тогава ще станете професори и ще имате при себе си ученици да ги учите, как да sluгуват. Нали отварят курс по шивачество. Младите шивачки стават слугини на главната шивачка. Тя ще им даде ризи, гащи, рокли да шият, пощо-защо и малко им плащат. А пък на някои, освен че не им плащат, но и те трябва да плащат на учителката за онова, което ги учи. Ние съвременните хора живеем в един превзет свят, искаме да имаме високо положение, някой иска да стане директор, друг проповедник. Хубаво нещо е, отлично нещо е. Един евангелски проповедник, като бил ученик в България, става и казва веднъж: “Неизчерпаема книга е Библията! Има да се говори во веки веков върху нея.” Много нещо има да се говори върху нея. Но като излезе от училището, като проповядва 10-15 години, изчерпа се. Проповядва веднъж за спасението, за любовта, за истината, за мъдростта и после ще каже, че вече не знае, какво да говори. И почне да повтаряш пак същото. Това е като един, който знае на френски само три думи и постоянно ги повтаря.

Любовта е една велика наука. Един свят на красота е той. Като влезеш в него, безброй са цветята и формите с които любовта се изразява. Като влезеш в този свят и като намериш едно цвете, за това цвете можеш да говориш колкото искаш. Присъствували ли сте при някой професор, ко-

гато сте изучавали анатомия. Цял един час говори професорът за една кост и какви отлични работи може да говори за нея, ще каже какви нерви и мускули минават край нея. Човешкият организъм е много интересен. Вие не сте изучавали вашите крака. Колко връзки имат те, какви мускули имат, как са свързани костите, че да могат тези кости да се движат. Вие ни най-малко не сте изучавали краката си, за да видите, колко разумно са направени, благодарение на висшите разумни същества. И на тяхната предвидливост. Този крак може да вземе разни положения. Или не сте проучвали своята шия. В нея има една кост, върху която може да се движи вратът. Ти си движиш врата, но защо и как го движиш, не знаеш. Онези, които са те изпратили на земята, те всичко са предвидили. Предвидили , какви движения ще правиш. Ако ние изучаваме външните погрешки на хората, няма да знаем онова, което сме ние.

Много ученици в училището се спъват. Седне ученикът да учи, но си казва: “Онзи учител ми каза, че от мене нищо няма да стане. Неспособен съм.” На това няма да вярваш. Ще кажеш на учителя си: “Много съм невежа сега, но с труд и постоянство мисля да уча. Аз неспособният след време ще стана способен.” Защото способността на човека зависи от любовта му. Учителят те опитва и ти казва: “Ти си много неспособен.” Ти тури запетая и кажи: “Не, способен !” Той те изпитва. Той е враг на запетаята. Ще кажеш: “Господине, не съм.” Ще туриш запетаята. Някой е изтрил запетаята. Ти ще я туриш.

Та онези в света, които са влезли, са изтрили много запетаи. Ако изучавате еврейския език, там няма никакви запетаи и точки и запетаи. Еврейския език върви без точки и без запетаи. И после, там няма гласни букви, а са все съгласни. Гласните се подразбират. А пък ще пишеш само съгласните. Доста труден е този език. У нас всякога се пишат гласните и съгласните. По-хубаво се говори така.

Та казвам, сегашните противоречия, които усещате в живота, показват, че вие сте дошли до едно по-високо развитие. Има някои трудни задачи, които трябва да разрешите. Дали аз трябва да обичам един човек или не, то е една задача заради мене. Да обичам някого, това подразбира,

да мога да употребявам по-голяма част от Божията Любов за другите. Ако кажа, че аз го обичам, то след време той ще ми разправи, че не го обичам. И много естествено е. Да допуснем, че в едно шише има един литър вода. Ти си това шише с водата. Ти обичаш. Но шишето се изпразни и онзи казва: “Едно време ме обичаше.” Едно време те обичах, понеже имаше вода в шишето. Не че не обичам. Но никой не е дошъл да налее вода в шишето. Как ще обичаш другите хора, когато Бог не е в тебе? То е невъзможно. И когато Бог те напусне, след това ние мислим, как сме били толкова глупави, че сме обичали. И един дядо казва: “Аз се чудя, как я обичах. И сега виждам, каква е станала тя. Едно време беше мила, а пък сега гледа като някой неприятел и постоянно ми намира погрешки. Чудя се как съм я обикнал.” Казах му: “Но ако тя се подмлади, ще можеш ли да я обичаш? И ако стане по красива?”- “Вярно ли е това?” -“Вярно е.”- “Можеш ли да я подмладиш?” Казах му: “Дядо, опасявам се, защото, ако сега я подмлада, тя ще те остави, няма да иска да те гледа.” Той каза: “Нека да седи тогава.”

Аз вземам всичките тези неща в тяхната чистота. Аз виждам причините. В старата баба е станала една промяна, която тя не знае как е станала. Тази промяна е станала, когато тя е спала. Всичко става в сън. Ще ви дам едно правило: Като си лягаш ще си кажеш така - “няма да остаряваш!” И тогава ще отидеш да спиш. Защото, ако не кажеш, че няма да остаряваш, то като заспиш, тогава остаряваш. В спането остарява човек. И като се събудиш, пак ще си кажеш: “Няма да остаряваш!” Седнеш да ядеш. Ще кажеш: “Няма да остаряваш.” Станеш от яденето, ще кажеш: “Няма да остарявам.” Легнеш да спиш, ще кажеш: “Няма да остарявам.” Ако не кажеш така, ще остарееш. Писанието казва: “Които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.” Ще чакаш Божията любов да се прояви в тебе. На тялото си ще кажеш: “Няма да остаряваш.” Като се събудиш ще кажеш: “Няма да остарявам.” И в това, което казваш, трябва да вярваш. Ако не е това подмладяване, кое е онова, което може да даде смисъл в живота. Вие имате един тънък конец. Той може да се скъса. Той е слаб. Но ако турите втори конец, трети, 4, сто, 200, 300 конци и пр, ще стане як.

Бог сега ти е дал един щастлив живот. Ти казваш: “Остарях малко.” Ти си извадил един конец. Утре казваш: “остарях.” Още един конец изваждаш и т.н. И като остане един конец, той лесно се скъсва. И като се скъса конца, ти заминаваш за другия свят. Не късай конците, които Бог ти е дал. На старост ти като влезеш в другия свят, там ще бъдеш млад. Старият ще влиза в другия свят със своите убеждения, че е стар, че е живял 80 години. А пък дойде един там, че го подхвърли, друг го подхвърли и той счита най-първо, че това е голямо безобразие, докато го убедят, че не е стар. И той мисли, че има брада и като се подмлади, дойде на ума на стария да се погледне в огледалото и вижда, че няма нито брада, нито мустаци и че е млад. Та в онзи свят, като влезете след като умрете, най-първо ще трябва да ви разхипнотизират от мисълта, че сте стар, че имате големи страдания. А пък всичко, което сте преминали тук, то е било едно благо заради вас.

И на вас казвам: И ще видите, че в образа на един ваш неприятел е скрит един ваш приятел. Дали ще го познаете. Само така се разбират думите, че Бог ще примири всички. Като разберем закона на любовта, ще видим, че във всичките неща, които са станали, Бог е скрит и Той работи. Нещата са били лоши, за да ви опита Бог, дали любовта ви е користна или безкористна. Не че не е реална. Например, някой ти взема богатството, но Бог те опитва. За да види, какво ще помислиш. Ако си доволен при богатството, а си недоволен, когато се вземе, ти не си разбрал любовта. Бъди доволен и в двата случая и благодари. Богатството и званието могат да ти се дадат и могат да ти се отнемат. Но вярвайте в любовта, която носи със себе си всички блага. И тези блага ще се дадат точно навреме, когато си готов. Ще дойде един ден, когато любовта ще те направи отличен, гениален певец, ще ти даде ангелски глас. И като дойдеш, всички хора ще те посрещнат. Но може любовта да ти вземе това благо. Знаете ли защо? Тя като види, че ще направиш една малка погрешка, тя ти взема благо, за да не те споле-ти голямото зло. Питам, една млада мома, която е красива, може ли да ѝ се случи едно нещастие? Може да дойде някой и да ѝ нацапа лицето с катран, че да не могат да я

познат. И нацапването е за предпочитане пред онзи позор, който може да понесе като красавица. Всички изпити, които ви се случват съзнателно са едно благо. Това не го налагайте на другите. Това е една вътрешна опитност. Много мъчно е да се разбере това.

Някой път казваш, че трябва човек да прощава. Но знаете ли колко мъчно е човек да прощава? Най-мъчната работа е да простиш. Аз съм забелязал, че като счупиш стомната на някого и му купиш нова стомна, много хубава, онзи помни това и казва: Преди години той ми счупи стомната. Върна я, но я счупи, стомната. Защо да каже така: “Счупи ми стомната”и защо да не каже така: “той ми донесе една много хубава стомна.” Защо да не държи това в ума си.

У вас някой път стане една погрешка и не знаете, кой я е направил. Че ако нямаше погрешки, какво щяха да поправят учителите? Ако нямаше гладни хора, какво щяха да правят хлебарите, ако нямаше болни хора, какво щяха да правят лекарите и ако нямаше нужда, хората да се усъвършенстват, какво щяха да правят майките и бащите? Благодарете за всичко. По-добър живот от онзи, който сега имаме, не може да има. Вие някой път искате един живот, който не съществува. Някой казва: “Аз не искам да боледувам.” Ти се радвай, че болестта съществува в света. Радвай се на нея, запознай се с нея. Не оставяй на болестта да се качи на гърба ти. Като се качи на гърба ти тя е доста тежка. Тя е толкоз тежка, че като се качи на гърба ти, ти клекнеш. По какво се отличава светията? Той носи болестта и си играе с нея, както една майка с детето си. Прегръща я. И тогаз той се сприятелява с болестта. Че в какво седят болестите? Те са малки живи същества, които са влезли в организма, понеже не знаят да живеят един чист живот, оставят своите извержения и ти като не знаеш как да чистиш тези извержения, те те отравят. И лекарите идват да премахнат тези отрови.

Не се поддавайте на духовните бацили. Всеки един лош образ е един бацил. Всяко едно съмнение е един бацил. Всяко едно неразположение е един бацил. Всяко едно недоволство е един бацил. Всички онези лоши разбирания, които може да имате, са бацили. Като дойде един такъв бацил,

трябва да има едно такова шишенце, отвори го, тури вътре бацила и запуши го. Бацила на недоволството тури вътре в шишето. Бацила на безлюбието също. Бацила на омразата - също. Като ги наредиш в шишето вътре, ще ги разглеждаш. И като дойде някой, който не вярва, тури му една спринцовка. Наши приятели, които са отишли войници са ги спринцовали и от инжекцията известно време са боледували. Дойде една сестра и казва за един наш приятел: "Много е пожълтял той, припадна му, от спринцовката е." Тези малки същества, като влязат вътре, причиняват болезнени процеси.

Същественото е - любовта е един велик закон, с който трябва да знаете как да постъпвате. Трябва да знаете как да я употребявате. Тя не е само едно разположение. Любовта носи топлина, светлина, разположение, успех във всички работи. Но това е извън нея. Това са нейни качества. Тя е нещо, което не може да се определи. Щом тя се приближава до тебе, животът ти се осмисля, става красив. И яденето ти е ядене, става ти сладко, и учението ти е приятно, мед ти пада на сърцето. И щом дойде любовта, говориш добре. Щом си замине тя, в яденето няма смисъл, говориш, но няма смисъл в говоренето, правиш добро, но няма смисъл в това. Вложете тази идея в себе си. Мислете за Онзи, Който е създал света и Който ни обича. Има за какво да мислите.

Някой път разгледайте устата си. И си кажете: "Колко хиляди години Господ е мислил, докато измисли моите уста! Моите очи, докато ми тури такива очи, каквито трябва." Като си погледнеш ушите кажи: "Колко хиляди години Господ е мислил, за да ми даде тези уши! За да възприемам знания от всякия външен свят." И като погледнеш косата си, кажи: "Бяла или черна, благодаря за всеки косъм." Всеки от тях е една антена, която може да е свързана с някоя звезда или с някоя планета. Има антени на главата, свързани с висши същества - с ангелите, с херувимите, със серафимите, с боговете. Има антени свързани с корените долу. Вие разбирате що е антена. Чрез антената се възприемат вълните и се пренасят навънка.

Някой път усещаме някое приятно чувство, то ти иде отнякъде. Щом възприемем влиянието на Юпитера, веднага ние усещаме достойнство, усещаш, че си повдигнат, че си

благороден. Щом възприемеш влиянието на Венера, чувствуваш нещо под лъжичката, очите почват да премигват и стиснеш устата си. Щом дойде Венера, обущата стават изчистени, връзките са на място, шапката е на място, хубаво изчистена. Всичко е поставено много добре. Щом дойде влиянието на Марс, дойде пушка, мотика, брадва и пр., хората са готови за война. Войната, това е една работа в света. Например, едно дърво да се отреже оттука, да се махне оттука, че да се отвори път. Дойде влиянието на Сатурн и ти веднага седнеш и почнеш да преглеждаш старите тефтери, кои са подбудителните причини за това или онова и разсъждаваш, и си недоволен.

Та казвам: Вие сте дошли сега до една мъртва точка. Сегашният свят се намира в една мъртва точка. Всички очакват един подтик, очакват да дойде Божията Любов. Окултистите чакат да се намери изгубената дума. Хората са лишени от подтик. И без този подтик няма как човек да действа. Някой път съм гледал при някоя локва 200-300 жаби. И като се приближа, те се скрият вътре. И те мислят, че са в голям свят, а път те са в малка локва. И като дойде лятото, тази локва ще изсъхне. Те казват: “Отде знаеш.” Казвам им: “Като дойде юли, ще видите.” И като дойде юли, те остават на сухо и се чудят, как е дошъл живот на сухо.

Не оставайте да живеете в един свят, който няма смисъл. Не трябва да се повърнем към старото. Всинца трябва да се заемете да учите. Като младата мома не правете. Тази е най-малката погрешка на всинца ви. Но ти се освободи от това. И аз гледам тук на беседата, аз говоря нещо, но вие все ще погледнете настрани. Когато човек учи, целият свят да е затворен за него. Оставете външния свят. Всички погрешки на хората да не ви интересуват. Когато свършиш задачата си, тогава виж. Щом свърша своето упражнение, ще намеря един свой приятел и ще му кажа: “Тази задача така се решава.” Да видиш погрешката на някой човек не е лошо и да му кажеш погрешката не е лошо, но тази погрешка трябва да се поправи. Но казваш сега направил си погрешка, изправи я. - “Че как ще я поправа? Счупена е стомната.” Поправи стомната. - “Че как ще я поправа?” Сега има един

начин за изправяне в духовния свят. Аз взема стомната, туря я в тази реторта, тя се стопи в нея и излезе нова стомна. Не сте ли усещали това в живота. Някой път всичко се обезсмисля. Аз ще ви приведа един пример. Срещам една 85-годишна баба. Тя седи и ми казва: “Обезсмислен е живота ми. Нищо не ме интересува. Младото поколение сега е друго. Ние едно време бяхме други. И в онзи свят не ме приемат. Дотегна ми да седя тук.” Рекох: “Знаеш ли да четеш?” - “Не зная. Сляпа съм.” - “Ти можеш да се подмладиш.” - “Ха, ще се подмладя!” - “Аз мога да те подмладя. И да те направя 19-годишна.” Изведнъж старата баба се изненадва. - “На 19-годишна мога да те направя. Ти имаш един възлюбен. И него мога да го доведа.” - “Че как става това? Ти си много интересен. Не може да бъде!” Казах: “Вярно е.” Аз като си отивах, тя каза: “Ти пак ела да ми говориш за това още, толкова ме интересува! Аз виждам в погледа ѝ, че тя е млада, а тя се вижда, че е остаряла. В душата се събужда онази потенциалната енергия. Душата не остарява. Тя казва: “Да има хора да ми разправят тези работи, но не ми разправят. Аз досега мислех, че човек като остарее, не се подмладява.” Рекох ѝ: “Подмладява се и по-красив става.”

Има закон, казано е: От слава към слава, от сила към сила, от съвършенство към съвършенство. Съвършенството, това е вечният Божествен свят. Да бъдем съвършени - това значи да имаме здравето на един божествен живот. След като живеем хиляди години, ние ще дойдем до положението да имаме здравето на Божествения свят. Да почнем добре и да свършим добре. И сега, като ученици, всякога да възприемаме благото на Божествената любов. И да я прилагаме във всички области на нашия живот.

Погрешките ще се изправят, не се спирайте на тях. Не се спирайте върху калта на вашите обувки. Не се спирайте върху калта на вашето лице. Не се спирайте върху гурелите на вашите очи. Не се спирайте върху някоя нечистотия на вашите вежди или на носа си. Не се спирайте върху петната, които са се образували върху вашите дрехи. С една вода изчистете всичко.

Онзи, който носи любовта в душата си, той ще се

подмлади. И животът ще се осмисли. Това е бъдещето. Казано е: “Ако се не родите от вода и дух”. Това е вечното, онова раждане. Значи, ако любовта не дойде във вас чрез духа и не мине през водата, не можете да влезете в Царството Божие. Ако дойде любовта от духа и мине през водата, тогава ще влезете в Царството Божие и всички постижения ще имате. Това са постиженията, които Бог е създал за човешката душа, която сега е на земята.

Отче наш.

ПРИ БОГА, АНГЕЛИТЕ И ДОБРИТЕ ХОРА

7-мо неделно утринно слово

19 ноември 1939 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. Духът Божи.

Ще прочета 6 глава от Исая, една книга от стария завет. В думата Исая са важни две букви: И и А. А пък другите съгласни букви са само бентове. От И и А е станало Я. Някой от вас, който се интересува, може да намери, как е на еврейски думата Исая. Турците казват: “Иса пергамбре” (Исая пророкът). Езикът в стария завет е много пряк. Тази глава започва с думите: “Така говори Господ.”

Тук се говори, че е дошло време за спасение. Сега не е време за посяване. Някои искат да им се говори за пасение. А пък сегашната епоха не е епоха на спасение. В 8 ст. се казва: “Така говори Господ Иехова, който събира разточених израелеви.” Ако се премести ударението в думата разточени, от втората сричка на третата, изменя се смисъла на думата.

“Венир Бенир”.

Да разправя човек за стари работи е трудна работа, понеже те са празни приказки. Да продаваш сухи дърва лятно време и да правиш лятно време въглища, няма толкова нужда, защото е топло. А пък ако продаваш зимно време, ръцете на хората изстиват, докато ги занесат. Някой път се продават някои работи от стария завет, които са неприложими. От паметивека се е говорило, че Господ ще дойде на земята. Когато хората очакват, че Господ ще дойде на земята, какви са техните разбирания? Те са много детински разбирания. Очакват Го да дойде като човек, като цар със своя свита. И после, след като някой е проповядвал, казват: “Нали каза, че ще дойде и не дойде.” Тогава другият, който е проповядвал казва: “Не му е дошло още времето.” Ако човек запали

една свещ и мисли, че ще освети цялата земя, той може да вярва и всички може да вярват, той може да накара хората да повярват, но никога няма да накара свещта да огрее цялата земя. Някой път вие се чудите в себе си, защо някои работи не стават. И казвате: “Вярваме.” Че как ще станат - една свещ не може да даде на човека живот. Може да му запали плевнята, хамбара, да му изгори сламата, може да му направи една услуга - да чете една книга, но повече тая свещ не може да направи. Ти имаш едно верую, което прилича на една малка свещ. Ти казваш: “Вярвам в Бога, а пък не успявам.” Че как ще успееш? С такава вяра не може да се успее. Като вярваме в Бога, какви са идеите ни сега? Цитират, че без вяра не може да се угоди на Бога. В този смисъл в какво седи вярата? В какво именно да угодим на Бога? Един ученик как ще угоди на учителя си? Трябва да учи много хубаво, да научи това, каквото учителя е предал. Едно дете, за да угоди на баща си и майка си, трябва да бъде крайно послушно и каквото му кажат да направи. Не да има някакви философии, че знае много. Ни най-много не се иска детето да знае повече от баща си и от майка си. Всички, които ме слушате, ви уподобявам на хора, които се наплашени. И като ви говорят не знаете, какво ще излезе. Знаете ли какво ще значи наплашен човек? Например, бил си богат и си давал пари на доверие. На този даваш на доверие, на онзи даваш на доверие и не връщат парите. Нямах документи. Как ще ги съдиш? Не можеш да ги съдиш. Всички богати хора са наплашени от сиромасите, понеже не връщат. Пратил един чорбаджия слугата си да носи риба на един свещеник - 5 риби. Слугата вървял до едно място, седнал, опекъл ги и казал: “Докато ги занеса може да се развалят. Да ги опеча. Тогава по-лесно се носят.” После си казал: “Защо му са на свещеника 5 риби? Хайде да изям една за здравето на попа.” Но после казал: “Но той не е вдовец. Има си жена. Хайде да изям втора за здравето на жена му, попадията.” После казал: “Той не е бездетен. Той е свещеник. Свещеникът трябва да има дете, защото не може да бъде свещеник, ако няма деца. Хайде за здравето на неговите деца.” Така настанил трите риби. Мислил какво да прави с двете риби. И казал: “Понеже искам да освободя

попа от отговорност, защото иначе един ден, като отиде на онзи свят, ще кажат: „Защо опече рибите? Защо ги изяде? За да го освободя от това, да изям и четвъртата риба.” И най-после казал: „Трябва да му върви в живота.” И изял и последната риба за това. Отишъл при свещеника и му казва: „Нося ти 5 риби.” – „Къде са синко?” – „Едната ти я пратих, като я изядох за твоето здраве. Втората изпратих на попади-ята за нейното здраве. Третата изпратих на дъщерите и си-новете ти, те да бъдат здрави. А пък четвъртата изпратих, за да не те съди Господ когато умреш. А пък 5-та изядох, за да ти върви всичко в живота.” Свещеникът казал: „Много добре си направил, синко. Ти ставаш ли мой слуга?” Слугата казал: „Ставам, стига все да ти пращат риби.” Онзи, който измислил този анекдот за свещеника, мисля, че той е измислен в гръцко време, за гръцки свещеник е създал анекдота за тогавашните времена, а пък донякъде има приложение и за сегашно време.

Едно време се казвало, че трябва да се пази съботата. Тогава съботата е играла важна роля. Ако си позволиш тогава, в събота да направиш нещо ще намериш ешафода. Евреите с камъни убиваха онзи, който работи в събота.

Исайя казва в прочетената глава, че жертвите били благоприятни на Бога. Ако се вземе това буквално, според това учение трябва всеки да носи по едно агне, което да се заколи и с кръвта му да се наръси олтара. Ако се вземе това буквално и за вас, то трябваше да имате 300 агнета, всеки по едно агне, зимно време не са се родили още откъде ще ги вземете? В тогавашните времена, хората не ходеха често в църквата. Те отиваха по някой път. Те идваха отдалеч, в годината веднъж.

Мислите ли, че с храната, която вземаме ние, сме чисти. Ние, за да бъдем благоугодни на Бога, трябва да принесем жертвоприношение. Всяко ядене е жертвоприношение. И ако отиваш при Господа без жертвоприношение, не можеш да отидеш в храма. И ще изгубиш живота си. Каква важна роля играе при сегашните условия яденето! Колко спор става. У евреите този, който е бил сиромаш, е принасял гургулица, някой по-богат е принасял агне, а пък някои са принасяли и по-големи животни. И като разгледаме сегаш-

ното време, ще благодарим, че оная епоха се е свършила. Но пак има заместници. Днес имаме вегетарианство и месоядство. Ако ядеш ябълки ще имаш един характер, а пък ако ядеш месо, ще имаш друг характер. Но и в местната храна има разлика. Например, ако ядеш свинско месо, ще имаш един характер. Ако ядеш биволско месо, ще имаш друг характер. Ако ядеш волско, овче, агнешко месо, ще се различава характера ти. И правили са опити, че когато някой актьор иска да представи някой драматичен сюжет, дълго време се е хранил с овче месо и това му давало импулс, хубаво да изнесе ролята, имал вдъхновение. И даже художникът, ако вземе известна храна, той ще изнесе по-хубава една картина. Това са теории сега. И поетът, ако се храни с овче месо, ще напише нещо по-хубаво отколкото, ако се храни със свинско месо. Сега вас да не ви смущава това. Аз започвам не със самия костюм, но с панделките му. Женският костюм има особени панделки отзад, отляво, червени и сини, някъде е турен някой триъгълник. Има работи, които не са съществени. Същественото седи, дрехата да бъде добре скроена, отгоре до долу. И без панделки може. На две сестри аз дадох една нова мода, нова мода внесох в обществото. Едната сестра беше заболяла и не можеше да се повдигне. Едвам върви. Казах ѝ: “Ще вземеш един червен шал и ще го туриш на врата си.” Това беше стара сестра. Казах ѝ: “Червен шал ще туриш и ще ти тръгне напред.” На една слаба млада сестра казах: “И ти ще туриш червен шал, копринен. Ще избереш хубав червен цвят, ярък.” Хубаво, ти седиш обезсърчил си се в живота. Щом си се обезсърчил, тури червеното знаме на врата си. Този червения цвят ще те храни. Ако те е срам да го носиш на врата си, въщи го окачи и като го погледнеш, ще се насърчиш. Не вишняв цвят, но ален, цвят на живота. На мнозина ви трябва червения цвят. Какво ще бъде, всинца вас да ви видя с червени шалове - братя и сестри. Но вас ви се вижда странно това. Че в дъгата първият цвят, основният цвят е червеният. Тогава в седмицата ще имаме седем шала. Сутринта в първата неделя на годината - червеният цвят. На следващия ден портокален. После зелен, жълт, ясно син, тъмно син, виолетов. И после, пак ще ги повтаряме. Биха казали: “Тези хора са

бамбашка.” Какво лошо има в това? Какво разнообразие ще има. Това, което се вижда смешно на физическото поле, в духовния свят е естествено. Духовният свят е свят на голямо разнообразие. Често, когато на земята не спазваме голямо разнообразие, нас ни натискат мрачни мисли и мрачни чувства. Разнообразие трябва да има в чувствата. Сега често вие говорите за вярата, но не знаете кой цвят носи вярата. Често говорите за доброто, често говорите за любовта, но не знаете, какъв цвят носи любовта. И любовта си има цвят. И не само един цвят има любовта, но няколко цвята. Говорите за мъдростта, но знаете ли какъв цвят носи мъдростта? Цветът, това е външно проявление. Когато цветята цъфтят, тях ги обличат с най-хубавите краски. Някой път, като отидете на полето, в гората или в някоя градина, ще видите онова голямо разнообразие, което съществува у цветята. Или като изучавате пеперудите, ще видите в един малък мащаб много цветове. Някой път върху пеперудите има внесени 40 цвята в малък мащаб. Това каквото и царциите не носят. Ако видите райската птица, облечена със своята премяна, кой се е занимавал, кой е онзи майстор, който ѝ е дал дрехите? Всички тези перца се боядисват така, че и художникът не може да ги направи. Сега хората, след като остаряят, обличат черния цвят, почерният се. Децата обличат с белия цвят. Тези два цвята са два полюса, две разбирания. Майката облича детето с бяло. Отвътре всички сме облечени с бели ризи. Белият цвят е емблема на даването. Ако искаш да бъдеш щедър, ще даваш. А пък черния цвят казва: “Ако искаш да забогатееш, никакво даване, само вземане.” Отвътре даваме, отвън вземаме. И какво става тогаз? Законът е прав. Но ако ти не знаеш да направиш една обмяна между черния и белия цвят, ще се случи това, което засега се случва. Ти вземаш, но дойде болестта и нея вземаш. Какво ще правиш тогава? Ти туряш закона: Ще даваш! А пък онзи, черният цвят казва: “Не, ще вземаш.” Хубаво, но изведнъж, ще ти пратят една болест и ще я вземеш. Болестта е едно богатство. Дойде ти едно голямо нещастие. В тебе се зароди едно желание, да бъдеш щедър, да дадеш. Ти искаш да дадеш болестта някъде. Но трябва да дойдат толкова лекари и да я убеждават, и трябва да платиш на лекаря, докато

убеди болестта да си замине. Ще дойде лекаря да я храни по особен начин. Тя е толкова възискателна в яденето, че иска скъпи яденета. И после, някой път се съдира костюма и трябва да дойде дрехаря да зашие дрехата. И едно зашиване струва някой път 3-4 хиляди лева. Не всеки може да зашие дрехата. Аз ви говоря за нещата образно, обличам ги в поетична форма. А ако тулим обикновени думи, трябва да кажем, че зашиването значи операция.

В живота често казваме: "Трябва да мислим." Три неща са потребни на човека, съществени неща. Човек трябва да бъде добър, справедлив и умен. Но, за да бъде умен, той трябва да следва с хиляди години. Човек следва и е следвал. Човек се учи. Животните сега представляват само предметно учение за човека. И животните се учат оттук-оттам, понаучават се, но нямат училища. Разправят ми за един слуга при един професор в странство. Този слуга бил толкова способен, че макар нищо да не е свършил, всички професори в университета започнали да се допитват до него. Работи, които професорът не е знаел, този слуга в университета е знаел. Най-сложни работи по химия и пр. ги е знаел. Ще го питат по физика, математика, геометрия, по правните науки, някои особености и той ги е знаел, без да е учил човекът.

Но те са изключения. Човек е най-после дошъл и е станал слуга на животните. И понеже е бил способен, всичко е научил. Животните, като се карат, отиват при човека да ги съди. Дошли воловете при човека да ги отсъди. Той им казал: "Само при мене ще бъдете щастливи." И на пуйките казал така. Всички птици, като дошли при него да ги отсъди, той им казал: "Само при мене е вашето щастие! Ако живеете при мене, вие ще имате един щастлив живот." Човекът отсъдил така. А пък човек, за да бъде щастлив, къде трябва да отиде? Сега белята е дошла до главата му. Беля дойде до животните и те отидоха при човека, да ги пази. А пък сега, белята дойде до човека. Тази голяма беля, която ние имаме от хиляди години е смъртта, която е дошла при човека. Тя, когото хване, все го изяжда на общо основание. Тя не те оставя. Като забогатееш и станеш мазен, тя идва. Смъртта, когато хване някой беден, неугоден казва: Не са го хранили хубаво. Смъртта много хубаво се храни. Като намери някой

богат, казва: “Много хубаво е охранен.” Аз сега говоря за вътрешни противоречия, които имаме в живота. Казваме: “Защо светът е такъв?” При мене дойде един човек недоволен и ми казва: “Аз съм набожен човек, по три пъти се моля, а пък големи нещастия дойдоха до главата ми.” Казах му: “Кой се е избавил от нещастие? Кому животът е уреден?” Той казва: “Да си уреди човек работите.” Какво ще ги уредиш? Онази мома е свободна, щастлива е, няма никакви главоболия, ходи на училище и един ден тя почва да става недоволна от живота. Почва да намира, че дрехите ѝ са детински. Най-напред майка ѝ туря къси рокли и после тя казва: “Роклята да бъде по-голяма, защото е детинска.” Най-напред роклите са много прости и къси. Тя казва: “Не трябва така.” На млада мома трябва хубава, угледна рокля. Някои мислите, че сте млади. В какво седи младостта? Така както сега седи животът, това не е младост, това е робуване. Младата мома е робиня. Тя е станала робиня. Има ли щастие сега? Щастие има, то съществува, но пътят, по който го търсим, не е верен. Бащата е богат. Почват да шият рокли една, две, три. Най-сетне тя е недоволна и от роклите. Не ѝ обръщат внимание. Искат да я изведат вън в света. Тя сама не трябва да живее. Казват: “Трябва да ѝ намерят другар.” Намерят ѝ другар и казват после: “Двама не могат да живеят.” Трябва да дойде трети, четвърти, пети, шести и пр. Хубаво, започват да боледуват, умират, заминават и тя остава пак такава, каквато си е била. И пита тя: “Защо бях млада? И защо остарях?” Хубаво е да се ожениш. Какъв е смисъла на женитбата? Женитбата е едно училище, едно от хубавите училища. Там се учи закона на самоотричане. Защото човек трябва да се отрече. Какво нещо е женитбата? Ще се откажеш от яденето и ще го даваш на сиромасите. Имаш много дрехи. Ще се обличаш скромно и ще ги даваш на другите. Ако искаш доброволно ще се самоотречеш. Самоотричането значи, доброволно да се отречеш, а пък когато те заставят, това спада към друга категория.

При сегашните условия де е нашата воля? Под думата воля, аз разбирам най-високото у човека. Един човек не може да бъде волев, ако не обича Бога. Когато пипаш един предмет, ти го цениш. Ти не можеш да станеш музикант,

докато не обикнеш музиката. Не можеш да станеш художник, ако не обичаш художеството. Не можеш да станеш певец, ако не обикнеш пението. Не можеш да станеш шивач, ако не обикнеш кройчеството, не можеш да станеш военен, ако не обикнеш военщината. Ако обикнеш красотата, ще станеш красив. Ако обикнеш науката, ще станеш учен. Ако обикнеш силата, ще станеш силен. Ако обикнеш здравето, ще станеш здрав. Ако обикнеш доброто, добър ще станеш. Каквото обикнеш ще станеш. А пък ние искаме да станем такива без да обичаме. Ако обикнеш хубавото ядене, то ще дойде. Ако обикнеш хубавата вода, тя ще дойде. И следователно, всичко в света, което Бог е създал, ни създава известни блага. Най-напред, чрез яденето, човек добива някои блага в света. Ти ако не ядеш, не можеш да добиеш тези блага. Основното нещо започва с яденето. Ако не знаеш как да ядеш, ако не обичаш яденето, ако това ядене не обичаш, ако онова ядене не обичаш и ако не може да ти се угоди, от тебе нищо не може да стане. Има едно ядене, което трябва да обичаш, за да стане нещо от тебе. Ако ти не обичаш свещения хляб, житото, от тебе човек не може да стане. И колкото повече яденета обичаш, по-добър ще станеш. И не само това. Трябва да обикнеш въздуха. Ако не дишаш добре, от тебе човек не може да стане. Ще обичаш хубавия въздух. И не само това. Ако не обикнеш светлината, сляп ще останеш. Ако не обикнеш звука, глух ще останеш. Ако не обикнеш уханията на хубавите цветя, ти ще изгубиш тези ухания. И ако не обикнеш работата, без ръце ще останеш. Много работи има, които трябва да обикнеш в света. Например, вие които дойдохте сега, не сте броили колко крачки ви е взело от вашата къща до тука. Казваш: "Това не ми влиза в работата." Влиза в работата това. Ходенето е едно благо за човека. Вземете един съвременен търговец, той като върви на разходка, разсъждава като философ, но за всичко е сляп. Не обръща внимание на небето, на хубавите цветя, философски разсъждава, все мисли за търговските си книги, казва: "Драган има да ми дава толкоз, такава полица ми дължи." Всички хора са заети с вътрешния си живот и не обръщат внимание на това, което има във в природата. И казват: "Минах през там и не обърнах внимание на изворите,

пеперудите, цветята. Не ме интересуват те.” Питам: Какво може да стане от този човек? Ти, като излезеш в природата, ще забравиш твоите книги. Всеки човек, като излезе от дома си, във той трябва да забрави своите търговски книги. В нас има един вътрешен живот, който ни смущава. Недоволен си от себе си. Ти очакваш своето доволство да ти го дадат другите. Но най-първо ти си роден с възможност да бъдеш добър човек. Добротата е цял един свят, който изпълня физическия свят. Ти не можеш да разбереш физическия свят без доброто. Всички тези науки на физическото поле съдържат доброта. И ако не си добър, не можеш да разбереш физическия свят. И ако не си справедлив, не можеш да разбереш духовния свят. Справедливостта представя духовния свят. Без правдата, кракът ти не може да стъпи в духовния свят. Ако не си разумен, кракът ти не може да стъпи в Божествения свят. Тогава той ще бъде за тебе нещо незнайно. Във физическия свят с краката си ще отидеш. В духовния свят с работата си ще отидеш. А пък в божествения свят с мисълта си ще идеш. И когато слизат ангели на земята, с краката си слизат. А пък в духовния свят с работата си ще идеш. Работата ще те препоръча за там. Ако ти свириш, това е една работа. Каквото извършваш с ръцете си, това е духовния свят. Ако рисуваш, ако напишеш една книга, ако направиш едно добро с ръцете си, ако кажеш една сладка дума, това е в духовния свят. Ние, съвременните хора търсим онова физическото благо в света. Богатството е една възможност да завържеш приятелство с хората. Някои хора Бог е направил сиромаси, а пък други богати, за да се сприятелят, защото, ако всички бяха богати, то никой, нито пет пари не щеше да дава за другите. Представете си, че всички хора бяха пълни генерали в света без войска. Всички си носят формата, но нямат войници, или представете си, че всички са философи. Кому ще говорят? Никой няма да слуша. Представете си, че всички хора вярват еднакво, кой кому ще проповядва. Ако вие знаехте толкоз, колкото аз зная, няма да дойдете. Ако нямаше кой да знае от мене повече и аз не бих дошъл. Аз разправам сега за този, който знае повече. Разправам ви както знае Той, Който е направил целия свят. Този, Който е направил целия свят, вие не Го знаете. Имате

глава и даже не знаете, какво има в главата ви. Имате дробове и не знаете, какво има в дробовите ви. Имате стомах и не знаете, какво имате в стомаха. Дойде някой и ми се оплаква, че не му вървяло. Аз виждам, защо не му върви. Като знаеш, как да си мърдаш палците, ще ти върви, му казвам. Една богата милионерка отива при един лекар, който и казва: “Госпожице, трябва да правиш упражнения.” И тя почнала да прави следните упражнения: Съединила си ръцете и си движела в кръг двата палеца. На другата сутрин, пак почва да прави така. Това е един сложен процес. Ако ти не можеш да туриш волята си в една права мисъл, в една благородна мисъл, в една красива форма, ако някои работи не можеш да направиш с практическия усет, как ще ти върви? Учителят посочи 5-тия пръст и казва: Ще бъдеш благороден човек - показалецът, ще бъдеш справедлив, средният пръст, ще бъдеш изящно облечен - слънчевия пръст, като казвам, че трябва да бъдеш справедлив, разбирам между другото, че не трябва да харчиш излишна енергия, да се не смущаваш.

Превеждал съм онзи пример за древния философ Епиктет. Той бил роб на един от римските патриции. Господарят обичал да налага робите си. Когато той налагал Епиктета, последният го гледал спокойно. Господарят си казал: “Бам-башка човек е този.” Той искал да го види, че плаче. Един ден почнал да му натиска крака. Епиктет му казал: “Господарю, като натискаш така крака ми ще го счупиш и няма да ти бъде полезен.” Онзи го счупил. Епиктет му казал: “Аз ти казах, че ще го счупиш, трябва да го лекуваш, за да ти бъде полезен.” Господарят харесва характера му, освобождава го и му дал една голяма сума. След това Епиктет написал хубави книги. Казват, че той живял през времето на апостола Павла и че Епиктет се срещнал с Павла и се запознал с християнството преди 1900 години или преди 1800 години и нещо. Епиктет е живял един християнски живот. Бил спокоен. А пък сега в 1939 г. хората не живеят като него. Като дойде една малка неприятност, ние се смущаваме. Щом ти дойде едно страдание кажи: “Аз съм човек способен да разбера едно страдание.” Зад всяко едно нещастие и зад всяко едно щастие, зад всяка една скръб и зад всяка една радост, зад всяко едно престъпление и зад

всяко едно добро, седи това незнайното, Бог. Бог седи зад злото и зад доброто. И ако Той е донесъл всички тези противоречия, които ние виждаме, той един ден ще ги превърне в нещо хубаво и красиво.

Някой път вие искате да знаете, защо е злото в света. Ако вие имате търпение, един ден ще разберете, защо идват противоречията в живота. Защото ако Бог не беше допуснал противоречията в живота, тогава ние щяхме да изгубим много. Що е безлюбието в света? Без любовта. Що е безправиято в света? - Без правдата. Що е тъмнината в света? - Без светлина. Ако нямаше тъмнината в света, каква картина бихте нарисували вие? Че един художник се учи как да тури светлината на място и тъмнината на място да даде сенки. И ако искаш да го представиш малко по-весел, няма да туриш много сенки под очите. А някой път, като рисуваш скици, ще туриш само линии, както децата рисуват гаргите. Една линия за носа, друга за веждите, трета за тялото, една линия за устата, една крива линия за ушите, друга за брадата. Може ли такава картина да я туриш на изложбата? Трябват сенки. Ще направиш онзи поглед жив. Добрият човек ще гледа по един начин, окоето му ще нарисуваш по един начин, то ще има особена форма. Лошият човек ще гледа по друг начин. Умният човек има особен ъгъл на главата си, а глупавият има друг ъгъл. После има особен ъгъл на красотата. Човек, който обича красотата, знаете ли какви ъгли има? Ти не можеш да разбереш една картина, докато не станеш красив. Ти ще вземеш формата на красотата. Аз, за да разбера една картина, трябва да хвърля своята красота върху картината. Ти не можеш да бъдеш художник, докато не обикнеш красотата. Тази красота да излиза от тебе във външния свят. Понеже красотата е влязла в нас и после се проектира вън от нас. Най-напред красотата идва вътре и после тази светлина се връща навън. Ние нямаме ясна представа за света. Ние имаме представа за нещата, доколкото те се отразяват, та трябва да живеем, за да разберем реалността. Ние се учим сега, за да разберем реалността.

И трябва много голямо знание, опитно знание, за да се разбере подбудителната причина на Онова Същество, което е работило. Бог с хиляди години е работил, за да познае

външния свят, неговото проявление. Една жена гледа един мъж, какво разбиране има тя за мъжа? Или един мъж гледа една жена. Какво разбиране има той за жената? Казва: “Толкоз проста работа е жената.” Един мъж, за да разбере себе си, той трябва да разбере жената. Една жена, за да разбере себе си, трябва да разбере мъжа.

Понеже светлината, която е в нея е минала през неговия ум. И после, трябва да излезеш от мъжа, за да дойдеш в онази Божествена светлина, която е минала през ума на ангелите. И там има едно пречупване на лъчите. И във всяко едно пречупване има цял един свят. Онзи художник е просто начупил светлината. В цялата картина аз виждам начупени линии. Във физическия свят са пречупени. В духовния свят също. И в Божествения свят. В Божествения свят ще видите, какво нещо е изкуство. В Божествения свят картините се движат и говорят. В ангелския свят, картините се движат, без да говорят. А пък във физическия свят картините седят и мълчат, не се движат. Ще закачиш картината на стената и тя стои като статуя. Има само едно изражение, едно основно изражение. Вие може да кажете: Какво искаш да ни кажеш? Сега искам да ви позабавлявам. Ето каква е идеята в моя ум. Представете си, че тялото на един човек се е схванало, има болки навсякъде. Ако му дам сладко ядене, той не може да яде. Трябва да го разтривам с палеца, да му направя разтривка по цялото тяло и да се изпоти три пъти, за да изчезнат тези болки, които има. И след като болестта си замине, да му дам това сладко и той ще каже: “Като мед ми падна това ядене.” Та казвам сега, желая ви да си направите едно правилно разтриване с палеца и с всички други пръсти. Аз гледам някои, които разтриват и виждам, че не могат да разтриват, те разтриват само с палеца. А пък другите пръсти са свити. И онзи вика: “Олелее!” Като гайда. Ако аз разтривам, най-първо ще разтрия лекичко с палеца, без да разтривам, след това с няколко пръста и най-после с цялата ръка надолу и настрана. Някой път вие страдате, правете си разтривка. Ако аз виках хората да ме разтриват, не би имало този резултат, който би се получил, ако аз сам бих се разтривал. Някой път ме заболи тялото. Аз правя разтривка по лявата ръка и рамената. След това си изгърсвам ръката

навън и после правя с лявата ръка върху дясната. Да няма никой. Ако ти концентрираш ума си върху Великата Разумност и ако твоя ум е буден, и активен, то ти, като направиш едно движение с ръката си, всички тези болезнени състояния ще изчезнат. Всички болки произтичат от простата причина, че температурата не е еднакво разпределена по цялото тяло. Тялото е изгубило своята нормална топлина. Следователно, за да оздравее човек, трябва да възстанови нормалната температура на тялото си. По едната ръка върви магнетическата сила, а пък в другата електрическата. Дясната ръка можем да кажем, че е носителка на топлината, защото се управлява от лявата мозъчна половина. Ако лявата ръка страда, тогава причината е в ума. Понеже нервите на лявата ръка идат от дясната хемисфера. И обратно. Има едно изключение. Някои работят с лявата и дясната ръка. Някой път ти си свиваш пръстите на ръката. И ако при всяко свиване не участва умът ти, ти не си господар на ума си. Ти събираш всичките пръсти на ръката си в едно. Какво означава това? После допираш само показалеца и палеца. Ти правиш това движение, но това какво означава? Всички движения трябва да бъдат съзнателни.

Една птица, като дойде, като види зрънцето, глътне го. Устата е символ на любовта. Кокошката, като види зрънцето и дойде при него, скрива го в най-ценното си място. И ако един художник нарисова кокошката когато кълве, каква красота има в това! Някои от тях не знаят да кълват, а някои кълват добре. Спре се кокошката, погледне и полека глътне, после си подигне очите нагоре и след туй пак ги насочи към земята. Тази кокошка е умна. Та казвам, ние трябва да изследваме държането, движенията на животните. В тях има нещо разумно. От една кокошка много работи можем да научим. Можем да видим и някои неестествени работи в кокошката. Неестествено в кокошката е, че като снесе яйцето, вдига шум в цялата махла. Първоначално, след снасянето на яйцето, кокошката е мълчала, а пък сега при човека, тя е добила този навик. И можеш да познаеш господаря по кокошките. Щом те крискат и той крисква. Вие искате да знаете, доколко се е преобразил вашият характер. Купете си една кокошка и тя ще ви покаже в религиозно отношение,

до де сте дошли, каква любов и вяра имате. Ако вземете една креслива кокошка и ако тя седи при един светия, като снесе яйца, тя ще почне да мълчи. Тя ще се научи на това, полека-лека. Няма да казва нищо. Всичко ще върши мълком. А пък дойде кокошката при един светски човек, тя ще вдига шум. Съвременните животни изразяват характера на хората. Тук имаме един приятел, който знае как да възпитава животните. Той имаше една кобила, много упорита и той казваше: “Намерих се в чудо! Колкото и да я биеш, упорствува.” Но той съумял да я възпита.

Веднъж пътувам от София за Изгрева, гледам карат един полковник с един файтон, с два хубави коня впрегнати. Спряха се конете и не вървят. Войника слиза и полковника слиза от каруцата. Единият кон гледа назад. Качи се войникът и конете вървят. Качи се полковникът и конете не вървят, спират се. Пак се повтори това. И полковника каза на войника: “Ти се качи на файтона и карай, а пък аз отподир ще вървя.”

Ето как работил нашият приятел с коня си. Спре се каруцата на пътя. Този приятел разказва: “Ще отида да го погладя, ще му дам нещо от джоба си, той ще похапне и ще върви. После пак спре, аз пак ще извадя от джоба си и ще му дам нещо. Тази кобила ме научи как да постъпвам. Почнах да ѝ купувам гевречета и тя оценяваше това.” Казах си, ето един умен човек. И този мой приятел ми каза още: “По този начин аз намерих, че трябва да постъпваме добре с животните.”

Аналогично трябва да постъпваме добре и със себе си. Трябва да постъпваме добре с ума си, добре със сърцето си. Трябва да имаме една обхода. Най-първото нещо е: Трябва да се научим да се обхождаме. Това е разумният живот. И трябва да се научим да работим разумно и да ходим разумно. Ако ти не ходиш, не работиш и не мислиш разумно, ти нищо не можеш да направиш. Най-първо ще помислиш за ума си и за сърцето си и ще благодариш на Бога. Ще благодариш на Бога и за ръцете си и за всичко ще благодариш. Вие искате често хората да ви милват. Научете се да милвате вашите ръце. Благодарете на Бога, че ви е дал тези ръце. Всички вие живеете под наем. Един ден, ако не сте доволни,

ще ви изпъждат и ще кажат: “Такива наематели не искаме. Навън из апартаментите! Други ще турим.” Ако човек не живее добре, ще го изпъдят навън из тялото. Вие искате да имате един апартамент. Много добре мислите. Един ден ще имате един апартамент. Това е вашето тяло. И тогава никой не може да ви изпъди от този апартамент. Като тръгнете за онзи свят, ще си вдигнете и апартамент. Ако при вашето тръгване за онзи свят, апартаментът ви остане тук, това показва, че работата ви не е наредена още. Има няколко примера за занасяне горе и на апартамент. На Христа Му взеха апартамент, но като умре дадоха Му го. А пък някои очакват в бъдеще да научат това изкуство. Аз сега ви съветвам да си извадите хубав документ за апартамент си, защото ако нямате документ ще умрете.

Ако ние имаме любов към Бога, ако в нас функционират мъдростта и знанието, които Той ни е дал, и ако виждаме Бога в Любовта, Мъдростта и Истината, ние ще бъдем собственици на това, което Бог ни е дал. Но ако в нас не функционират Любовта, Знанието и Истината, които Бог ни е дал, тогаз ще ни вземат и онова, което Бог ни е дал.

Някои казват: “Като умрем, къде ще идем?” Като умрете без любов ще останете на земята. Ако умрете без знание, без мъдрост, тук на земята ще останете. Ако умрете без истина и без свобода, тук на земята ще останете. Някои казват: “Отишъл при Бога.” При Бога ще отидеш, ако имаш любов. При ангелите ще отидеш, ако имаш знание. А пък при добрите хора, за да отидеш, ти трябва да бъдеш свободен. Ако вие не сте свободни при добрите хора не можете да отидете. Ако нямате любов, при Бога не може да отидете. Така седи въпроса. Мнозина са ме питали: “Къде е другия свят?” Някой замине и питат: “Къде е той?” Той е на училище. Той може да е свършил тука университет, но там е бебе. Сега започва там. Като свършите 4 факултета в тукашния университет, едвам тогава може да изучавате азбуката на горното училище. Като не си свършил 4 факултета тук, там ще бъдеш в забавачница, дали ще ми вярвате или не, но като влезете, ще проверите. Не искам да ми вярвате. Ти като свършиш 4 факултета тук и знаеш всичко на земята, ти си готов да влезеш в основното училище на духовния свят. И като свършиш и

там, имаш право да влезеш в основното училище на божествения свят.

Някой път като ви говоря, казват: “Аз това го зная.” Някой път, като посещавам някоя изложба на художници, казват ми: “Дай си мнението.” Казвам: “Аз не мога да си дам мнението. Трябва да нарисувам една картина, за да се види, че критиката ми е на място.” А пък ние сега казваме за картината, че светлината била повече от някое място, че това, онова не било хубаво и пр. Някой казва: “Много въздух има в картината.” Никакъв въздух няма в картината. То е една перспектива. Много зависи и от това, как ще постави художникът картината си. Много художници не знаят, как да поставят картините си. Трябва да ги туриш така, че отражението да става правилно.

Тайната на художниците е: Онзи художник, който е вложил любов в картината си, тая картина е хубава. Любов е вложил той. Неговото внимание е било концентрирано, за нищо друго не е мислил. После, той е носил знание, добродетели, радвал се е на природата. После, този художник е бил свободен, обичал е истината. После е турил светлина в картината си. Вложил е любов, тя е съществената. Любовта е, която отваря картината. Някой път виждаш, че с любов е рисувал тази картина. Някой път, като влезна, аз гледам картините на изложбата, най-първо гледам дали с любов е рисувал той. Веднага познавам това. Има известни линии на картината, по които се познава. После виждам, че знание е имал този човек, разбиране е имал. И виждам, че той е бил свободен. Свобода е вложил в картината си. Казвам: Тази картина, която изразява любов, светлина, знание, истина и свобода, тя е художествена картина. Това е моята преценка за изкуството. И в музиката е същото правило. Виждам, дали един музикант е творил с любов, знание и свобода. И ако ги е вложил в музиката, той е гениален композитор или изпълнител. Гледам някой военен, като си вдига пушката дали я вдига с любов, със знание и със свобода. И ако ги вдига така, казвам: Отличен военен е! Свещеник ли е някой, същото правило. Писател ли е, същото правило. Всяко нещо, което вършите, вършете го от любов.

Аз някой път решавам да ви говоря по-малко, да ви

говоря 10 минути и после, след като съм говорил и се върна горе, казвам си: Много са дълги моите минути. Мислете с любов, работете с любов и ходете с любов. Като ходиш с любов да ходиш, като работиш, с любов да работиш и като мислиш, с любов да мислиш. Турете това в живота си и ще бъдете по-близо до истината. Като ходиш да ти е приятно, че ходиш. Като работиш, да ти е приятно, че работиш. И като мислиш, да ти е приятно, че мислиш. И благодари на Бога, че ти е дал един хубав ум, че ти е дал хубавите ръце, отлични крака, че ти е дал условия да можеш да ходиш навсякъде, че е направил толкова обширно небе, че можеш да гледаш навсякъде. Благодарни на Бога, че си свободен. Да му благодариш за всичко. Кажи си: “много добре е направил Господ всичко и аз искам да оценя това, което е направил. И желая да направя като Него.” Като направиш една картина, да туриш всяко нещо на мястото му. Като нарисуваш една картина да туриш Любовта, Мъдростта и Истината в нея. Като говориш, вложи в говора си Любовта, Мъдростта и Истината. Това са новите хора в света, които идат сега. Кой трябва да дойде? Кой трябва да преобрази света? Само по този начин света може да се поправи. Няма друг път. Всичко друго можеш да направиш, но тогава ще имаме един свят като сегашния. Ние сме към края на този свят, на тая епоха. Сега иде това, което наричат второ пришествие. Или аз го наричам идването на Любовта в света. Бог ще се прояви като любов в света. А пък щом дойде любовта, иде живота и свободата. Безсмъртието иде сега. Или с други думи, ние влизаме в един свят на безсмъртие. Или в един свят на Любов. И всеки, който от вас е готов, ще придобие живот, безсмъртие. Това е новата епоха. Това ще се проповядва - безсмъртието! А пък сега проповядват спасение. Майката носи най-първо детето си на ръцете си, после го оставя и го води за ръка. И най-после го праща в училище и го пита като се върне, какво е учило.

Ние вече влизаме в новата епоха в която ще ни пратят в Божественото училище да научим що е любов, що е знание, що е свобода. Това е новата епоха, която иде сега.

Отче наш.

Повече живот, повече знание, повече свобода!

ПЪТ КЪМ ИЗГУБЕНАТА ДУМА

8-мо неделно утринно Слово

26 ноември 1939 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. 91 псалом. Молитвата на Царството.
Духът божи.

Ще прочета 6-та глава от Матей. Венир Бенир.

Всички хора изобщо живеят все в миналото. Дали си здрав или болен, сиромаш или богат, това е все още минало. Бил си нещо преди години, постоянно за него говориш. Говориш за майка си, за баща си - неща на миналото. Говориш, че някоя дума казал някой велик учител, а за настоящето никой не говори. А пък за бъдещето, като се опитаме да говорим, то е едва като някоя сянка, така си представяваме, какво ще бъде бъдещето.

Бъдещето ще бъде точно каквото е било миналото, а пък миналото и бъдещето заедно ще бъдат такива, каквото е настоящето. Човек, за да разбере настоящето, трябва да събере миналото и бъдещето. Миналото и бъдещето събрани заедно, това е настоящето. И тогава говорят за реалното - кое е било реално. Водата, която е замръзнала, реална ли е? Под думата реални неща се подразбират неща, които никога да не се изменят, да не изчезват. Ти, ако имаш пари и като бръкнеш в джоба си, те изчезнат, изпарят се някъде. Каква реалност са те? Или ако твоята къща почва да се разтопява, каква реалност има? И възгледите, които имаме в живота и те са на миналото. Казваш: "Какво съм мислил като дете?" Мислил си за майка си да ти сготви, да те опере, мислил си в миналото и за сестра си и за брат си. Един ден майка ти излиза от къщи и не се връща. Тук майка ти, там майка ти - изчезнала. И като не можеш да я намериш, казваш най-после: "Тя отишла на онзи свят." Къде е той? Гледаш нагоре, надолу, навсякъде. Онзи свят е нагоре и надолу и в ляво, и в дясно, навсякъде е. Онзи свят дете не го търсиш, там го намираш. А пък дете го търсиш не го намираш там. И казваш:

“Какъв е онзи свят? Дето не го търсиш и го намираш, и дето го търсиш, не го намираш. Искат да докажат сега, че това, което търсиш и не можеш да го намериш, че то било реално. А туй, което търсиш и го намираш, не било реално.

Вие сега нямате опитност за онзи свят, не сте ходили. Толкоз роднини имате вече заминали на онзи свят! Всеки един от вас има най-малко по 10-20 души заминали за онзи свят. И до сега няма поща, няма адресите им, къде са. Заминалите не са ви дали даже адресите си. Казвате, нямам писма. Ами как знаете къде са? От миналото знаем, от миналото казваме, че който умира, отива на онзи свят.

Ти мислиш за баща си. Той е в главата ти. Това, което мислиш за баща си, то е бащата. Ти мислиш за майка си. Ти си я представяш в ума си. В тая, малката глава си я представяш като нещо във въздуха, нещо като пара. Мислиш, мислиш и искаш сега тя да ти се представи такава, каквато е била на земята. Че къде ще се събере в главата ти? Онзи свят не е по-голям от главата ти. Онзи свят не е по-голям от човешката глава. Че когато направите една фотография за слънцето, цялото слънце е вътре във фотографията. В умалена форма слънцето е там. Но това слънце се е вече изменило. На книга може да го направиш да свети. Но на това светящо слънце не можеш да учиш. Гледаш, че излиза светлина. Представа се на картината, че излиза светлина, но няма никаква светлина.

Някои хора твърдят: “Хората живеят, ако ти живееш. Ако ти си умрял и хората са мъртви. Хората са учени, ако ти си учен. Ако ти не си учен, всички са неучени. Та всичко зависи от твоето разбиране.”

Вие искате да знаете реалното. Най-първо изучете себе си. Започнете със себе си. Вие искате да знаете, дали има онзи свят и дали майка ви и баща ви са там. Хубаво е, аз не опровергavam нещата. Но ние не мислим право.

Казвате: “Къде е онзи свят?” Вечерно време, като легнете и оставите тялото си и те гонят, някой път влизаш в хубава градина със сливи, ябълки и круши, късаш, ядеш, върнеш се и се събудиш. Ти си ходил не с тялото си. Гледаш слънцето горе във време на сън. Но през нощта няма слънце. А пък ти си ходил през нощта и си видял горе слънцето. Не

това слънце, а друго слънце. После, видиш в сън, че петлите пеят, че кучетата лаят. Тукашните ли петли са? Не са.

Имаме един приятел, който искаше да живее до сто и двадесет години. А пък сега виждаме, понеже война ще има, лоши времена ще има, отця му се да живее до 120 години, замина си на 70 години, замина си 50 години по-рано*.

Някой път хората са чудни. Защо умират хората? Казват някои: “То ще има умиране, но да не се мъчим много.” Ще има умиране, да не се мъчиш докато излезеш. Но и като те заровят в гроба, пак да можеш да излезеш. Хората колкото и да те обичат, искат да видят дали си герой. Ти си проповядвал, че си християнин. Турят те в пръстта да видят, как ще излезеш, от пръстта навънка. Някой път садиш нещо и израства, а пък някой път садиш и не израства.

Питам: Как ще оправдаете следното. Тези, които най-много обичаме, като умрат, ние ги задигнем и ги скриваме. Види се, че хората са големи богатства и ги скриваме в земята. Нали, когато дойде бозгунлук - размирни времена, хората каквото имат ценно го скриват в земята. И после не могат да го намерят. Разправят за един стар българин на 85 години, при освобождението на България, той си скрил парите в едно кюпче и после го търсил и не могъл да го намери. И после заболял и умрял. Казват, че от тъга умрял. Той и да не беше скрил парите, пак щеше да умре. И да не криеш и да криеш, пак ще умреш.

“Яж хляб, за да не умреш”, казват някои. Казвам, и хляб да ядеш, пак ще умреш. Някои казват: “Пий вода да не умреш.” И като пиеш вода, пак ще умреш. Някой казва, да не ти дойде беля до главата. Онези хора, които са учени, по-голяма беля им идва до главата. Белята, това е една неразрешена задача. На силните хора им дават силни работи, непосими за слабите. Като видят някого силен и умен, казват: “Стига му умът” и му дават трудна работа. Сега мислят, че на добрите и на умните хора не им дават никаква работа.

Всички вие се готвите тук. Казвате: “Дано прекараме добре зимата.” Ти си в къщата, но трябва да излизаш навън. Двадесет - тридесет градуса студ има. Сега няма, но при

* Брат Йордан Савов, който си е заминал на 24 ноември 1939 г.

северния полюс има даже и по-голям студ Някой път ние страдаме. Странданията произтичат от две неща. Някой път, някои хора страдат от голям студ, а някои страдат от голяма горещина. Вземете предвид, че умните хора са намерили цял за топлината. Например, ти пътуваш с някой трен. Колелата на вагоните, като се въртят, осите се нагорещават. И би станало катастрофа. Отгоре си имат осите леговища с масълце и малко по-малко масълцето пада върху тази ос, която се движи, за да не се образува голяма топлина.

Сега, някой път у вас при голямото движение, се развива голяма топлина и се спрете някъде. Вървиш по пътя и погледнеш, че си изгубил кесията си. Връщаш се, вървиш, търсиш парите, които бяха в джоба ти. И не можеш да вървиш напред, понеже ги няма. Спреш се. Масло нямаш. Бързо не може да се пътува без масло. Без пари не можеш крачка напред да стъпиш. Можеш, но на пътя ще се спреш. Не само в единия, но и в двата джоба трябва да има пари. Христос, когато изпрати първо учениците си, каза им: Не вземайте нито тържик, нито друго нещо, нищо не вземайте. Но той ги прати пеш, на близко разстояние. Понеже за краката по-малко масло се изисква. Тук-таме ще ви дадем назаем. А пък после, Христос им казва: “Дълъг път ще имате. Трябва масло. И събирайте си съкровища,” казва Той, “за небето.” И там трябва да имате масло. Ако нямаш съкровище на небето, ще кажат: Колко наличност имате събрани? Ако отидеш в Америка, ще питат: “Колко долара имаш.” Ако нямаш достатъчно долари, ще те върнат обратно.

Сега вие искате да ви убедя, че без пари може да отидете в онзи свят. Опасна е работата. Сега християните ще кажат, че те знаят Христа, че за него са говорили. Не, не. Много строго е учението Христово! Едни ще кажат: “Нали в Твое име правихме това, правихме онова?” Христос ще им каже: “Не ви познавам, махнете се!” А пък на другите ще каже: “Елате вие!” Едните повиква, а пък другите не повиква. Едни ще кажат: “Кога правихме в Твое име нещо? Ние нищо не сме правили”. Христос ще им каже: “Каквото сте сторили на най-малкия, на мене сте го сторили.” Ако живеете за себе си, в онзи свят не може да отидете. Вие ще живеете във вашия собствен свят. Искам да имате малко

по-положителни възгледи. Доколкото съм говорил със всички, възгледите ви за онзи свят са много неположителни. Питал съм някои учени: “Колко има от тук до слънцето?” Казват: 92 или 93 милиона мили. Казвам: Това не е наука. Разликата е един милион мили. Че ако един се готви да иде на слънцето, иска точно да направи сметка. И при вашите изчисления, ако остане на един милион мили от слънцето, тогава какво е това изчисление? Разбирам на един метър да остане от слънцето и да прекрачи. А пък на един милион мили, голяма е разликата. Едни казват: “Точно изчислихме - 92 милиона.” Други казват: “Точно изчислихме - 93 милиона.” А пък не е вярно изчислението.

Някой казва: “Аз го разбирам.” Че какво подразбирате под думата любов? Аз считам, че обичате един човек и че той ви обича, ако при вашето отиване в неговата къща, вратата ви е отворена, огън гори, хлябът е приготвен, яденето е приготвено, легло има, всичко е на ваше разположение. Този човек ви обича. А пък отидете някъде при някого и вратата му е затворена, на огнището нищо няма запалено и хазаите ги няма въщи. Вие се самозаблуждавате, че той ви обича. И колко съм наблюдавал. Аз съм наблюдавал вярващите в църквата, наблюдавал съм и хората в света, наблюдавал съм проповедници и владици, и попове, и майки, и бащи, и слуги, войници, офицери, генерали, полковници и най-малките бубулечици - всички си приличат. Гледам, че някой се приближава. Единият е хубаво облечен, а другият е по-просто облечен. Единият казва: “Добър ден, Иване” другият, от по-високото произхождение, казва: “Дал ти Бог добро!” Първият казва: “Как си?” Онзи отговаря: “Нали имахме една сметка? Преди 5, 6, 7 години, ти взе пари от мене. Трябват ми. Може ли да ми ги дадеш.” Той още е весел. Бедният казва: “Жена ми се разболя. Бях ги приготвил и всичките ги похарчих.” Лицето на богатия става сериозно. Той казва: “Сега ли намери жена ти да се разболе?” - “Че разболя се!” - “Че онова, което имам да вземам от тебе, няма нищо общо с живота на жена ти. Ти за нея трябваше да имаш особен бюджет.” - “Щеше да умре жена ми без малко!”

Питам сега: Защо той не се радва, че неговите пари са

били похарчени за да оздравее жената? Аз вземам този пример. Той не е действителен. Такива двама души не съм срещал. Да допуснем, че съм шивач. Като ми се даде един плат, вземам мярка от човека, премервам му отгоре гърдите, колко са широки, ръката му, колко е широка и дълга, и правя изчисления. И погледнеш, че след един, два часа имаш панталони и жилетка. Ако са по-широки, ще ви убедя така: Ще станете по-плътни в бъдеще и ще се наместят дрехите ви. А пък някой път съм скроил дрехите по-тесни и казвам: Те ще се разширят. Така не се говори истината. Че аз ще стана по-плътен, за да изпълня дрехите, то е въпрос. Те са неща за бъдеще. А пък, че са по-тесни и не са за носене, това е факт. Ти казваш: Те ще се разпуснат.

Аз наблюдавах хората и държах научни сказки. Отидох в Ямбол. Един ямболски евангелист ми каза: “Харесах ви сказките, обикнах ви, искам да ви направя едни хубави обувци, да ме помните!” Казах: “Слушайте, аз съм много взискателен и обичам много хубави обувци. Да прилягат добре. Не обичам никак да ме стягат обувката. За дрехите търпя да ме стягат, но за обувката съм много нетърпелив. Гледайте да ги направите добре.” Той казва: “Аз ще ви направя обувци, че да ме помниш.” Мери ми крака. Обувката бяха тесни. Казах му: “Слушай, левият си направил много хубав, но десният ме стяга.” - “Той ще се поправи като ги носиш, ще се разпусне. То кожата е еластична. Този десният, ще стане като левият.” Аз казах: “Понякоя път обувката са много своенравни. Ще те компрометира дясната обувка, не си я възпитал добре. Предал си ѝ някои лоши качества. Ще ми направи беля.” Обущарят каза: “Не бой се, аз каквото ти казвам, така е, ще се разпусне кожата.” Лявата обувка се разпусна, но дясната, не. Аз вадя заключение, че и двама сме прави. Той казва, че дясната обувка ще стане като лявата. Аз казах: “Лявата обувка е добра, но дясната, според както се усещам, няма да се поправи.” И аз каквото казах стана. И той каквото каза, излезе вярно за лявата обувка. Дясната обувка ме стягаше на малкия пръст върху един мазол. Казах на себе си: Какво има да роптаеш? Ти каза, че така ще стане, и така стана. Каквото предсказах, стана. Какво имаш да роптаеш? И онзи, каквото предсказа, стана. Той каквото

предсказа стана за лявата обувка, а пък аз каквото предсказвах, стана за дясната обувка. Аз си казах: Няма какво да роптая. Отивам при друг обушар и му казвам: “Стяга ме дясната обувка.” Той каза: “Да я турим в калъп.” Тури я и пак не стана. Обушарят каза: “Ще ти направя нови обуца -само дясната обувка. Като направи дясната обувка, стана както той предсказа. Аз нямаше какво да предсказвам вече. Този обушар, първият предсказа само за миналото. А пък аз предсказвах за бъдещето. Лявата обувка е миналото. Тя беше хубаво направена, нямаше никакъв недостатък. Такъв имаше дясната обувка. И трябваше да направя друга една обувка. Колкото обуца са ми правили, не са ми ги правили и двете обувки хубави. Все в едната има дефект. Защо не могат да направят хубави обуца? Някой път, те вземат мярка на десния крак, понеже десният крак е по-голям, а левият е по-малък, то дясната обувка е добра. А някой път се случва обратното, че лявата обувка е по-широка. Та според мен, ако съм обушар, ще взема мярка на десния и на левия крак. А пък те вземат мярка само на десния крак.

Ако ти вземат само една мярка, само по мярката на ума, работите няма да станат добре. Ако вземат мярка само по мярката на човешкото сърце, работите пак няма да станат добре. Ще вземеш онази мярка, която твоего сърце изисква и мярката, която твоят ум изисква. По повод на този ямболски обушар си казах: Слушай, както казва Толстой, ти трябва да вземеш сам да си правиш обуца. Докато ти, разчиташ другите да ти правят обуца, никога няма да ти правят такива обувки, каквито ти искаш. И ако ти очакваш хората да ти създадат един добър характер, добър ум и добро сърце, никога няма да ги имаш. Ти сам можеш да направиш характера си, ума си и сърцето си, каквито ти искаш. И ако очакваш другите хора да ти повлияят, ти всякога ще имаш на десния крак мазол.

И сега всички страдат. Сега всички имате страдания като мене, все от мазоли, все от обуца. Вие имате едно верую за живота. Един ми разправя, че той за каквото се е молил, Господ все му е давал. Казвам му: “Доколко ти дава?” Той казва: “До сто лева, до 200 лева, до хиляда лева, все са ми идвали като се моля.”

А пък аз да се моля, за каквото помисля, идва. И до хиляда и до 10 хиляди и до 20 хиляди идват. И молитвата ми не е много дълга. Имам вложени в банката 500 хиляди лева, да кажем. Напиша само една книжка, туря си името и веднага взимам от банката 5 хиляди лева без да се моля. Тръгнал той подир един богат, ще му чете една молитва, че жена му да бъде жива, син му да бъде жив и онзи извади един лев и го дава. И казва: “Да не ме безпокоиш. Децата и жена ми са здрави.” Онзи казва: “Ако не дадеш, жена ти ще заболяе.” И онзи изважда и дава 5 лева и казва: “Махни се! Ти имаш едно криво понятие за Бога. Ти се молиш на Бога да ти даде това и това, но нищо не правиш за Него.” Това е закон на безлюбие. Ти се молиш и не идват работите. За Господа не си готов много да дадеш. Един разбойник ти посочва своето верую и ти казва: “Колко пари имаш, ще ми ги дадеш. Иначе ще те убия.” Ти изваждаш и даваш парите. Защо отстъпваш нему?

Та казвам: Засега, всичките повечето проповядват, че ако не живееш добре, ще страдаш. Всички проповядват учението на страха. И от страха, ние искаме да станем свети хора. Било е това време. Това е било учението за децата. Най-напред майките са възпитавали децата с пръчката. Казвали са им: “Ще има наказание ако не слушаш.” Но това не трябва да бъде бъдещият идеал за човечеството, когато детето стане голямо и умно. Трябва да се проповядва любовта.

Сега имаме просяци на любовта. Щом проси човек, то е безлюбие. Просията е безлюбие. Христос казва: “Просете, търсете и хлопайте”. Три неща трябва да направиш. Христос свързва първата дума с човешкия ум, втората с човешкото сърце, а пък третата с човешката воля. Ти в една работа ако не впрегнеш своя ум да мисли правилно, ако не впрегнеш сърцето си да чувства правилно и ако не впрегнеш волята си да има сила, ти не можеш да имаш резултати. Волята, когато действа без сила и сърцето, което действа без да чувства, не дава резултати. Чувствуването иде от истинското ухо, т.е. от слушането. Който слуша, има чувства. Който не слуша, няма чувства, той има усети. Глухият има усети, а пък който не е глух, има чувствувания. Сърцето отговаря на

слушането, а пък умът на гледането. Ако ти не можеш да виждаш нещата, какво можеш да направиш? Ако вашето сърце не слуша и ако вашият ум не довижда нещата, тогава какво може да направите? Каква картина може да нарисува един художник, който е глух и слях и чиито ръце нямат сила? Може да отидете при някой благодетел, който да нарисува картината и първият да си тури името отгоре, но това е друг въпрос. Та казвам: Искам да ви наведе на един въпрос: Трябва да почнем да работим с онова, което Бог е вложил в нас. Новата култура, новото в света е да работим само с онова, което Бог ни е дал. Да употребим само онзи ум, който Бог ни е дал. Да употребим само онзи ум, който Бог е вложил в нас, това сърце и тази воля, които Бог е вложил в нас. И само там можем да намерим истината, Божествената мъдрост и Божествената любов.

Някой казва: “Аз ви обичам.” Хубаво, ти казваш, че ме обичаш, но аз виждам, че твоята къща е затворена за мене. Какво обичаш ти? Човек, който обича, според мене, той не може да бъде беден човек, не може да бъде невежа, не може да бъде слаб. Човек, който ви обича, той не може да каже: “Аз това не мога да направя за тебе.” И ти когато обичаш, не можеш да кажеш така. В малките работи се проявява любовта. Всеки един човек носи мярката. Писанието казва: Люби ближния си като себе си. Някой казва: “Ти нали ме обичаш?” - “Като себе си те обичам. Всичко, което мога да направя за себе си, мога да направя и за тебе. Но всичко, което не мога да направя за себе си, не мога да направя и за тебе.”

Някой идва и иска да направя за него нещо, което и за себе си не мога да направя. Не мога да те обичам повече от себе си. Не изисквайте от хората да правят за вас повече, отколкото правят за себе си. Никога не прави за другите повече отколкото можеш да направиш за себе си. Казано е: Да любиш ближния си като себе си, а пък да възлюбиш Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила. В какво седи различието. Не казва да възлюбиш Бога като себе си, понеже Бог те е възлюбил с пълнотата, с четири неща и ти само като любиш Бога с ума си, сърцето си, душата си и духа си, Бог счита, че го обичаш. И ако не любиш Бога с всичкия си

ум, сърце, душа и дух, Бог не счита, че ти го обичаш. Бог, който те обича, те е направил свободен и те е турил на земята. И от хиляди години не е дошъл никой да иска нещо от тебе. Хората са искали нещо от вас. Господ за светлината, която ви е дал, за топлината и пр. пратил ли е някой с квитанция да му платите? И въпрос не прави. Той не прави въпрос, а пък вие правите въпрос. Вие сте му запалили една свещ, направили сте една малка милостиня и казвате: “Аз се моля на Бога. Направил съм една малка милостиня. Как Той да не вземе това предвид!”

Казвам: Със сегашните си възгледи ще се намерите в положението на онзи американски милионер, който бил много скържав. Той не обичал да дава никому, само на една вдовица, която ходила подире му половин километър път, дал един долар, само за да се махне тя. И този американец заминава за онзи свят и богатството не го носи с себе си. Дошъл при св.Петър, почнал да му разправя: “Направих една църква.” Св.Петър казал: “Вестниците писаха ли за нея?” - “Всички писаха.” - “Това добро тук не минава.” - “Едно училище направих. Толкова милиона струва.” - “Вестниците писаха ли?” - “Писаха.” - “Не минава и това.” “Направих и сиропиталище.” И почнал той да нарежда. Св.Петър казал: “Не минава и това. Кажи нещо, което си направил и за което вестниците не са писали.” Той почнал да си чеше главата и най-после му дошло на ум, че дал на една вдовица един долар, за който никой вестник не споменал нищо. Апостол Петър казал: “По това ще видя, ще питам Господа.” Господ казал: “Дайте му два долара и го пратете пак на земята.”

Сегашните ви възгледи приличат на възгледите на този американец, като казвате, че това сте направили, онова сте направили. Тогава ще ви дадат пак долара и пак на земята ще ви върнат. Чудни са някои като казват: “Умрял, че отишъл на онзи свят.” Аз го виждам, че върви подир погребението. Отива, подир този, подир онзи, но те не го виждат. Те сложили да ядат и онзи не го канят. И той се чуди, защо не го канят. Той казва: “Сипете ми малко!” И той, като казва така, те казват: “Да беше нашият Иван тука, щеше да яде.” И той казва: “Споменават ме, но нищо не ми

дават сега.” Искате ли да отидете в другия свят? Да оставим сега тези неща. Да дойдем сега до следното. Аз изнасям вашия бит пазар, за вехтории.

Вашето минало е хубаво. То си е изиграло ролята. Няма нищо лошо. С миналото трябва да се опростите. Христос е много възискателен. Той казва: “Ако не се отречеш от всичкото си минало, от миналото на баща си, майка си, сестра си, жена си и от миналото на своя си живот, ти не можеш да бъдеш мой ученик, не можеш да бъдеш ученик на новото и не можеш да бъдеш ученик, който може да изучава любовта.”

Любовта е един велик свят. Той не е свят на сълзи. Дойде някой и почне да плаче. Той иска да ме трогне с плача си. Той най-първо не разбира, че аз не обичам да плаче. Че той, като плаче без мене, ще ме държат отговорен за сълзите му. Той иска сто лева, а пък две сълзи, като паднат на земята струват хиляда лева. Ще ме глобят 900 лева. Ще водят едно дело против мене и ще кажат: “Защо накара този човек да плаче?” Аз съм казвал на вас да имате едно шишенце и никога да не оставяте сълзите да падат на земята. Ще ги турите в шишето. Всичките наказания в света идат за сълзи. Щом причинявате страдания комуто и да е, непременно ще дойде страданието и върху вас. Този закон е толкова неумолим и за синове, и за майки, и за дъщери и пр. Всеки, който причини и най-малката вреда ще страда. Ако кажеш една празна дума, ако една твоя дума дойде до ухото на онзи и го разтревожи, ще бъдеш съден за нея. Тук вие, които ме слушате, кой от вас не е разклащал така въздуха и то не само с една дума.

Някой път ти си недоволен. Най-напред, вие не сте пратени на земята за да бъдете доволни. Ти ще бъдеш доволен само при едно условие: Ти можеш да бъдеш доволен, когато те обичат. Ти можеш да бъдеш доволен и само, когато обичаш. Щом не те обичат и щом не обичаш, не можеш да бъдеш доволен. И щастието на човека зависи от любовта, която ти показваш към него и от любовта, която те показват към тебе. Светът е създаден по единствената причина, че в онова, което Бог е създал, Той е излял своята любов! Затова слънцето грее и всичко расте на земята, понеже Бог е излял своята любов! В Божествената Любов е реалността. И ние

живеем, понеже Бог е излял своята Любов в нас.

Но сега зависи от нас. Нашите страдания произтичат от това, че нашата любов не е като Божията Любов. И ние трябва да започнем да обичаме ближния си като себе си. Три неща са необходими: ще обичаш Бога с всичкия си ум, душа, сърце и сила. Ще обичаш ближния си като себе си. После ще се научиш да обичаш и себе си. Докато не се научиш да обичаш както трябва Бога, ближния си и себе си, ти не можеш да разбереш света в който живееш. Като обичаш Бога, като се научиш да обичаш Бога, ближния си и себе си, както трябва, тогава става верен законът: “Всичко каквото попросите, ще ви бъде”. Казано е: “Търсете първом Царството Божие и Неговата правда, и всичко друго ще ви се приложи”. Но тези неща са постижими само при любовта. Ако ти имаш в себе си тази Божествена Любов, ако имаш любов към Бога, към себе си и към ближния си, тогава нещата са постижими. Че ние не обичаме себе си! Ако ти обичаш тялото и му даваш за ядене и пиене, каква е обичта ти спрямо сърцето ти? Тялото е нашият близен. За него доста вършим. Почти всичко вършим за него. Гледаме да му е удо но, да си има юрган, ризи, сладкиши, баници, какво ли не. Като дойдем до сърцето, ума и душата си, работите ни не са уредени. Ние не сме се научили да обичаме ума си, сърцето си и душата си. И добрината, която правим за другите, правим за техните тела. Тялото му страда и ти му помагаш. Ти още не обичаш душата на ближния както трябва. И своята душа не обичаш както трябва. Ти като обичаш душата си, ще гледаш да не създаваш на себе си излишни страдания. Всеки, който създава на себе си излишни страдания, той не обича душата си, а я измъчва. И след като направиш една погрешка, несъзнаваш погрешката си и търсиш причините отвън. Казваш: Този или онзи е станал причина. Но главната причина сме ние. В рая Ева стана причина. Най-първо дяволът стана причина, а след това втората причина е Ева. А Адам е третата причина. Три причини, три погрешки има: дяволът е първата причина, Ева е втората, а пък Адам третата.

За доброто е пак същия закон. Причината за доброто е Бог, причината за доброто е Ева, причината за доброто е Адам. Трима души.

Та казвам: Ако в твоята любов Бог не взема участие, твоят ближн не участва и ти сам не участваш, то с тази любов нищо не може да постигнеш. В любовта ти, като участва Бог, ближния ти и ти, тази Любов е магическата тояжка. Всичко е възможно тогаз. Тогава имате всичко на разположение. И ако Бог участва в твоята любов, ти ще разбираш нещата правилно. В твоята любов трябва да участва и ближния. Под ближния разбирам онзи, който те обича. И ти трябва да участваш в своята любов. Под тебе, тук разбирам разумното, божественото в тебе. Във всяка една работа в която участват Бог, ближния и ние, с тази любов всичко е възможно. Това е донякъде изгубената дума.

Та казвам, тогава нещата стават. Мене ми разправяше един българин, който бил в Америка. При него идва друг един българин. Единият от тях е вярващ. Той казва: "Каквото поискам с вяра, става." Сега няма да разправам на дълго и на широко. Единият от тях е във Вашингтон. Той е вярващият. Другият се намира в Ню Йорк, в една колегия. Той пише до приятеля си във Вашингтон: "Ти ми разправяш, че с вяра всичко става. Как ще стане с вяра. Аз си свърших училището, но имам 40 долара да доплащам. Тези пари ми трябват. Трябват ми и още 50 долара за една работа. Откъде ще ги взема? Никога не познавам." Онзи му пише така: "Помоли се и ако не ги получиш, пиши ми и ще ги имаш." Онзи във Вашингтон му пише дълго писмо и чака отговор. Онзи в Ню Йорк пише: "Вчерашният ден беше най-щастливият за мене! Имам пари. Имам изобилно пари и за работа." Той, като решил да изпълни волята Божия, веднага станала волята Божия. Аз знам как е станала тази работа. Ако ти отидеш някъде в името на вярата, в името на Бога, Бог е с тебе. И каквото искаш, става.

Тук, преди години имаше един ревностен брат. Той искаше да издава списание. И почна да го издава. И каза: "Да пишем в Америка. Там има милиардери." Аз му казах: "Доколкото са моите познания, нито 5 пари няма да дадат. Може би ще дадат по един долар." И той писа в Америка на трима души милиардери. И получи отговор: "Понеже няма определен такъв бюджет, за един долар можем да се абонираме за списанието. Нямаме бюджет".

Няма Го Господ там! Там дето е Господ, плач няма. Плачът иде когато Господ Го няма. Там дето е ближния, плач няма. Плачът иде, когато ближният го няма. Там дето си ти, плач има. Там дето е Бог, там дето е ближния и там дето си ти, плач няма. А дето не са те, плач има.

Щом плачеш, трябва да знаеш, кой не е там. Ако Господ не е там, веднага какво трябва да направиш? Ако не е дошъл Господ при тебе, значи ти не го обичаш, любовта ти към него е малка. Защото Господ не присъства там дето не Го обичат. Той е всякога там, дето Го обичат. А пък дето не Го обичат, Той праща другите. Бог казва: “Когато ме потърсите с всичкия си ум, сърце, душа и сила, значи, когато ме обикнете с ума си, със сърцето и душата си и със силата си, Аз ще ви се изява.

Та казвам: Турете сега новото и тогава няма да умирате. Този приятел, който замина сега, той ако е умрял, от безлюбие става това нещо. Той можеше да остане още дълго време. Аз виждам коя е причината. Казват, че той е умрял от старческа болест. Той искаше да живее до 120 години, а пък замина 50 години по-рано. Болестите от какво идат? Старческата болест иде от безлюбие. Смъртта иде от безлюбие. Сега още не знаем, след три дена ще видим, ако той след три дена може да възкръсне и може да ни се яви, тогава има любов. Но ако след три дена не може да възкръсне, тогава друго. Опасността къде е? Като влезете в духовния свят, не е опасното там, че сте напуснали тялото си. Ти влизаш в духовния свят и съзнаваш, че не обичаш Бога и че любовта ти към ближния не е такава, каквато трябва. Ти влизаш в другия свят и усещаш, че твоята любов не е била толкова голяма. И това те измъчва. При любовта към себе си, способностите се развиват, ти ставаш способен. Онзи, който има любов към себе си, за него няма трудни задачи. Той ги решава. И онзи, който има любов към ближния, също - каквито задачи има, решава ги. За него няма противоречие. И онзи, който има любов към Бога, каквито задачи и да има, решава ги. За него няма противоречие. Това е новото.

Вие искате да минете в новото. Вие се намирате в едно яйце. Турени сте в него. Този живот, който имате е

добър, но ако искате да влезете в новия живот извън яйцето, вие трябва да влезете под квачката. И после да разрушите черупката на яйцето и да влезете в новите условия. Не че вашият живот нищо не струва. Струва, но с този живот в новия живот не може да влезете. От черупката на стария живот трябва да се освободите, за да влезете в новия живот с новите разбирания.

Казваш: “Как да го разбирам?” Трябва съвършена любов към Бога, към ближните и към себе си. Когато има човек тези три вида любов, тогава каквато и мъчнотия да дойде, той веднага ще види хубавата страна и ще му бъде приятно. Когато ми дадат орех, ако съм силен, няма да търся друг, но ще счупя ореха и ще го изям. Дойде някой човек костелив. Хвани го, стисни го, строши му черупката и го изяж. Нямаш право да го счукаш с чук. Не се позволява и с камъни. Ще го хванеш, ще го стиснеш и ще изхвърлиш черупката. Щом го счукаш с чук или с камъни, то е престъпление. После нямаш право и с крак. И то е престъпление. Никакъв крак, ще стиснеш с ръка. Аз се учудвах на едно, който хвана ореха с двата си пръста, стисна и го счупи. А някой го строшава с двете ръце. И то е хубаво. Тогава мъжът и жената са го хванали.

Новото седи в това: Да внесем великата Божия Любов, която излиза от Него през 4-тых врати. Тази Божествената Любов да влезе в нас през нашия дух, през нашата душа, през нашия ум и през нашето сърце. Да влезе в нас и любовта към нашия ближен. Как да влезе? За тази любов към ближния да имаме същото понятие, каквото имаме за любовта към себе си. Когато вие обичате някого, няма други хора да ви са мярка. Вие знаете как. Че го обичате, другите предполагат. Ближния си ще го обичаш така, както той те обича. Когато ближния те обича, това си ти. А пък когато ти обичаш ближния си, това е ближния ти. Когато ти го обичаш, това е ближния ти. А пък когато Бог ни обича, това е ближния и аз. Това е съвършената любов. Бог обединява в себе си моята любов и нещо плюс е Той. Той обединява и любовта към ближния. Това, което обединява моята любов с любовта на ближния, това е Бог.

Това, което обединява всичко в света, това е

Божественото! А пък онези неща, които се обединяват, това съм аз и ближния. Това са страни, които се обединяваме чрез Божията Любов. Така че, аз и ближния трябва да се обединим чрез Божията Любов. Бог трябва да ни обедини. Другояче не може да ни се изяви в света. Писанието казва: “Ако любите ще бъдете възлюбени”. Христос казва: “Ако думите ми пребъдат във вас, Аз и Отец ми ще направим жилище във вас”.

Значи, ако вие обичате Бога и вашия ближен, Бог ще ви обикне. И щом ви обикне, всичко за вас ще се уреди. Та казвам: Обикнете Бога за да ви се уредят нещата. Ти казваш: “Ние Го обичаме.” Щом плачеш, не го обичаш. Обичаш го и си сиромаш. Не си го обичал. Щом го обичаш, няма да бъдеш сиромаш. Обичаш Бога и боледуваш. Щом боледуваш, не го обичаш. Бог ще ви освободи от всички страдания и те ще бъдат неща на миналото. Божествената любов трябва да ви очисти. Трябва да се измените.

Има някои начини за изменение. Някой път ще се изменим, като умрем. А пък някой път ще се изменим без да умрем.

Новото, което ще стане в света, ще стане със закона на Любовта, чрез Божествената Любов, чрез Любовта към Бога, към ближния си и чрез любовта към себе си. Моята любов, любовта на ближния и любовта на Бога, като се съединят в едно, ще образуват едно. Няма идея, която може да противодейства на тази идея. Някой ще каже: “Как ще стане това?” Това е Божия работа. Да не се смущавате.

Преди години, имало една адска канара в Америка, в Нюйорското пристанище и много кораби са пострадали от нея. И решили да се освободят от нея. Американски инженери направили в нея три хиляди дупки и турили по един метър експлозивно вещество във всяка дупка, както в българските кладенци. И това вещество го свързват с жици и от пристанището едно малко дете на 5 години, като натиска копчето, всичката тази канара хвърква във въздуха и хората се освобождават.

Та в любовта, мъчната работа е само в това: Само ще натиснеш копчето. Но това копче се дава само на онези, у които любовта към Бога, любовта към ближния и любовта

към себе си са съединени. И тогава, като натиснеш всичко става. Ако ги нямаш, като натиснеш, ще имаш само дрънкане.

Отче наш.

В името на Божията Любов, в името на любовта на нашите ближни и в името на нашата любов, да стане всич-

ПОБЕДАТА НА ДОБРОТО

9-то неделно утринно Слово

3.XII.1939 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. 91 псалом. Молитвата на Царството.
Духът Божи.

Ще ви прочета 10 глава от Евангелието на Матей.

В начало бе Словото.

От какво се нуждае човек? Коя е най-голямата нужда? Най-голямата придобивка е човек да не изгуби живота си, да не изгуби ума си, да не изгуби сърцето си, да не изгуби силата си. Това е отрицателната страна. Във време на мъчности, ако изгубиш присъствието на духа си, в какво седи твоята сила? И ако на път изгубиш своето зрение, какво ти струва погледа ти. И ако ти говориш най-хубавите работи, питам, какво се ползваш, ако не ги разбираш?

В сегашния живот хората при всичкото си знание, някой път мислят, че всичко знаят. Хубаво е човек да мисли, че всичко знае. Именно човек всичко знае - знае всичко, когато греши. Всичко знае до косъм. Няма нещо което не знае. Всичко знае. Когато яде горчиво, знае го, че е горчиво и никой не може да го разубеди. Всичко да знаеш, значи да знаеш нещата както са, а не както не са. Обвиняват едного за едно престъпление. Било заведено углавно дело. Един млад момък на 25-26 години влязъл да обере една къща. Адвокатът пледира и казва: "Господа съдии, той не е виновен. Детинска работа направил. Влязъл да се пошегува. Намерил и взел 20 лева, а пък там имало 100 хиляди лева, които не бутнал." А пък младия човек, като чул това, почнали да му текат сълзи, да плаче. Съдията мислел, че той се трогнал и разкаял. Адвокатът искал да го оправдае. Момъкът казал: "Плача, че не видях стоте хиляди лева." Младият момък казва, че не така като онзи го представя. Той казва: "Погрешката ми е, че не можах да видя стоте хиляди лева, а задигнах 20-те лева." Той си говори искрено. А пък онзи

повереник, иска да покаже, че момъкът нямал никаква лоша помисъл. Кой разбира повече? Адвокатът или подсъдимият? Подсъдимият. Той казва: “Аз влязох да крада. Право, криво, исках да взема. Трябвах ми пари.” Така седи въпроса.

Често хората казват: “Кое е реално? Кое е съществено? Кое е за в бъдеще?” - Същественото за ума е светлината. Без светлина никаква мисъл в човека не може да се яви. Същественото за сърцето е топлината. Понеже без топлината никакъв усет, никакво чувство не може да се яви в сърцето. Същественото за волята е силата. Ако ти в своята воля не можеш да чувствуваш сила, ако ти не си господар на себе си, какво се ползва твоята воля? Аз наричам силен човек онзи, който се въздържа. Класически пример имаме в Епиктета. Той бил роб на един римски патриций, който имал няколко хиляди роби. Господарят им бил много жесток човек и сам ги биел. Този Епиктет бил философ. И онзи, като го биел, Епиктет се усмихвал и го гледал мило. Онзи се ожесточавал, че другите плачат, а пък този не плаче. Когато го биел, Епиктет считал това като едно изтърсване на килима с тояга. Той казвал: “Няма нищо. Само се вдига малко прах.” Един ден господарят му натиска крака. Епиктет му казва: “Господарю, така като ми натискаш крака, ще го счупиш и после няма да бъде полезен”. И онзи счупил крака. Епиктет му казал: “Аз ти казах и както казах, така стана”. Оттам насетне, този патриций се изменил, дал му голяма сума и го освободил. Казал му: “Ти си човек, трябва да бъдеш свободен.”

Сега изводът е: Докато не ти счупят крака, докато не дойдеш до последното, не можеш да се освободиш. Какво е счупването? Ако вие не може да търпите последната обида, не може да се освободите. Казваш: “Тази обида не мога да я търпя.” Че ако е за честолубие, нямаше по-честолубив от Христа. А пък цял легион от римски войници се подиграваха с Него и Той понесе това. Мислите ли, че един цар, с когото се подиграват, няма да чувства? Само царят може да знае. Но тук се проявява следното: Именно, че силата на доброто, любовта в него е по-силна от омразата, която действа. Защото онзи, който ви мрази, какво иска? В света онзи, кой-

то ви мрази иска да ви унижи. Ииска да ви направи наравно със земята, да ви смъкне, а пък онзи, който ви обича, иска да ви повдигне до небето, до облаците. Той ще ви припише и качества, даже и които ги нямате. А пък онзи, който не ви обича, ще ви препише и престъпления, които не сте и сънували.

Тук имамхе един руснак. Разпращах ми за него. В първите години идваше със своята възлюбена. Беше много ревнив. Толкова ревнив, че не я оставяше. И вечерно време връзваше жена си. Имаше едни букаи. Ще я свърже с тях. И ще я пита сутрин: “Къде ходи?” - “Че къде ще ходя?” - “Не, ти си измъкнала краката си и после пак си ги турила, за да ме лъжеш.” Съмнението у човека е едно унаследено качество. Вие не може да направите заека смел. Защо? Философията на заека казва: Тази работа не става с бой, но с бягане. В нашия свят на зайците, работите не стават с бой, а с бягане. Който бяга е свободен. А пък който не бяга, главата му пати. За зайците така е.

При една мъчнотия, с какво се разрешават въпросите по-лесно? Със сила или с ум? С ум по-лесно се разрешават, отколкото със сила.

Говоря на вас. В живота човек трябва да разбира Божиите пътища. При всеки един случай трябва да знаеш, когато ти се даде едно изпитание, защо ти се дава. Мислите ли, че когато учителят дава на един ученик една трудна задача, че той го мрази? Защото го обича, затова му я дава. Счита го за способен. И на кого се представят мъчните работи да ги свърши? На силните хора, а не на слабите. На слабия, никаква мъчна задача не се дава. Има слуги, местят слабия от креват на креват. Питат го: “Как си със здравето? Я си помръдни ръката” и т.н. А пък на здравия казват: “Иди на нивата. Я иди за вода” и пр. Кого обичат повече, болният или слабият? Вие как бихте искали да ви обичат като болен или като здрав да ви обичат? Като болни е хубаво, не искам да отрека нещата. Болният мисли, че има добри хора, които влизат в неговото положение, като си болен има двама слуги да те гледат. Те не те гледат от любов. Плащат им. Значи, зад слугите има някой, който те обича. Лекарят иде, ще ти погледне пулса, ще те погледне умилно, но той не иде

даром. Той казва: “Понеже на мен дадох и аз на вас давам.” Христос казва: “Даром сте взели, даром давайте”. Отива един да вика доктор и му казва: “Аз ви давам щедро, но и вие ще дадете нещо от себе си на болния.” Не разбирайте сега материалната страна.

Великото в света е в дадения случай, да влизаш в положението на онзи с когото имаш работа. Ако слугата влиза в положението на господаря и го разбира, той може да живее добре с него. Също така и господаря, ако влиза в положението на слугата, може да живее добре с него. Същият закон е и по отношение на Бога. Ако ние не можем да влезем в положението на Бога, ние сме на крив път. Някой път ние се молим и се чудим, защо Господ не ни е отговорил. Че не си само ти. Ти сега имаш едно съвсем детинско разбиране. Когато ти си дал прощение, има още два милиарда и 150 милиона на земята, които са подали своите прощения. Ти искаш твоего прощение изведнъж да се изпълни, на първо място да е. Че кой си ти? Защо да е на първо място? Ти казваш: “Аз не искам да бъда последен.” Ако четеш откровението, ще видиш, че Бог казва: “Аз съм алфа и омега.” Значи, Бог е предпочел да бъде пръв и последен, а пък ти не искаш да бъдеш последен. Човек, който не иска да бъде последен, той не е разбрал живота. Но, който не иска да бъде и пръв, и той не е разбрал живота. Следователно, ти трябва да бъдеш пръв и последен. Ако си само пръв, не си разбрал живота и ако си само последен, от немай къде, пак не си разбрал живота. Ако си пръв по познание и ако си последен по любов, ти си разбрал живота. Ако си пръв по любов и последен по знание, пак си разбрал живота.

Събираме се. Защо се събираме? Аз съм превеждал този пример. Един търновски адвокат отивал до Севлиево. По пътя имало завой, дето обирали търговците понякога. Този адвокат носел два кобура, два парабела. Хващат го разбойниците и понеже не носил пари, те го набили. Разбойниците го питали: “Защо ти са тези кобури?” - “За зор- заман.” - “Че от този по-голям зор-заман има ли?” Ако сте в зор-заман с два кобура, нямате пари и не можете да се защитавате, питам, кобурите на място ли са?

Ако ти във време на мъчнотии не употребяваш ума си и сърцето си, тогава къде седи твоята сила?

Ще воюваш. Някой казва: “Трябва да бъдем миролюбиви.” Не отивайте да воювате със сламки. Например, туриш една книжна сабя и един книжен пищов да воюваш. Нищо няма да направиш с тях. Ще носиш оръжието си, пушката си по всичките правила. Някой казва: “Ние не воюваме.” Криво се разбира Писанието. Писанието казва: “Никога не воювайте, дето ще ви бият.” А пък дето ще биеш, воювай. Дето няма да спечелиш, не противи се злему, нищо повече.

Имаме един пример с един религиозен човек, на име Симеон, от Еленско, не нашият Симеон. Онзи Симеон е много религиозен човек. Един ден му дошло на ум и ме пита: “Искам да мина през Търново с кадилници, с тамян, от единия край до другия.” Питам: “Защо?” - “Да ги обърна тези хора. Да им замирише на тамян. Те са съвсем светски хора.” Казах му: “Ако можеш да ги обърнеш, мини с тамяна и кадилницата.” Той казва: “А ти какво казваш?” - “Като твоята кадилница има навсякъде тук. Сутринта като се запали, пуши от комина нагоре. Кадилници.”

Той иска да си покаже силата. В Беброво гледа той, че изкарват говедата. Един голям бик реве и рине земята. Казва му Симеон: “Какво си се разревал тук. В името на Господа Исуса Христа ти казвам да млъкнеш.” Хваща го за рогата. Бикът излезнал по-силен, натиска го и едвам го спасил говедаря като дошъл.

Ако вие се борите с една ваша мъчнотия и тя ви търкаля по земята, тогаз трябва да вземете предвид и да знаете, как да се борите. Трябва да разбирате.

Има една слабост в проповядването. Евангелски проповедници проповядват все върху спасението. Но на хората ще омръзне да слушат 50 пъти да им се казва: “Да се покаеш, да се покаеш.” На този човек му проповядваш веднъж, той се покаял. Човекът се обърне за покаяние, нищо не му говори вече.

Сега не ви говоря за покаяние, но ви говоря да станете силни. Аз съм изпитвал мнозина. Идват при мене някои и ми приказват. Казва, че го боли крака. Казвам: “Дигни си

крака, плюй отгоре и ще ти мине.” Той казва: “Дето не съм аз да плюя така.” Казвам му: “Това е мой метод за лекуване. Ако не искаш, търси лек. Нека да те лекуват.”- “Кажи нещо по съществено.” Казах му: “Плюй! Направи опит. Плюй на крака си и ела и ми кажи, че си плюл и не оздравя. Но ако плюеш и оздравееш, не е ли тази плюнка на място? Тази болка е ожадняла на крака ти. Ти като плюеш, болката ще си поблизна и ще ти благодари. И ще пусне крака ти.”

Това са ред тълкувания. Щом дойде една мъчнотия, човека го изненадват като разбойници, че не може да мисли. И почне да мисли: “За какъв ли грях страдам?” Човек все страда поради своята погрешка или поради погрешката на своя ближен, или това страдание е за едно изпитание. Когато някой стане гарантин някому, онзи длъжник, като не може да плати, тогаз хване някой гарантин. Ако има двама, трима гаранти, съдията вижда, че един от гарантите е по-тлъст. И хване него. Казваш: “Какво трябва да се прави?” Турците казват: “Който става гарантин, той трябва да е готов да даде сумата, за която гарантира.”

Във Варна имаше един книжар, Велчо. Аз го харесвах. Той беше евангелист. Дойде един при него, иска да му стане гарантин. Той казва: “Чакай да видя, има ли в касата. - За колко искаш?” - “За 5 хиляди лева.” Велчо казва: “Виж, нямам толкова пари, не ставам гарантин. Другояче ако не можеш да ги платиш и аз нямам, хата* става.” На един евреин посочват револвер. И той казва: “Хата ще стане, чакай.” А пък той бил празен револвер.

Всички, които ме слушат, има ли някой, който да не е роптал? Каквото и да му е идвало, сърцето му да е приело, каквото му Господ дава. Като дойде нещо, да благодари на Бога. Когато дойде едно страдание, някой каже: “За някои грехове е това.” Или пък ще каже: “Не, справедливо е това.”

Мнозина от вас, които ме слушат, имате слуги. Как се обхождате с вашия слуга? Или пък, някои от вас сте слуги при някой господар. Как се обхождате с него? Слугата пред господаря си е смирен, но като го няма господаря, ще каже много лоши работи за него. Превеждам този пример. Това

* хата, хаталък (тур.) - грешка, служебна грешка, пакост

се случило в България, във Варненско преди години. Един млад момък, доста образован, харесал една мома. И казал на един свой приятел: “Тя е с много отличен характер. С добро едно сърце. Да видиш, какво нещо е жена.” Отиват двамата. Тя носи една табла със сладко и кафе да ги почерпи. И той си туря крака и я спъва. Тя се простира на земята и казва: “Няма нищо.” Този момък казва на приятеля си: “Виж колко е тя разумно същество.” Онзи казва: “Не трябваше да я спъваш. Виждаш, че тя не е от долно качество.” Но като се оженили, тя почнала да го налага. Той ѝ казва: “Ти беше много търпелива.” Тя казва: “Като слязох долу, одрасках всичката маса, за да си изкарам гнева на нея.”

Та сега, всички хора отвън са много тихи, но отвътре какви са? Питам: Ако се съдим, какво ще добием? - Нищо. Но знаете ли, колко са опасни сегашните закони? За една дума може да те глобят. Има думи опасни. Ти трябва да бъдеш много внимателен в думите си. И Писанието казва: “За всяка празна реч, която хората казват, в съдния ден ще дадат отчет.”

Сега казвам: Какви трябва да бъдат хората на новото учение? Някой казва: “Ние сме от новото. Много се обичаме.” Дойде някой от тях и го питат: “От къде идете?” - “От Варна.” - “Кога ще си вървите?” Новото учение е: “Добре дошли, очаквам ви отдавна. Много ми е приятно, че ви виждам. Жена ми и децата ми се радват.” И дават му топла вода, хубаво ядене, креват да си почине, огън и го изпращат добре. А: “Кога си дошъл и кога ще си отиваш”, това е старото учение.

Ако вие не сте благодарни на Бога за всичко, което ви е дал, ако вие не носите във вашия ум, сърце, душа и дух онези блага, които Бог ви е дал преди всичките векове и ако за една малка мъчнотия вие роптаете, каква е вашата любов? Или някой път казвате: “Защо Господ изпрати този или онзи при мене?” Аз ще ви приведа пример, защо ви изпраща. Един ден в София, когато се разхождах, поисках да посетя един свой познат. Той беше адвокат. Имаше и друг вярващ там. Те правеха заявление. Един млад момък дошъл и взел сто лева за да му купи брашно. Но не му дал брашно. И от другия взел 150 лв. И отишъл и се оженил. Казах му:

“Човекът се ожени, пари му трябваха. Ти ще го дадеш под съд. Ще го опозориш. Колко ти дължи?” Казах и на другия: “И на тебе, колко ти дължи? Ако го дадете под съд ще опетните името Божие. Аз имам да му давам.” И дадох му сто лева. И му казах: “Ако момъка ти ги върне, ще ми ги върнеш.” На онзи адвокат казах: “Колко има да ти дава?” Адвокатът каза: “Не, не. Аз оставам.” И скъсаха заявлението.

Защо се случи това? За да ви кажа този пример. Този момък не го знаех. Той не дойде да ми благодари. Но казвам: Ако аз не бях направил това, щеше да се случи нещо лошо. Писанието казва: “Така да просветнат делата ви пред човеците, че като ги видят, да прославят Отца, Който е на небесата.” И ние така трябва да живеем, че да се прослави името Божие. И като се прослави името Божие, с Него ще се прославим и ние. А пък ние искаме по-рано да се прославим ние, че после Той. Ако Неговото име не се прослави и нашето няма да се прослави.

Та дръжте тази мисъл. Любовта изисква най-великите жертви. Всеки един трябва да направи жертва за Бога. Всеки да каже за Онзи, Който е дал всичко, за Него съм готов да направя най-големите жертви. И много да не разправя това. Защото, като се разправя, обезсилва се. Няма защо да се разправя много.

Ако вие ме слушате заради Онзи, Който ви обича и ако аз ви проповядвам заради Онзи, Който ви обича, тогава и двете неща са на място. Ако вие ме слушате не от тая любов и ако аз ви проповядвам не от тая любов, тогава нито вашето слушане, нито моята беседа са на място. Защото и в онзи, който слуша, и в онзи, който говори, и двамата са носители на Божественото. Защото и онзи, който приема и той дава нещо. Онзи, който е приел нещата, той дава една благодарност.

Ние трябва да благодарим за онова, което Бог ни е дал, да благодарим всеки ден за отличния ум, който ни е дал. За сърцето, за волята, за отличните приятели, които ни е дал. Ти си баща. Благодарим за децата си. Ти си господар, благодари на Бога за слугите си. Обхождай се с тях така, както Господ се обхожда.

Някой казва, че имал лоши мисли, които го мъчели. И

иска да изпъди лошите мисли. Лошото в света не може да го изпъдиш с лошо. Ако го изпъдиш с лошо, то става по-силно. Ти замести лошото с доброто. Лошото е недоволно от тебе, понеже го туряш на работа. И като замениш лошото с добро, лошото ще ти благодари - ти си умен човек. И ще си иде. Кое е по-хубаво да направиш: Като биеш един човек малее ти ръката. И злото казва: “Много сили похарчваш.” А пък може да помилваш човека. Кое е по-хубаво? Да го помилваш, или да го биеш? Ти казваш: “Ако не го бия, той няма да разбере.” Вие мислите, че ако човек не се разгневи, няма да има воля. Нямам нищо против това да се гневи човек, но на място.

Например, ти искаш да духаш. Но ако с духането на огъня, той се засилва, тогаз духането ти е на място. Но ако духаш и не можеш да запалиш, тогаз духането не е на място. Ако някой има слаби гърди и се опасява, че може да умре от гръдна болест, препоръчвам му рано всяка сутрин, когато пали огън да го духа. Това е за онзи, който има слаби гърди. И на Изгрева трябва да имаме огнище и онези, които са нетърпеливи, да ги караме да духат огъня. И така стават много търпеливи. На вас може да се вижда смешно, но като раздухваш огъня, онези енергии, които възприемаш чрез очите си, ще ти са полезни.

Та казвам: В сегашния век, понеже се намираме в края на века, нещата не могат да се отлагат. Някой казва: “Като се преродим втори път.” За втори път прераждането ще дойде по друг начин. В сегашния живот, с всички стари сметки трябва да ликвидирате. Ако не ликвидирате ще останете в една дълга епоха, ще ви вземе един дълъг период. И сега някои, ако изостанат назад, след 25 хиляди години ще имат благоприятни условия да влязат в този път. Ако искате да знаете, ако сега загубите и пропуснете, ще трябва да търпите 25 хиляди години. Важен е сегашният момент. Не трябва да изпуска човек Божията Любов.

Обърнете внимание на онези закони, които съществуват. Зимно време се спира растежа на растенията. И ако посадите някое растение много късно, няма да узрее. Безползно е тогаз.

Та казвам: Работете с любовта вътре в себе си. Защото

на Бога му трябва работници сега. Добри работници, които да работят добре. Това е един вътрешен процес. Всяка една работа, която свършвате, да я свършвате с любов. Ако си болен, какво трябва да правиш? Това е работа. Колко пъти трябва да се моли болния? Болния даже не трябва да спи. Той постоянно трябва да се моли. Нито един ден не трябва да прекъсне. Все да е съсредоточен умът му. Молитва, молитва, молитва. Докато си заминете болестта. Някой казва: “Аз се молих три пъти.” С три пъти болестта не си отива. Постоянство трябва в човешкия ум, докато се образува в нас една връзка с Божествения свят. Щом се образува тази връзка, тогава нещата стават.

Казвам: В тази глава Христос изтъква значението да-же и на най-малкото, което човек направи в името на Любовта. Ние сме много несправедливи спрямо себе си. Ние по три начина обиждаме себе си. Като не обичаме Бога, ние обиждаме себе си. Като не обичаме ближния си, ние обиждаме себе си. И като не обичаме себе си, ние обиждаме себе си. Някой път ние мислим, че обичаме себе си. Ние сме хора, които не обичаме себе си. Ако обичахте себе си, не щяхте да умирате. И понеже умирате, не обичате себе си.

Та първото нещо е човек да не обижда себе си. И човек, като се научи да не обижда себе си, няма да обижда и ближния си. И ще знае, как да служи на Бога.

Сега се изисква следното: Да започне човек с онази истинска любов към Бога, с истинската любов към ближния и с истинската любов към себе си, това са три прояви. Или казано по-ясно, любовта към Бога е Любов на Духа. Любовта към ближния е Любовта на душата. А пък Любовта към себе си е Любовта към своя ум. Ако твоят ум не носи любов в своите мисли, ако твоята душа не носи любов в своите прояви, и ако твоят дух не носи любов в силата си, в работата, вие не сте в правия път. Трябва да се работи.

Всички вие сте войници, призвани. Голямо сражение се води сега. И някои от вас искате да се откупите, да дадете пари, че да се откупите. Кой ще върши Волята божия? С пари работа не става. Доброволно ще отидеш. Всеки ще бъде доброволец. Като отиде ще изкара този войниклък.

И тогава, що е възкресението? Възкресението ще бъ-

де едно възнаграждение, че вие сте воювали храбро в тая голяма война. За да победи Доброто в света. И като победи доброто, възкресението ще дойде. Ще имате кръстове за храброст турени. Възкресението е възнаграждение, че вие сте воювали храбро за каузата на Доброто.

Сега ви пожелавам, не да се откупувате, но храбро да воювате, за да добиете най-голямата награда - Възкресението за онова, което сте сторили за Царството Божие.

Отче наш.

НАПРЕД КЪМ СВЕТЛИНАТА!

ПОСЕЩЕНИЕ НА БОГА РАБОТА И УЧЕНИЕ

10 неделно утринно Слово

10 декември 1939 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. Молитвата на Царството. Духът Божи.
Ще прочета 12 глава от посланието към римляните. В начало бе Словото.

На български има една дума: “Истинско положение”. Какво се подразбира под тези думи? Някои употребяват думата среда. Наглед това са обикновени работи. Трябва дълго време, за да се изяснят, за да схванем, каква идея се крие. Истинско положение е, че рибата трябва да живее във водата. Щом излезе от истинското положение - водата, тя ще се намери в трудно положение. Може да и разправяме за един идеален свят, че въздухът е по-добър от водата, но тя не е нагодена към тая среда. Тя ще подскочи нагоре над водата и пак ще влезе във водата. Рибите са правили такива опити. Та всички религиозни хора са риби, които живеят във водата и като мислят за онзи свят, подкачат малко и пак влизат във водата. Понеже не се живее там. Съвсем друга среда е. Вие казвате: “Това не е за нас.” То е бъдещ свят, към който ние се стремим.

Сега ми дойде една нова мисъл. Една картина се представи пред мене. Тя е следната: Всички вие искате да ви турят на първо място. Никой от вас не обича да вземе последното място. Но първото място е миналото на човека, а последното място е настоящето или бъдещето. Вземете Библията за сравнение. Кое е на първо място там? Нали Библията е писана преди хиляди години. Това, което е писано най-рано, заема първото място в нея. А пък настоящето го няма там. Даже, каквото е писано преди 2000 години, в нея е на опашката, накрая. А пък настоящето е това, което се говори. То ще се пише в бъдеще.

Ако вие искате да бъдете първи, то сте отживели века. А пък ако искате да бъдете последни, то сте в настоящето. Така се представя пред нас новия живот. Онези туристи, които са тръгнали 4-5 дена по-рано, те зад нас ли са или пред нас? Дните са назад. Те са се изминали, но тези туристи са напред. Туристите, които са тръгнали преди 5 дена, са пред нас, а дните са зад гърба ни. Ако ние тръгнем след 4-5 дена, тогава дните са напред, а ние сме отзад. Та, когато нашите дни ще дойдат отзад, ние ще дойдем отпред. Та ако времето е назад, вие сте напред. Ако времето е напред, вие сте назад. Когато времето отива напред, ти отиваш назад. Когато времето отива назад, ти отиваш напред.

Нали сте били при някой кладенец. На него има въже. По някой път има две кофи. Винаги празните кофи отиват надолу, а пък пълните - нагоре. Това, което трябва да работи, отива надолу, а пък това, което трябва да почива, отива нагоре. Пълната кофа има богатство. И на нас ни трябва богатство. И казват и: "Я дай това богатство тук, то не трябва да седи долу."

Представете си, че вие имате едно такова съзнание: Ние сме такива кофи, които пушат долу и изкачват нагоре. Има и трето положение. Когато онзи, който работи с кофите, си замине като остави кофите, какво става с последните? Тогава те ни надолу, ни нагоре отиват.

Много християни и светски хора има, които казват: "Аз не искам да ми влияят." Че ако не искаш да ти влияят, няма да мръднеш от мястото си. Ако вятърът, слънцето, хората и пр., не ти влияят, тогава ще седиш на едно място и никакъв прогрес няма да направиш. Вие се радвайте, че ви влияят. Защото щом ти влияят и ти ще влияеш.

Вие вземате много високо становище - искате да не ви влияят. Прави сте, но това становище е валидно само за Бога. Бог няма кой да му влияе отвън. Но на Бога ние му влияем отвътре. Господ, който е толкова велик, ти като почнеш да му се молиш, той който е решил да те накаже, понеже няма кой да му влияе отвън, отлага наказанието. После е решил някой път да те благослови. Но ти станеш опърничав. С това ти го заставяш да не ти дава благословието. Ти си пак причината. Той е благ. Но той казва: "Нали така прави,

няма да му дам.” Ако Бог така се влияе, тогава каква е вашата философия? Това показва съвършенството на Бога.

В света всякога се влияем ние от две неща: От добро и от зло. Не е зле да се влияем от злото, ще станеш активен. Не е лошо да се влияеш от доброто, прилежен ще станеш.

Представете си следното. Някой път ние казваме, че някой се е разгневил, но гневът е потребен. Гневът мели брашното. Благодарение на него, всичкото брашно е смлято и хлябът е опечен. Гневът пече хлябът, пече дървата, навсякъде той прави нещата. А пък доброто урежда - стаите ще нареди, килимите ще постеле, ще сложи масата. Меките работи са от доброто. Злото е отвън, а доброто е отвътре.

Зло има в света. Ние разбираме какво нещо е злото. Писанието казва на едно място: И понеже Адам стана като един от нас да познава доброто и злото, значи учен човек стана Адам, да не би да създаде беля, да отиде вън да оре и да копае. Адам не е за тук. Че майката, когато иска да се освободи от своето дете, когато стане палаво, какво го прави? Някой път го потупва, но вижда, че не става така и казва: “Хайде да го пратя на училище. Четири, пет, шест часа той трябва да е занят в училището и тя си почива.” И като се върне детето, то веднага представя своите претенции и иска.

Някои от вас мислите, че не сте деца. Право е, че не сте човешки деца, но сте Божествени деца. И като деца, някои от вас добре се учите, а пък някои не се учите добре. Например, учителят ти дава да нарисуваш някоя картина, а ти рисуваш как да е. А пък той е взискателен. Дойде той и проверява. Аз съм виждал, как учителят дойде с молив и драска върху твоята картина и нарисува друго. Или даде някоя тема да разработиш. Ти си писал нещо и мислиш, че е идеално и се въодушевяваш. Дойде учителят и нашари написаното и ти казва: “Препиши!” Тебе ти е неприятно и почнеш да казваш по адрес на учителя: “Той не разбира.”

Сега вие се учите, вашите учители драскат върху вас. Но и вие ще станете учители, и вие ще драскате тогаз. Когато един стане учител на себе си, как ще поправи една своя погрешка?

Казвам: Религиозните хора са направили едно голямо отклонение. В сегашните хора има едно отклонение и то

не на 23 градуса, а на 30 градуса. Така е и у религиозните. Тяхната ос е отклонена толкоз. А пък оста на светските е отклонена на 90 градуса. И тази ос е отвесна.

Сега ще ви кажа някои неща и вие ще мислите върху тях. Да вземем музиката. В старо време, музиката вървеше само по една линия- крива хоризонтална линия. Това са мелодии. Тоновете вървят един подир други на степени. В сегашната музика, освен мелодия има и хармония. В хармонията тоновете са поставени отвесно един на друг. Мелодията се пише хоризонтално по крива линия, а пък хармонията се пише отвесно. А щом дойдете да свирите на някой инструмент, то и мелодията, и хармонията се изпълняват хоризонтално. Хармонията се пише отвесно, а се изпълнява хоризонтално. Мелодията се пише на крива линия, а се изпълнява по права линия. И в пианото, и в цигулката по права линия. А по крива линия се пише. Ръката при изпълнението върви по права линия. Ако вие не сте майстор да изправите кривите линии на мелодията и отвесните на хармонията, вие не знаете да свирите.

Онзи пианист, като си тури ръцете на клавишите и свири онези отвесно турени ноти, той трябва да знае в какво направление трябва да вървят дясната ръка и лявата. Някой път ръцете се приближават, а някой път се отдалечават. А някой път се прекръстосват. Когато лявата ръка отива към дясната, тогава лявата минава отгоре над дясната, после дясната минава отгоре над лявата.

Вие ще кажете сега: “Те са обикновени работи.” Че ако ти не знаеш как да свириш в живота, питам тогава, где е волята ти? Твоята дясната ръка е умът ти, а твоята лява ръка е сърцето ти.

Един приятел, музикант разправя за Моцарта: “Той като свирил, дошъл до една нота, която не могъл да вземе с ръцете си, понеже те били заети и той я е изсвирил с носа си. Нямамо как да я вземе и я взел с носа си. Като трета ръка.”

Считайте, че религията е наука, велика наука за сърцето. Считайте, че философията е наука за ума. Считайте, че въпросът, как трябва да се живее на земята, е наука за волята. Волята се занимава с материални работи. Тя е най-тежката

работа. И всеки един човек, който има слаба воля, той не може да живее добре на физическото поле и религиозните хора са много слаби по воля. Религиозният знае да се моли хубаво, да пише хубаво, да декламира хубаво, но като му дадеш нещо да гради, кола да кара, не може. Той проповядва, че не трябва да се бие коня, че човек трябва да има братско отношение към всички, а пък светският човек работи с камшика. Религиозният остава коня и конят не върви. Той казва: “Не трябва да бия.” Той взема чука и иска да удари камъка, но си казва: “Може да го боли камъка.” Не иска да го бие. После тури една греда, но Писанието казва, че не трябва да се дяла. И я туря без дялане, та да мине без страдание. Без страдание може ли? Може без страдание, но нищо няма да стане. Без страдание нищо няма да стане, а пък със страдание, нещо ще стане. Като стане нужда да оре, понеже, като прекара плуга през нивата, ще разкъса тревите. И затова хвърля семената по мирен начин отгоре, но нищо не става. Ще се оре майсторски. Най-малко на 30 сантиметра дълбочина и колкото троскот има, ще го изкараш навън и ще посееш, после ще покриеш посятото отгоре и ще очакваш една добра реколта.

Светските хора са много умни. Светският се пазари добре и казва: “Отивам да работя и добре ще ми платиш.” Религиозният казва: “Каквото ти се откъсне от сърцето ти.” Целият ден работи и вечерта стопанинът му плаща 15 лева. Религиозният погледне и казва: “Каквото ти се откъсне от сърцето ти.” Целият ден работи и вечерта, стопанинът му плаща 5 лв. Религиозният погледне и казва: “Не ми оцени труда.” Роптае, но нищо не му казва. Казва си: “Представи си, не ми оцени труда!” Че ти каза: “Каквото се откъсне от сърцето ти.” Онзи човек е умен. Цял ден е работил и онзи му даде едно житно зърно или една ябълчена семка. Казвам: Много добре ми плати. Отивам и посявам това житно зърно и то братясва и даде 40 стръка и всеки стрък дава 50 зърна. Няколко години подред посявам получените зърна. И след три години от това житно зърно аз имам 10 пъти повече зърна, отколкото ако беше ми дал 50, 100 или 200 лева. Че ако ти отидеш да работиш на един светия, той пари няма да ти даде. Той ще си вдигне ръката и ще те благослови.

Няма да те благослови така, както знаете, но ще си простре цялата ръка нагоре с дланта навън и ще те благослови. Вие искате да благословите по този първия начин. А той ще си вдигне ръцете и ще те благослови, и ще каже: Бог да те благослови. Той не ти дава пари. Той счита, че да ти даде пари, от негово гледище е престъпление. Но казва: С това благословение, което ти давам, ти иди в света и ще прокопсаш.

Та казвам: Четохме сега 12 глава. Там се казва: “Представете вашите тела в жертва жива, свята и благоугодна Богу”. Ти, ако не представиш дробовете си в служба на въздуха, какво ще стане с тях? Ще заболяят ако не служат. Ако не представиш своите очи в служене на светлината, те ще заболяят. Ако не представиш своите уши в служене на звука, те ще заболяят. Ако не представиш своя нос да разбира онези ухания, които излизат от цветята, той ще заболее. И ако не представиш своята уста в служене на Бога, да говори сладко, тя ще заболее. Да говориш сладко, това е работа, велика работа.

Един беден човек пожелал да посети един болен богатия. Казал: “Аз искам да го видя.” Отишъл при богатия, махнал с ръката си и казал: “Ще оздравееш. Да те благослови Господ! Като оздравееш, ще изпълняваш Волята Божия, за да не заболееш отново.” Богатият вика секретаря си и му казва: “Дай на този човек 20 хиляди лева. Да го благослови Господ за думите му, които като мед паднаха на моето сърце.” Ако бедният седеше и ако не беше казал нищо, нищо не щяха да му дадат. Какво му коштува да каже тези думи: “Ще се оправя тази работа, Господ да те благослови”. И богатият го благославя. Казва, дайте му 20 хиляди лева. Колко ще ви коштува да раздвижите въздуха, колко енергия ще иждивите да кажете някому: “Вашите работи ще се оправят! Господ ще те благослови.”

Любовта никога не довежда нещата. Тя винаги изпраща хората на работа. Вие може да знаете, кой е любимият. Някои искате да знаете, кой е любимият, дали обичат някого. Ще ви дам една диагноза. Няма да ви разкрия всичките тайни. Как ще познаете, дали ви обича някой или не? Онзи, който ви обича, шом дойде при вас, у вас се ражда една

мисъл, желание да четете, да учите. Това е любов! Или да кажем, че вие сте болен. Този човек, като мине покрай вас, у вас се събужда желание да ядете, да ви наготвят хубаво. Този човек ви обича. А ако сте здрав и мине покрай вас някой и се пресече апетита ви, този не ви обича. И ако мине някой покрай вас и се пресече вашия апетит и желание да учите, този човек не ви обича.

Любовта е един велик стимул към велики работи. Защото, великото в света седи и в малкото, и във великото. Едно благословение е любовта. Любовта те изважда да видиш Божията Светлина. Тя е един подтик. Вие гледали ли сте любовта в светлината? Човек когото не обичате, като погледнете лицето, то е като мраморна статуя, няма нищо за обич. А пък когато погледнете някого с любов, тази статуя оживява, лицето оживява и вие виждате гениални работи, добродетели. С любов виждате много добродетели, а пък без любов нищо не виждате, само едно отражение.

Та сега казвам: Като мине Бог покрай вас, Божието присъствие се познава по две неща. По две неща се познава, че е минал Господ. Това е една тайна, която не трябва да ви разправам. И може би ще направя една погрешка, но ще ви кажа, за да се ползвате. А пък ако не се ползвате, то е ваша работа.

Щом почнеш да страдаш, Господ е минал покрай тебе. И щом почнеш да се радваш, Господ е минал покрай тебе. Едно от двете ще направи Той. Щом страдаш, Господ е минал, погледнал е на тебе. И щом се радваш, пак е минал. Ти почнеш да роптаеш, че той е минал и ти е причинил страдание. Че ти не разбираш Неговата любов. Или ти почнеш да се радваш, но пак не разбираш. Ти се радваш за това, което не е. Ти се радваш не за Оня, Който те е посетил, но за сянката се радваш. Ти се радваш повече на подаръка, отколкото на дарителя.

Скръбта, това е работа, която трябва да се извърши. Минава Господ и ти казва: “Ще напишеш една тема - “Приложение на Любовта в живота”. Знаете ли колко време ще ви вземе това? Колко библиотеки ще трябва да посетиш! С колко хора ще трябва да говориш! Не е лесна работа! Или друга тема ще ти остави да приготвиш:

“Домашна хармония”. Как ще напишеш тази тема? Хората сега не разбират. Какви акорди ще туриш. Я ми кажете? Ще съчините тоновете. Влизаш в един дом. Бедни са хората. Няма какво да ядеш. Аз тогава ще съчиня хармония така, турям основния тон до. Внасям един самун хляб. Това е фа. После, половин кило ориз, едно кило захар. Това е фа. В хармонията има цели ноти, половинки, четвъртинки, осминки, 16-ки, 32-ки, 64-ки. Аз хармонизирам, но тази хармония не е права още. Права хармония е следната: Виждам в дома 4-членно семейство. Тогава започвам така - четвъртинка на бащата, четвъртинка на майката, четвъртинка на сина и четвъртинка на дъщерята. Какво количество трябва да дадете, че всеки един да остане доволен? Знаете ли каква музика е тая? В музиката за която аз говоря, една нота е празно шише. Трябва да вложиш нещо в нея. Фа е празно шише. Фа има звук, но трябва да вложиш някакво съдържание в това празно шише.

Като свирят на орган или на пиано, тук никакво свирене няма. Органа е антена. Говорът, музиката е горе. На земята няма никак музика. При радиото ти слушаш, че свирят и пеят. Но радиото има отношение към музиката, която иде от друго място. Може би на няколко хиляди километра разстояние свирят или пеят, а пък ти въртиш копчето и слушаш музика, цял оркестър свири. На друго място е той.

Та ние сме сега антени. Космите ни, пръстите ни, целите ни ръце и пр., са антени. Божественото от друго място иде. А тук е радиото. Вие сте доволни или недоволни. Някой път има паразитни вълни. Причинява звука ззззъъ. Но тези паразитни вълни не са в радиото, но из въздуха. Те идат и се проявяват чрез радиото - твоя организъм и ти се безпокоиш. Тогаз ще действуваш с ултра късите вълни, при които зззъъ няма. Или по-ясно казано, ще действуваш с ултравиолетовите лъчи на Любовта, в която няма зззъъ. Това е лесно казано, но знаете ли как се действа с тези ултравиолетови лъчи? Тези ултравиолетови лъчи са единица със сто нули и три края. Знаете ли, какво число е това? Сто нули и три. Знаете ли, какво нещо е тази вълна? Тя прониква навсякъде, тя никакво противодействие няма. Нищо не е в състояние да ѝ противодейства. Тя минава и организира всичко. Аз не искам сега да вярвате в това. Това, един ден

трябва да го опитате. И не можете да го опитате. Това, за което ви говоря, за да го опитате, трябва ви сто милиона години. Затова се иска умът на херувими и серафими. Ние не трябва да съжаляваме затова, но трябва да се радваме. Аз се радвам, че Бог мисли така, че ангелите мислят така.

Ние трябва да мислим, че Бог мисли за нас. Бог, като мине покрай тебе ще ти даде страдание да работиш. Или Бог, като мине покрай тебе, ще ти даде радост. Радвай се на страданието, понеже е от Бога. Ако се радваш на онова, което Бог ти е дал, Той ще те благослови. А ако роптаеш ще каже: “Турете още едно кило отгоре му.” Пак роптаеш, следующият път, като мине, ще каже да ти турят три кила, 4 кила, после сто кила, 200 кила, а може би и хиляди кила. И някой път можеш да се стъпчеш, да се спитиш под тази тежест.

Писанието казва: “Благодарете на Бога в сърцето си!” Бог е в правото си да дава своите благословения, както той намери за добре. Не трябва да му се месим. Ще кажем: “Да бъде волята Ти, Господи!” Ако не разбирам и роптая понякога, моля Те да ми простиш. Научил съм се да мисля погрешно. Но дай ми добро сърце да разбирам страданието, което ми даваш. Някой път съм ленив, не обичам да работя. Помогни ми.”

Сега вие бихте попитали: “Не можеш ли друго нещо да ни кажеш?” Чудни сте, на човека със счупения крак, какво ще му кажеш? Ще му причиниш страдание. Ще му кажа: “Ще те накарам да плачеш, да проливаш сълзи, но след време сълзите ти ще обърша. Ще се научиш да търпиш.” Започвам да намествам кост с кост, бинтовам ги и казвам му - 20 дена няма да мърдаш. И втори път няма да скачаш, но когато скачаш, ще си премериш силите и като не можеш, заобиколи.

Та казвам: Ние имаме доста счупени крака да поправяме. Колко желаниа и мисли имаме счупени! Ние имаме доста счупени работи от миналото и настоящето, които трябва да се поправят.

Някои казват: “Бог ще оправи света.” Че той е оправен. Като ни даде страдание, оправя работите. Ще страдаш, ще ти даде някоя болест. И като дойде болестта, какво трябва

да правиш с нея? Ще бъдеш много внимателен, ще я нахраниш с много деликатна храна. Ще ѝ направиш компот от череша, компот от сушени праскови, от сливи, ябълки и круши. После ще ѝ туриш малко дренки. Сега да превеждам, какво означават дренките. Те означават следното - ще сложиш твоето търпение, активност, воля. Ябълката означава пак меките неща. Ябълката представлява най-фината мисъл на чувствата. После крушата, значи ще впрегнеш ума си на работа. Черешата значи, ще впрегнеш сангвиничния темперамент - весел ще бъдеш. Да ядеш череша, значи, да бъдеш весел. Крушата значи, да мислиш. Ябълката значи, да впрегнеш сърцето си на работа, а дренките, значи да впрегнеш волята си на работа. И тази болест ще я посрещнеш, ще я питаш откъде иде? Защо е дошла? И като я изпращаш ще и кажеш: "Поздрав да носиш на домашните, много ти благодаря" и ще напишеш писмо до домашните ѝ, после ще дойде здравето и ще ти донесе друго писмо, в което ще ви пишат: "Получихме вашето писмо и много се радваме за апетита, който имате." Те са посланици, които идат от дома, от нашето отечество и ни разправят за добрите отношения, които трябва да съществуват.

Това трябва да бъде правото разбиране. А пък, който не разбира, ще бъде недоволен. А пък недоволството носи всички нещастия в света. Адам не беше доволен от своето първо положение и искаше нещо друго. Не беше доволен от целия рай, но друго искаше. Друга манджа не можеше да яде, а да бъде като Господа. И Ева също да бъде като Господа. И вие имате същите слабости, като Адама. Друга манджа не ядете. В рая сте. Бъдете доволни от това, което Бог ви е дал и благодарете. По-добре Господ да стане като вас. Най-първо Господ да стане като нас и после ние да станем като Него.

Писанието казва: "Бог направи Адама по образ и подобие свое." "Адам не знаеше това нещо, а искаше да бъде като Бога. И дойде някой си отвън, който нищо не е направил и казва: "Ще бъдете като Бога". Това е другата лъжа.

Та казвам сега, не се лъжете да искате да бъдете щастливи без Любовта. Щастие без любов няма в света. И страдание без любов, няма в света. Щом страдаш, любовта те е посетила. Щом се радваш, Любовта те е посетила. Те са два-

та принципа на Любовта. Ако разбираш страданията, то е Бог. Страданието, както и радостта, са посещение на любовта. Страданието е начало на нещата, а пък радостта е края на нещата. Страданието е минало, а пък радостта, тя е настоящето, Божествения свят. Бог казва: “Ще обърша всяка сълза”. Миналото, което се е случило, Бог ще обърше. На земята няма да царуват страданията. Страданието е едно временно състояние. То е като онзи художник, който седи със своя чук и удря с чука, изработва нещо.

Две неща стават, за да познаем, че художникът работи. Ако скулпторът е оцапал почвата, дето седи, той е работил. Ако виждаш статуята чиста, той е работил и я е изработил. Ако почвата е чиста долу, а статуята горе е кална, той не е работил. А пък щом около нас е чисто и горе нечисто, ние не сме работили. Та не се смущавайте от това, че около тебе е кално. Радвай се на тази кал. Значи работиш. Щом земеделецът се е окалял, той е орал. Щом домакинята си е оцапала ръцете, тя е работила, месила е хляб. Щом перачката се е оцапала, дрехите са опрани, а пък щом ходи с парадна форма, тя нищо не е направила, а само се ползува от труда на работящите.

Но ние не можем да се радваме само на този техен труд. Ние можем да се радваме на труда на онези, които са работили преди нас. Но и ние трябва да оставим в бъдещето нещо от работата си, за бъдещите поколения.

Всеки от нас трябва да извърши нещо за Любовта в този свят. Това значат думите: “Представете вашите тела в жертва жива, свята и благоугодна Богу”.

Някой казва: “Защо трябва да любим Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила?” Защото, като го любиш със сърцето си, сърцето ти ще оживее. Иначе ще се атрофира. И с ума си, като го любиш и със силата си, като го любиш, също те ще оживеят, няма да се атрофират. Като живее Бог в сърцето ти, то ще прогресира, като живее Бог в ума ти, той ще прогресира, като живее Бог в душата ти и силата ти, те ще прогресират. Другояче, ако Бог не присъства в твоя ум, сърце, душа и сила, ти ще изгубиш всичко.

А пък трябва да обичаш ближния си като себе си, защото това е пак една мярка. Ближният ти има любовта на

Бога. Той обича Бога. Ти ще обичаш ближния си като себе си и като го обичаш ще живееш. И той ще те обича. Ти, като обичаш някого в света, ще живееш. Защо трябва да се обичаме? Защото, ако не обичаш, не можеш да живееш. И ако не те обичат, не могат да живеят. Като се обичаме едни други, ще живеем. Но като обича единия, а пък другия не обича, тогава няма живот. Там е нещастieto. Ако нивата не е изорана и не е посято, няма да даде жито. Тя трябва да се изоре и да се посее. Та две страни трябва да имате. Негативната енергия е почвата. А пък положителната енергия е семето, което трябва да се посее на нивата, за да израсте жито, от което за в бъдеще ще има полза. Този въпрос трябва да стане ясен. Някой казва: “Мене ми дотегна да го обичам.” Това не разбираме.

Никога няма да ти дотегне да проявиш Божията Любов. Защото Бог е Любов. И Той, чрез Любовта си е създал своята. И ти трябва да съдействуваш, да бъдеш проводник. И ако участвуващ в това, ще участвуващ и в благата, които Бог е създал. Ако противодействуващ, ще те сполети нещо, което не очакваш.

Сега аз разкривам само една малка част. Някой ще каже: “Толкова години се трудим, че не сме ли успели?” Като рисува някой 10, 15 години, ще му дадат предметно учение, да нарисува един човек. И работата ще покаже, колко е напреднал. На музиканта пък ще му дадат да изсвири нещо. Не само да каже, че разбира теоретически работите.

Като дойдат някои все се оплакват. Някой дойде и ми казва: “Имаше много въпроси да ви питам, но като дойдох при вас, забравих ги.” А аз го виждам, той като дойде иска да се оплаква от жена си, от мъжа си, от децата си и като дойде при мене, забравя да се оплаква. И наместо да се оплаква, аз му казвам: “Ти имаш една добра жена. Ти имаш много добър мъж. Син ти е много трудолюбив. Дъщеря ти е много красива, с добър характер е. И приятелите ти са добри.” Той казва: “Забравих. Имах да те питам нещо, но го забравих.” Радвам се, че си забравил.

Хубаво е човек да забрави грозното. И хубаво е човек да помни онова хубавото, красивото, възвишеното в света. Хубаво е човек да забрави своите дългове. Казвате: “Дълг е

на човека.” Не, в света има само едно служене от Любов. Това е истинско служене. В Божествения свят дълг няма. Там има само служене от Любов.

Един закон има. Ще направиш това, което любовта ти диктува. Ще го направиш така, както искаш. Никой път няма да ти диктуват, как да го направиш. Ще го направиш, както ти искаш. И каквото и да направиш, ще бъдеш доволен от него. И като го направиш, ще се коригира работата. А пък в Божествения свят няма никакво коригиране. Каквото направиш, то е всичко добро. Та на земята се коригират работите, а пък в Божествения свят, не.

Когато някой човек те обича, той не вижда твоите погрешки. И ти ги изправя. Като дойде при тебе, той изправя погрешките ти.

Аз мога да напращам, кого и да е от вас красив, но като го напусна, той ще погрознее. Аз съм правил опит. Но след 3-4 часа, пак погрознява. И Бог всякога, като идва при нас ни прави красиви, но като си замине и дойде съмнението, пак погрознява човек. Нашият ум се разколебава и си казва човек: “С мене ли ще се занимава Бог.” Че Бог най-после с кого ще се занимава?

Щом ти си недоволен, ти си изпратил своята мисъл пред Бога и той чувствава твоето роптание и казва: “Идете, вижте, защо роптае той. Какво не му достига още?” Вземете един генерал. Той не е доволен, да кажем, иска той на бойното поле да победи 50-60 хиляди души. Да се избият от неприятелската армия. Но и от неговата армия ще бъдат избити. Може ли да бъде той щастлив? Всичките тези измрели герои викат: “Генерале, ние отидохме и страдаме за благото на нашето отечество.” Майките трябва да ги родят тези войници пак наново. Знаете ли, колко работа трябва за това? Най-малко, трябва 25 години, за да се изправят резултатите от една война. Трябва да се поправи озлоблението от войната.

Не е лошо човек да воюва. Това е философски казано. Да воюваш с оръжието на ума си и на сърцето си. Преобрази една лоша мисъл на противника си в добра, тогаз ти си го сразил. И превърни едно негово лошо желание или постъпка в добра. Тогава ти си го сразил. Преобрази силите на ума му, сърцето и волята му. Мушкай, но на свят да мушкаш.

Удряй на ума му, на сърцето му и на постъпките му и ги преобрази. Като го мушкаш да се преобразят ума му, сърцето му и постъпките му.

Нали сегашният свят е един филм. Сега правят филми. Разправят за такава една опера - “Хвърчащият холандец”. Защо е холандец, а не е ирландец? Нима само холандецът може да хвърка. Буквата Х е закон на противоречие. В хиперболата можеш да хвъркаш. А пък ирландецът не може да хвърка, понеже буквата И е закон на движение надолу. При сегашните условия, ирландецът не може да хвърка. Холандецът се намира при много големи мъчности. Онази държава, която е поставена при най-големите мъчности в Европа, то е Холандия. Като са нямали пътища, през де да минават, са се научили да хвъркат. От зор са се научили да хвъркат, като риби.

Всеки един народ в света можем да го вземем като емблема за поощрение. Англичанинът можем да го вземем за емблема за неговата честност, германецът за неговото трудолюбие, на германците не трябва да туриш много надзиратели. Стига на сто души един. Всеки си знае работата и я извършва. Американецът можем да го вземем за емблема на неговата практичност, българинът за неговата упоритост, гъркът за неговата еластичност, да го замаже, ако искаш някой да ти замаже стаята хубаво - гъркът. Аз ги вземам в хубавия смисъл, в умствено отношение да мажеш, това е една цяла наука. Да направиш камъните на бяла боя, от камъните да изкараш бяла боя и да замажеш, за това се иска ум.

Та казвам: Всички трябва да учите. Най-първо две неща са потребни. На една млада сестра давам един морал. Казах й: “Слушай, аз не мога да обичам хора, които не работят и които не се учат.”

Сега, ако искате да добиете моето уважение и любовта ми, работете и учете! После казвам: Не мога да обичам хора, които не мислят, които не чувствуват и които не постъпват добре. Две неща се изискват: Работа и учене! Това е външната страна. А пък вътрешната страна са мислите, чувствата и постъпките. Ако мислите, мислете, което вие обичате; и ако чувствувате, чувствувайте, както вие искате. Туй е ва-

ше право, но турете ума си на работа. То е ваше право. Турете и чувствата си на работа, това е ваше право. Турете и волята си на работа. Това е ваше право. Човек, който не мисли губи своето право; човек, който не чувства, губи своето право, човек, който не постъпва, губи своето право. И човек, който не работи и който не учи, той изгубва онзи, хубавия навик в живота. Работата и учението поддържат хубавия, красивия навик, който сме добили. А пък като турим на работа ума си, сърцето си и волята си да учат, ние се ползуваме от великите блага, които Бог ни е дал. Защото ние учениците на земята сме дошли да мислим добре, да чувствуваме добре и да постъпваме добре. Това е работа. Ще обработваш мислите си, чувствата си и постъпките. На онзи свят, като отидеш, да видиш добрите последствия. Не само на онзи свят, но и в този свят ще видиш.

Ако се научите да мислите, чувствате и постъпвате добре, целия ви живот ще се измени. Та на вас ви пожелавам това. Ако искате да имате щастие и Божието благословение, работете добре, учете добре, мислете добре, чувствувайте добре и постъпвайте добре.

Това е едно резюме на всичко онова, което съм казал. Като забравите другото, това да остане - Работа и учение! Мисли, чувства и постъпки добри. И Бог ще има всичкото благоразположение и ще благослови труда ни и ние ще успеем. И човек, който прави така, не може да няма успех.

Успехът е нещо колективно. Но мислете това: Радвайте се на успеха на всички, за да успеете и вие. И всички да се радват на вашия успех, за да успяват и те. Радвайте са когато Бог се слави. И ще се прославиш и ти. А ако ти се свие сърцето, когато Бог се слави, нищо няма да получиш.

Впрегнете, не, не впрегнете, но поканете ума си, сърцето си и волята си на любовна работа. Покани ума си на любовна работа да мисли; покани сърцето си на любовна работа да чувства и покани и волята си на любовна работа да постъпва добре. Това е новото в света, което иде!

Това е новото, което Бог насажда сега в съзнанието на хората. Това е пътят, по който човечеството в бъдеще ще се повдига - и бащи, и майки, и синове, и дъщери, и слуги, и господари, и пр., във всички и в малки, и в големи, във всич-

ки този принцип ще проникне.

И ние ще дишаме чистия въздух, ще възприемаме чистата светлина, и Божествените звукове ще проникват в нашите души. И това, което вършим, ще бъде на своето място.

Отче наш.

Запомнете едно нещо: Нека бъдат Божиите стъпки благословени в нашите страдания и в нашите радости!

АЗ, ТИ, ТОЙ

11-то неделно утринно Слово

17 декември 1939 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. 91 псалом. Молитвата на Царството.

В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матей.

Духът Божи.

Когато човек постъпва в училището, каква е неговата цел? На земята, когато човек постъпи в училището, иска за няколко години да свърши и да стане чиновник. Ще свърши 4 отделения, прогимназия, гимназия, университет и после, върху някоя специфична наука, и след това минава за учен човек. Но вие, както сте се хванали в училището на живота, то не се свършва. Някой свършва за 5 години, умира. Способен човек, дойде и за 5 години свършва. Друг даже и за една година свършва, други за десет години. А пък някои от вас сте на 45 години и не сте го свършили. Някои искате да живеете 70 години, 80 години и пр. До 120 години се позволява. Предметите на всяка година се различават и всеки ден не трябва да учите едно и също нещо.

Каква е целта на един цигулар, който свири на цигулка? Нашият брат Симеон, толкова години свири, какво е придобила цигулката му? Придобила е нещо, тя се е пооблагородила. След време, тя ще струва повече пари отколкото по-рано. Цигулката свири. И човекът е едно същество, чрез което Бог се проявява. Важното в живота е Бог да се проявява в него. Цигулката, ако седи така, не може да се облагороди. И като свири, въздухът, който минава през нея, тези трептения, постепенно облагородяват цигулката. Даже, ако взема цигулката на този брат, той ще заболее, той трябва да я пази. Тя е възлюбената му. На един цигулар се е развалила цигулката му. И той отишъл при един италиански майстор да я поправи. Последният взел ножа, извадил дъските, разглобил цигулката и цигуларят припаднал. Като

че този нож е минал през самия цигулар. Има нещо тясно свързано между него и цигулката.

Какъв е смисълът на живота? Както цигуларят трябва да свири на цигулката, така и чрез човека, Бог постоянно се проявява. И постоянно, като се проявява, ние придобиваме нещо.

И после песните не трябва да бъдат еднообразни. Не трябва една и съща песен да се свири постоянно. Не, разнообразни песни трябва да се пеят, от всичките родове. Трябва да има слънчеви песни, които носят живот, меркуриански песни, които носят практичност в живота, венерини песни, любовни, с чувство. После земни, да дадат съдържание; после юпитеровски песни, да изразят благородното; лунни песни, с въображение, мечтание; после сатурнови песни, интелектуални. Сатурна не можеш да го лъжеш, той е критик. После имаш нептуннови песни, уранови песни и още много други песни.

Сега, каква е една меркурианска песен? Работите ти не вървят в света, понеже нямаш меркуриански песни. В любовта не ти върви, понеже нямаш венерини песни. На земята не ти върви, понеже нямаш земни песни. Основният тон на земята е Фа. Като не можеш да вземеш Фа, не ти върви. Или да кажем, че не разбираш песните на луната. Нали сте били млад. Вечерно време младите се разхождат, гледат луната и пеят тези песни. Някой ще каже: “Това са глупави работи.” Всяко неразбрано нещо е глупаво. Ако ти не си разбрал, защо си дошъл на земята, глупава работа е. Ако не знаеш, как да мислиш, глупава работа е. Ако не знаеш как да чувствуваш, глупава работа е. Ако не знаеш, как да постъпваш, глупава работа е. Ако не знаеш, как да седиш, глупава работа е. Ако не знаеш, как да си починеш, глупава работа е.

Хубаво, глупавите работи, трябва да станат умни. Не че в света има глупави работи. Всички неща, които Бог е създал, са добри. Но ако ти не знаеш, как да употребиш онова, което Бог е създал, то става глупаво. Например, едно благо е човек да яде, но ако знаеш, как да ядеш. Но ако някой път ядеш много малко или много повече отколкото трябва, тогава и двете неща са вредни. Някои икономисват. Казват: “Да не ям много.” А пък други ядат много. Ще

ядеш толкова, колкото трябва, че нищо да не остане в тебе. Всяко нещо да си отиде на своето място. И всички дисонанси произтичат от онова незнание.

Често вие се смущавате вътре в ума си. През вас минават някои мисли, които не са верни. Но те така се налагат на вас, та вие мислите, че те са верни. Например, представете си един човек, който е женен и мисли, че жена му ходи някъде. Налага му се тази мисъл, че тя ходи някъде. Че тя ходи, ходи. Че Господ ѝ е позволил това - дал ѝ е крака. Че гледа, гледа. Бог ѝ е дал очи да гледа. Че слуша, слуша. Той казва, че има факти и си вади логически заключения. Той си мисли: “Тя е ходила, къде е ходила? Гледала е. Къде е гледала?” и пр.

Всеки човек е дошъл на земята, за да гледа нещо. Той не е дошъл да бъде спял. И ако имаш една жена и тя ходи, ти се радвай, че тя ходи. Защото, ако не ходи, лошо е. Я да стане като някое кюпче и да и носиш дърва, и тя да казва: “Я дай това, дай онова.” Кое е по-хубаво. Да ходи или да седи като някое кюпче?

Та казвам: Първоначално религията, като наука, духовния живот, като наука, те си имат вътрешен смисъл, който трябва да се изучава. И никой път човек не трябва да спира върху известни положения. Има много примери, създадени в света, но един пример, ако не се разбира, той няма смисъл. Например, ти казваш, всеки един от вас казва: “Обичам Господа.” Но в тебе се застъпва една мисъл, на която ти не си господар, ти не можеш да я облагородиш.

Харесваше ми се един лекар в Пловдив. Няма да му казвам името. Той замина за онзи свят. Харесваше ми неговото стоическо търпение. Той имаше няколко деца. Беше свършил в Америка. Чете една книга и децата му се качили отгоре му - едно на рамото, друго на врата, трето му тегли ушите. Теглят му мустациите, брадата, а пък той чете философски. Като Сократа. Той казваше: “Ще се научите, но като мен трябва да станете.” Той може да стане, да плесне по една плесница на това, на онова дете, да се разфуци из къщи, но той ги погледа и си седи. Аз му чета мисълта. Той си казваше: “Хак ти е. Ти, ако не искаше тези деца да ти се качат на гърба ти, не трябваше да се жениш. Но ти имаше

идеята да се жениш, сега носи тези деца на гърба си да ти теглят ушите.” Тези деца, като му барат ушите, искат да кажат: “Като твоите уши искаме да имаме”. Като барат нос му казват: “Като твоя нос искаме да имаме.” Като се качват на гърба му, казват: “Да имаме като твоя гръб.” Аз му казах после: “Много добри деца имаш.” Той казва: “Много са добри, но трябва да ги търпя.” Не им се сърди. Казваше: “Каквито са палави, аз бях едно време палав. Та моето си е дошло при мене.”

Казах му: “Какво възпитание им даваш?” - “Аз сега им давам свободно възпитание. Нека да се качват на гърба ми. Като си замина, няма да се качват на гърба ми. И ще кажат: Де е татко, пак да му се качим на гърба!” а

Та казвам: В този човек имаше една хубава черта, едно разбиране. Той казваше: “Тези деца са за мене, както за Сократа жена му. Сократ имаше една жена, която го възпитаваше, а пък тези деца мен възпитават. Уча се да се концентрирам. Те се качват на гърба ми, дърпат косите ми.” А пък той не иска да знае нищо и си чете. Като че някои мухи са кацнали.

Дойде една лоша мисъл в тебе. То е едно дете. Качва се на гърба ти. Ти казваш: “Тази лоша мисъл откъде дойде.” Какво трябва да прави човек с една лоша мисъл? Вие искате да изпъдите една лоша мисъл. По кой начин ти не можеш да изпъдиш една лоша мисъл, или едно лошо желание. Това е невъзможно, защото и лошото и доброто имат еднакъв произход. Те произхождат от един и същ извор. Две ризи, които са тъкани от една и съща жена и шити от една и съща жена, едната от тях, която е носена, става оцапана, а пък другата, която не е носена, остава чиста. Коя е причината? Едната е употребявана. И едната, и другата имат същото качество. Само че, едната като е носена е оцапана. Това, което е оцапано, наричаме зло, а пък това, което не е оцапано, наричаме добро. Това е само за изяснение. Следователно, какво се изисква за една лоша мисъл? Ще я извадиш и ще я туриш в коритото и ще я изпереш. И това, лошото, излиза от ризата и ризата стане пак чиста. Да ви приведа един пример. Допуснете, че имате един ученик. Пита го неговият учител, неговият професор и му туря единица. Този въпрос,

за ученика, е свързан с икономически условия. Ако той получава все единици, няма да може да свърши училището. И тогава парите, които харчи, ще отидат напразно. И тогава ученика се опълчва срещу учителя. Къде е лошавината? Лошавината е единицата, тя седи в ума на ученика. Учителя чувства, че този ученик е неразположен. Какво се иска? Като тури на тази черта половин кръгче и това лошото разположение на ученика се сменя. Единицата става шест. С всички ваши погрешки така да се направи, да се направи шест. Но учителят седи и казва: "Не е справедливо." Значи справедливо е да се тури единица, а не е справедливо да се тури една крива линия. Като напише единицата, с това учителят ще покаже ли, че ученикът не е даровит? Единицата показва ли, че ученикът не е даровит? Ни най-малко не показва. Учителите се лъжат като казват, че единицата показвала, какво ученикът е неспособен. И като тури шесторката, пак не показва. Те са относителни неща. Ти на способния ученик и хиляди единици да му туриш, той е способен. А пък на неспособния, хиляди шесторки да туриш, пак е неспособен. Учителят трябва да бъде справедлив. Понякога вие какво слагате? Някой път вие си туряте единица. А пък някой път си туряте шесторка. И когато си турите единица, вие мислите, че сте неспособни. А когато си турите шесторка, мислите си, че сте способни. Като си турите единица, това показва, че сте вложили единица енергия. Например, някой дойде при мене и работи десет часа. По 10 лв, на час правят сто лева. Ако работи един час, давам му 10 лева. Да допуснем, че турям по един лев - единица. Ако работи два часа, получава два лева - двойка, две единици. Ако работи три часа, получава три лева и т.н. до 10 лева. Това показва сега енергията, която сме употребили в дадения случай. Учителят е констатирал колко време е работил ученика, а пък това е важното. Следователно, ученикът трябва да каже: Работих малко и малко ми дават. Много работих и много ми дават. Несправедливостта на ученика седи в това, че като работи малко, много да му се плати. Несправедлив щеше да бъде учителя, ако ученика работи 10 часа и да му тури единица.

Сега, навеждам тези примери за нещо дълбоко. Вие

имате един ум и трябва да имате един начин за разбиране на вашия ум. Вие имате едно сърце и трябва да го разработите. Вие имате една воля и трябва да я разработите.

Защото, след като влезете в невидимия свят, дето хората са по-учени, отколкото на земята, няма да ви дадат задачи, които имате на земята, а други задачи. А и възвишените същества, които слизат на земята, почват да разрешават земни задачи. Всички земни задачи, вие разрешили ли сте? Не. Например, вечерно време, като се легне, как трябва да се спи? Някои си сгънат колената, някои сгъват ръцете. А пък правилното е, че ще простреш прави ръцете и краката си - няма да ги сгъваш. Щом сгъваш краката си, имаш противоречие, сгъваш добродетелите си. А пък щом сгъваш ръцете си, имаш противоречие в правдата. А пък щом си изкривяваш врата, дишането ти няма да бъде правилно.

Някой път направите опит, една цяла седмица да спите без да сгънете ръцете и краката. И както сте си легнали, така да станете, без да се обърнете. Не се изисква цяла година да правите този опит, но поне няколко дни. Вие ще направите едно възражение, ще кажете: “Както ми дойде.” “Както ми дойде” - това е един неорганизиран свят. Най-първо, ако искаш да научиш истината и доброто, трябва да турите главата си към северния полюс, а пък краката към южния полюс. Иначе не можеш да научиш истината и доброто. Ако искаш да разбереш, какво нещо е правдата, трябва да обърнеш главата си към изток, а краката си към запад. Някои от вас спите към изток, а пък някои от вас, главите им са обърнати към запад. Изобщо в България всички, които са заминали на онзи свят са с главите към запад и с очи към изток. Турят им главите на запад, за да дойдат пак на земята. Сега тези работи не са много съществени. Западът, това подразбира един неорганизиран свят, изток е един свят, който сега се организира. Север е светът на свободата, а пък юг е свят на доброто. Ти не можеш да опиташ благата на земята, ако не разбираш закона на доброто. Ти не можеш да опиташ свободата, ако не разбираш законите на справедливостта. Защото, за да бъдеш справедлив, ти трябва да изучаваш Божията справедливост.

Сега има война между Русия и Финландия, има вой-

на между англичани и французи с германци. Мислите ли, че това е произволно? Мислите ли, че Господ, който е създал света, Той ще остави в Неговото Царство да има анархия? Не. Това е един опит на хората във войната. Хората се учат във войната на отричане и самоотричане. Понеже тези хора не са искали доброволно да се пожертвуват, сега Божия закон ги кара насила да се пожертвуват. Житното зърно ще го питат ли, когато го изкарат от хамбара? Българинът ще го хвърли на нивата и ще тегли отгоре му ваяк. И ще го покрие. Зърното може да кряка колкото иска. Земеделецът му казва: “Моето желание да бъдеш на нивата. И като дойде идущата година, искам да видя, че си работил за мене. И ще дойда и ще те отрежа отдолу.” Сега вие имате едно понятие, искате да имате Божието благоволение в света. Ти казваш: “Имаме право.” Помнете едно нещо. Право има само онзи човек, който върши волята Божия, който търси царството Божие и който освещава името Божие. Другояче не можеш да имаш никакво право в света.

И тогаз да ви дам едно правило, какво трябва да правите сега. Някой път вие се молите. Ти казваш: Аз! Ти казваш: Аз съм.

Аз съм, който върша волята Божия.

Ти си, Който въвеждаш в Царството Божие. А пък

Той е, Който освещава името Божие.

Аз съм, Господи, който върша Твоята воля. Ти си, Господи, Който въвеждаш Твоето царство в света. А пък той, Духът му е, Който освещава името Божие. Сега, какво е приложението. Вие казвате: “АЗ”. “Азът” седи в това, да вършиш волята Божия, да постигнеш нещо. Ти искаш да бъдеш учен човек. Имаш право. Но ти не можеш да бъдеш учен човек, ако не вършиш волята Божия. Единственото същество, Коего е учено в света, Коего знае всичко е Бог. А пък ние сме само проявление на тази ученост. И ако вършим Божията воля, знанието на Бога ще се предаде на нас. И ние ще участваме в тази Мъдрост, която Той има в себе си. И ще ни я даде. В това отношение не трябва да имаме повърхностни понятия. Ти казваш: “Понеже сме дошли на земята, имаме право на всичко.” Имаш право на всичко, но трябва да учиш, а пък учение без воля не може да бъде. Ти, ако роптаеш, това

не е учение. Ропотът в света е безволие, е своеволие.

Като изучавате еврейския народ, ще видите, че евреите 40 години роптаеха в пустинята и какво добиха? Всичкото това поколение, което излезе от Египет, трябваше да се унищожи и да излезе едно поколение на послушание. Всички трябваше да измрат. От ония, които излязоха от Египет, нито един не влезе в Палестина. И Мойсей не влезе там. Само Исус Навин влезе в обетованата земя.

И с вашите мисли е така. И с вашите желания и постъпки. Ако роптаеш, нито едно от тях няма да влезе в Царството Божие. И ако вашата мисъл не влезе, кое ще влезе тогаз? И как ще влезете?

Трябваше да дойде едно ново поколение. Новородените да станат герои. Понеже евреите, като стояха 400 г. в Египет, бяха станали страхливи като зайците. И имаше причини. Знаете ли на какви изпитания бяха изложени? И Мойсей ги научи в пустинята да бъдат смели и решителни. Там водеха един строг живот.

И вие минавате през пустинята сега. Вие не сте в ханаанската земя. Защо са тези страдания, казвате вие. Вие сте излезли от Египет. Там 400 години сте робували и сега излезнахте, и сте в пустинята. И приближавате към реката Йордан. Там има неприятели, които са наследници на Ханаанската земя. Трябва да воювате. Как ще придобием своята свобода? Казвате Бог ще оправи. Бог казва: “Трябва да се биете тук. Трябва да завладеете тази Ханаанска земя.” Ако ти не знаеш как да мислиш, чувствуваш и постъпваш, ти не можеш да вършиш волята Божия и ти нищо не можеш да направиш.

Вземете един човек, който е облечен с власт, един началник, или един министър. Ако един началник иде при един banker и му каже: “Трябва да дадете 10 хиляди лева,” веднага той ще ги даде. Но ако ти отидеш, bankerът ще каже: “Нямам.” Но ако отиде началникът, bankerът веднага ще намери 10 хиляди лева.

Ние постоянно изпитваме тези несгоди в живота. Ти си скържав, но като дойде една болест, че си на умиране, дойде началникът. лекарят е началникът. Той казва: “Има едно лекарство, но 15 хиляди лева трябва да платиш.” Ти ги

изваждаш и даваш. Дойде втори път и казва: “20 хиляди лева”, даваш ги. - “30 хиляди лева”, даваш ги. И всичко човек дава, само животът му да остане. Лекарят има право да вземе 20 хиляди лева или 10 хиляди лева и пр., стига да помогне. Но често лекарят вземе 10 хиляди лева или 20 хиляди лева и става, както в следващия пример. Един руски посланик, във време на царска Русия, заболял от апандисит. Направили му операция, взели му 60 хиляди лева и пак го умориха.

Та казвам, ние ще турим сега правилото: Не трябва да правим такива опити. Всеки един опит трябва да бъде сполучлив. Аз съжалявам само за едно нещо за вас, че вие се блъскате някой път. Аз ви гледам и знаете ли на какво приличате? Има едно нещо, което не харесвам във вас. Или ще се изправите, или ще ви изправа. Вие приличате на пясъчни зрънца, турени в едно шише, че като го обърнеш, меният си местата. Един организиран свят не прилича на пясъка. Че какъв ще бъде живота ви тогаз? Както на брата, който искаше да живее 120 години, а пък замина на 70 години.

Защо ще отивате в другия свят сега, когато от невидимия свят слизат да помагат, а пък вие отивате за охолност горе. Сега не е време за онзи свят. Сега е време за този свят. Онзи свят е уреден, а пък този свят има нужда от работници сега.

Слушам някои да казват: “Мене ми дотегна вече, не се живее вече между тези хора.” Че ти не си работил още за Господа.

И казва се в Писанието: “Елате да наследите Царството вие, които сте работили”. Всички трябва да работят. Аз турям работата в най-високият смисъл. Не може да дойде благословение без да работите за Господа. Защо трябва да работите? Защото Бог е работил заради вас. Бог е работил за вашият ум, сърце, за създаването на вашето тяло. И срамота е от наша страна, ако ние не му се отблагодарим за всичко, което Той е направил, за хилядите благословения, които Той ни е дал през миналите векове. И сега трябва да му се отблагодарим за доброто, което ни е дал. Да имаме признателност.

Сега аз казвам, или ще се изправите, или ще ви изправа. Какво подразбирате вие под това? Вие когато оперете

дрехите, какво ги правите? Те са набръчкани, защото не са гладени. Вземате една желязна ютия и ги гладите. Казват: “Трябва да се изправят.” И ги гладите. Някой път, като ги гладят, ги поизгоряват. Но гледам вече са придобили тази опитност. И изгладената риза е по-хубава.

Някой път само светиите нямат право да гладят с ютия. Грешните могат да турят ютия. Стига светия да ти опере дрехите и това е достатъчно за тебе. А пък онзи, който не е светия, той трябва да тури ютия отгоре и той с това предава нещо на дрехата.

Та казвам: Чрез кого ще се предадат Божествените мисли? Всяка една мисъл, Божествена мисъл, трябва да мине през някой ум. Всяка Божествена, любовна мисъл трябва да мине през човешкото сърце. Всяко Божие благословение, трябва да мине през човешката воля. Ние сме носители на Божествените блага. От нас зависи, как да предаваме благата, които Бог изпраща на земята. И едновременно ние сме работници за себе си и работници за ближните.

Та най-първо трябва да обичаме Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила, за да можем да възприемем правилно благата, които Бог ни дава. Като не обичаме Бога, тези блага не могат да минат през нас. И после, трябва да обичаме ближните си. Законът е такъв. За да можем да предаваме това благо, което сме приели, трябва да имаме любов към ближните си.

Вие като ученици казвате: “Повярвахме.” Не е въпрос за вяране. Сега е дошло време да обичате Бога с ума си, със сърцето си, душата си и силата си, за да може да приемете правилно Божиите блага. И трябва да обичате ближните си. И ближният трябва да ви обича, за да могат тези блага да се повърнат към вас. Трябва да се образува един кръг от Бога към вас, после от вас към ближния, от ближния към вас и да се повърне към Бога. Всяка една Божествена мисъл, чувство и постъпка ще мине по един кръг, ще мине през нас и ще отиде в света. И после ще се повърне пак към Бога, за да види Той, как ние сме извършили волята Божия.

Та като отидете в онзи свят, ще имате пред вас картината, как сте работили за Господа. Няма да има скрито

покрито. Да допуснем сега, че във вас има едно неразположение. Някой път човек има една омраза. Омразата е една възможност. Тази омраза ти ще я свържеш с любовта. Ти не можеш да туриш омразата в действие, да извършиш едно добро с нея, ако не я облечеш с дрехата на любовта. Ако свържеш омразата с любовта, тази омраза ще се превърне в любов. И тази омраза ще почне да действа и да работи за тебе.

Сега ви казвам: Може да се сърдите комуто и да е, но когато се сърдите, да има справедливост, да има за какво да се сърдите. Като се сърдиш някому, кажи му, как седи истината. Кажи му, как трябва да живее той.

Аз ви говоря за подмладяването. Вие не може да приложите закона за подмладяването, ако не обичате Бога с ума си, със сърцето си, душата си и силата си. Ако обичате Бога с ума си, ще обновите мисълта си, ще я подмладите. Ако обичате Бога със сърцето си, тази любов ще обнови вашите желания. Любовта обновява. Тя е магическата сила. Ако вие не обичате Господа с душата си, онова възвишеното във вас не може да се облагороди. И ако вие не обичате Бога със силата си, вие не можете да приложите нещата, постъпките ви не могат да се облагородят.

Следователно, един човек, който с любовта си е облагородил своите мисли, своето сърце, своята воля и своите постъпки, този човек е влязъл в света на подмладяването. Тези неща трябва да ги знаете.

Един ден може да дойдете до едно състояние, когато краката ви и гръбнака ви не държат и почнете да мислите да заминете на другия свят. И знаете ли, колко мъчно е да се отива на другия свят? Знаете ли, колко е мъчно сега да отидете в Америка през океана? Мислите ли, че пътя е сигурен? Като някои мухи капят параходите от 4-5-6 хиляди тона и никой не обръща внимание. И ако тръгнете за онзи свят, целия път на живота е миниран. Има все мини. За да заминете на другия свят, трябва да дойдат най-малко три ангела. Един ангел ще ви носи на ръцете си и двама ще ви ескортират. Други ще ви нападат и тези двамата ще ви бранят. Ще има много неприятели, които ще ви атакуват от всяка страна. И благодарение на тези ангели ще минете през тази

опасна зона, за да влезете в другия свят. И по някой път вие сте неразположени, защото ви атакуват лоши духове. И като няма кой да помага, загазите и хванат ви роби, затварят ви и вие стоите там с години. И казваш: “Аз не вярвам.” В какво ще вярваш? Не че не вярваш, вярваш, но вярваш в злото. Едно време вярваше в добрите мисли, а сега вярваш в лошите. Едно време вярваше в добрите желания, а сега вярваш в лошите желания. Едно време вярваше в добрите постъпки, а сега вярваш в лошите постъпки. Ти казваш: “Не вярвам.” Не. Обърнал си вратата на опаки.

Та казвам: Сега е време, тази година е година да свържете ума си така, както трябва с любовта, да свържете сърцето си с любовта, да свържете душата си с любовта и да свържете силата си с любовта. Това е богатството. Вие мислите, че жертвувате. Трябва да се пожертвува всичко, за да се придобие нещо. Малкото трябва да пожертвува, за да придобиеш голямото. Как ще станете наследници на небето и земята? Казано е: “Кротките ще наследят земята.” Само тези, които са свързали с любовта ума си, сърцето си, душата си и силата си, ще наследят земята. На тях ще се даде за наследство земята. А после, ще им се даде и друго наследство, по-голямо. За да бъде човек кротък, той трябва да е станал господар на ума си. За да стане наследник на земята, трябва да стане господар на сърцето си, господар в любовен смисъл. За да стане наследник на земята, човек трябва да служи на душата си. На ума си трябва да бъде господар, а пък като дойде до душата си, трябва да ѝ стане слуга. Също и на силата си.

Та едновременно господари в любовта, на ума си и сърцето и слуги на душата си и духа си. И тогаз Бог ще действа във вашия ум, сърце, душа и сила. И тогава няма да има неща невъзможни. Ще бъдете както Христос казва: “Аз и Отец Ми едно Сме”. Христос казва още: “Ако думите ми пребъдат във вас и вие пребъдвате в мене, каквото искате ще ви бъде”. Той казва още: “Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас”.

Сега вие имате любов, но вашата любов е частична. Аз бих желал някой от вас, който има пълната любов на ума, сърцето, душата и силата, да дойде при мене. Защото аз ис-

кам да срещна един човек. Все го търся и не мога да го намеря. Ще ми бъде много приятно. По този начин, ако дойдете, аз искам да дойдете.

Вие идвате при мене въоръжени. Нарязал се той. Всъщност, той никак не е въоръжен. Аз казвам: С такова оръжие не искам да идвате при мене. Ти се въоръжиш с любовта в ума си и тогава ще капитулирам пред тебе. Но ако идваш без любов, ще те набия на общо основание. Но ако идваш с любов в сърцето си ще капитулирам на общо основание. Ако идваш с любов в душата си, ще капитулирам, но иначе, ще те бия на общо основание.

И на вас давам същото право: Който идва при вас без любов - бой. Който идва с любов, капитулирайте пред него. Това е правилото. С любов, като идва някой, там е Бог. Ще кажеш: "Да бъде волята Божия." Като не идваш с любов, никой не те е пратил. Ти си лъжец тогаз. Тази идея трябва да остане в ума ви. Любовните мисли, любовта, трябва да управлява вашите мисли и чувства. Любовта трябва да служи на вашата душа и на вашата сила. Апостол Павел казва: "Умолявам ви." На хора без любов не се моля. Като дойде до любовта, ще ви се моля. Но ако идете без любов, вие ще ми се молите. Да се разберем. Да се говори на един език, разбран. Никакви тълкувания и възражения. Аз не ги приемам, не ги търпя. Всеки един, който опорочава името Божие, той е нетърпим. И всеки един, който опорочава волята Божия е нетърпим. Не трябва да търпим нещо, което опорочава идването на Царството Божие. Трябва да дойде Царството Божие и неговата правда. Трябва да се изпълни волята Божия и трябва да се освети името Божие. Това е възкресението. Като стане това, вие ще възкръснете, ще оживеете. Няма да има смърт. Човек, който върши волята Божия, който търси Царството Божие и осветява името Божие, той не умира. Човек, който не изпълнява волята Божия, нито търси Царството Божие и Неговата правда и който не осветява името Божие, умира. Ако искате живота, той е в изпълнение волята на Бога.

И това е привилегия. Няма по-голяма привилегия от това да служиш на Бога и да изпълняваш волята Божия. Ако изпълняваш волята Божия и Бог ще изпълни твоята

воля. Ако осветяваш името Божие и Бог ще освети твоето име. Ако пък не осветяваш името Божие и ти ще останеш без осветяване. Та ще оставите тези заблуждения, които има вътре във вас. Тайни заблуждения имате.

Сега, аз ни най-малко не искам да ви виждам хилави, болни, кашличави. Ни най-малко не искам да ви виждам сиромаси и недоволни. На човека не му е приятна сиромашията. Бих желал да сте сиромаси в едно отношение. Обичам една сиромашия, да бъдете сиромаси в престъпления. И искам да бъдете богати с добродетели. Богати в мисъл, в сърце, в душа и сила. А искам да бъдете сиромаси. Да не споменавам обратното - в какъв смисъл да бъдете сиромаси. Казано е: “Блажени сиромасите”. Този стих се разбира в следващия смисъл. Блажени ония, които нямат никакви престъпления. Блажени сиромасите, които нямат богатството на греха. Това разбирам в този смисъл. Да сте богати с грехове, това е най-голямото нещастие, което може да има в света. И тези грехове хиляди години ще ги горят в ада. В ада ще гориш. Горенето не е нищо друго, освен да се превърнат тези грехове в нещо. Хиляди години ще гориш, докато ти изкопчат твоето богатство, да го вземат.

В турско време, когато са идвали турците при някой българин, богаташ, вземали са веригите от огнището нагорещени и са ги турили на врата на чорбаджията. И последният веднага изваждал гърнето с парите. Той давал всичко, когато дойдела веригата на врата.

Та казвам: Не ни трябва богатство, за да не дойде тази верига на врата. И като дойдат тези бирници, ние ще ги пратим в банката. Ще им дадем разписка, ще им кажем: Всичкото наше богатство е вложено в банките. Ние нямаме нищо.

Но да се повърнем към съществената мисъл. Мнозина сте свикнали с миналото. Някой път ви се вижда много трудно да изпълните волята Божия. Четете Стария завет. Гледайте евреите. Много упорит народ са били те. И Господ им праща един от пророците, и им казва: “Кажи им, или приемат, или не приемат. Те са дом отстъпнически. Но ти сине человечески, да не бъдеш един от тях. Ако и всички да отстъпят, ти да не бъдеш като един от тях. И да не се плашат

от лицето ми.”

Вие да не се плашите от лошия живот. Ще дойде лошият живот някога. Дойде ви някое лошо желание. Вие се изпоплашите. Всички лоши мисли и желания трябва да ги превърнете. Това са неща, които трябва да се разберат. Това е работата, която трябва да се извърши. Човек трябва да насади в своето тяло, ум, сърце и душа всички семена, които Бог е вложил в него и като влезе в невидимия свят, да занесе богатата, които Бог му е дал. Сега помислете, какво сте направили - нещо, което може да отиде с вас. Не че не сте направили, много работи сте направили.

И когато Христос видя онази вдовица, която тури само една лепта и онзи богатият, който тури голяма сума, каза: “Тази е турила всичко, каквото е имала, а пък онези са дали от преизобилието си.”

Та казвам и на вас, прочетете от книгата: “Пътят на ученика”, беседата, която почва от 121 стр. “Братя в единомислие”. Не исках да ви говоря сега, а исках да ви чета от тази книга. Прочетете тая беседа през свободното време. Но казаха ми: “Ти им говори, а пък те нека четат.” Ако вие не я прочетете, тогава аз ще я прочета. Сега аз говоря и вие ще четете. А пък ако не го четете, вие ще им говорите, пък аз ще го чета.

Аз ви говоря това, което е за нашето добро сега. Едно гениално разбиране го наричам това. Една връзка на вашия ум с любовта, с вашето сърце. Когато обичате да го обичате така, както себе си. Но най-първо ще обикнете Господа с ума си, със сърцето си, с душата си. И тогава всички хора ще ги обичате като себе си. Това е правият път. Ако така постъпвате ще ми благодарите, че съм ви дал един добър съвет. А пък ако не постъпите така, не искам после да ми се сърдите, че не съм ви говорил. Аз съм ви казал най-хубавите работи, които съм ги употребявал. Аз ги употребявам и сега.

Казват: “Кой си ти?” - Аз съм човекът, който върша волята Божия. Ти кой си? - Ти си Онзи, Който въвежда в царството Божие и в Неговата правда. - Кой е той? - Той е Онзи, Който освещава името Божие.

Ако някой ме попита, ти кой си, ще му кажа:

Аз съм онзи, който върши волята Божия.

Ти си, който въвеждаш в Царството Божие.

Той е, който освещава името Божие.

Така че, нашата воля е, която ще извърши волята Божия. Кой ще въвежда в Царството Божие? Това е нашата душа. А пък кой ще е онзи, който ще освещава името Божие? - Това е нашият ум. С мисълта си именно трябва да осветим името Божие. Защото сърцето може да бъде чисто, само когато умът е чист и волята силна.

Та казвам: Тези тримата вътре в нас ще ги турим в едно. Тогава аз изпълнявам волята Божия, душата въвежда в Царството Божие и Духът освещава името Божие. Всички трябва да бъдем много внимателни, да не огорчим Духът по никой начин, защото с това се опетнява светостта на Божието име.

Ние ще изпълним волята Божия, нашата душа ще въвежда Царството Божие в нас и Неговата правда. А пък Духът ми ще освещава името Божие. И тогава ние ще бъдем добрите работници, които Царството Божие очаква в света. Всички, които така мислят, трябва да дойдат и да работят за идването на Царството Божие. То иде, но трябва работници. Пролетта ще дойде, но трябва работници. Семена трябва да се сеят. И в хубавите условия, които идат сега, всички трябва да бъдете въоръжени с това, което ви казвам, за да може да привлечете благата, които Бог е дал, за да бъдете свободни, здрави, весели, да се подмладите. И в онзи свят като отидете, другояче е там. Този брат казва така: “Аз уредих всичко за своите”. Но не за своите ближни. И вие, като уредите вашите работи, уредете и работите на своите ближни. Казано е: “Търсете първом Царството Божие и Неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи.” Няма да останете лишени от никакво благо. Ако работите за Бога, ще имате стократно повече, отколкото ако работите за себе си. Затова, ще работите за Бога, за да имате стократно повече отколкото, ако работите за себе си. Който работи за себе си, ще получи еднократно, а който работи за Бога, ще получи стократно.

Отче наш.

Аз и вие трябва да извършим волята Божия! Естествено, каквото вършите вие и аз ще го върша и каквото аз върша и вие ще го вършите.

ДАРОМ

12 неделно, утринно Слово

24 декември 1939 г. 5 ч.с.

Изгрев

Отче наш.

Махар Бену Аба.

Вие сте чели Евангелието. Някой път зависи, как слуша човек, или какво е състоянието му. Когато четеш някоя книга, някой път ти е приятна книгата, а някой път ти е неприятна. Ако четеш Евангелието, когато те боли корема, ще разбереш едно нещо; ако четеш Евангелието, когато те боли глава, ще разбереш друго нещо. Ако четеш Евангелието, когато нямаш пари, пак ще разбереш друго. Когато те гонят неприятели и четеш Евангелието, пак ще разбереш другояче. Казваш: “Разбрах Евангелието.” За да го разбереш, трябва да минеш през много работи. Най-хубавото Евангелие, това е животът, който ние постоянно четем и разпо разбираме. Животът е най-голямото Евангелие.

Ще чета 12 глава от Евангелието на Матей. “По онова време” това е 12 глава. Числото 12 играе важна роля. Има 12 зодии или 12 извора в света, от които изтичат 12 хубави работи. Те са изворите на живота (1 ст.). Хората бяха гладни не бяха яли. Късаха класове без позволение (2-8 ст.). Той им е налял масло в огъня. Като срещнеш един съботянин сега, като ходи, ходи навсякъде, все ще те пипне за съботата. Ако изпълняваш съботата, човек си, казва той. Ако не я изпълняваш, не си човек. Ако те срещне един баптист, ще засегне въпросът: Кръстен ли си или не? Ако си кръстен, добре, а ако не си кръстен тогава друго (9-10 стих). Позволено ли е да се яде в събота? В събота, всички ядяха и сутрин, и на обяд, и вечер. А пък сега питат, позволено ли е да се цери в събота (11-13 ст.). Едно малко негодувание се явява (34 ст. до края на главата).

“Всичко в живота е постижимо”.

Сега, ако ви попитат, защо се събрахте? Какво очаквате?

Какво бихте отговорили? Ако попитат публиката, която е събрана в някой театър, или певчески салон: “защо сте дошли”, тя ще отговори: “За да те чуем, като пееш.” Той ще ги попита: “Учите ви отворени ли са? Да няма някой от вас глух? Та да пея напразно?” Или някой художник, който дава изложба, може да попита публиката: “Защо дойдохте?” Тя ще отговори: “Дойдохме да гледаме картините ви.” И той има право да пита: “Да няма някой от вас сляп да не довижда.” За художника, за неговите картини, човек трябва да има око, за да вижда и разбира. Иначе, ако не разбира, той само ще погледне картината и ще каже: “Хубава картина.”

А пък аз искам сега от вас, които ме слушате, ушите ви да бъдат отворени, очите ви да бъдат отворени, устата ви да бъдат отворени, носът ви да бъде отворен, краката ви, ръцете ви да нямат никакви дефекти. Така Бог изисква нещата. Можете да кажете: “Ние сме слаби хора.” Какво разбирате под думите слаб човек? Че някой път, за да постигнеш нещо в света, ти трябва да бъдеш слаб. И ако не си слаб, ти нищо не можеш да постигнеш. Ти ако искаш да слезеш на земята от слънцето, трябва да слезеш като един слънчев лъч. Няма да слезеш с един човешки автомобил. Че един слънчев лъч ще завземе най-скромната каруца, която има в природата и с нея ще слезе. С най-малко разходи трябва да слезеш от слънцето.

В живота има неща, които са непоносими. Има една светлина, която ослепява хората. Ако ви проектират един прожектор от 500 милиона свещи, ви знаете ли, че ще ослепеете при тази светлина. Но някой път ние искаме крайни работи, искаме да бъдем богати. Че богатството е на степени. Някой път избягвате сиромашията. Когато говорите за сиромашията, това е вашето разбиране за сиромашията.

Богатството и сиромашията са две красиви моми. Едната, богатата се облякла с джунджурии, цял бит-пазар отгоре и, а пък тази сиромашията, е облечена много скромно, но прилично, тъй че, като я видиш, тя ще изпъква - очите ѝ, лицето ѝ, умът ѝ. А пък дрехите ѝ, като ги продадеш, едвам ще вземеш хиляда лева. А пък на богатата, като ѝ продадеш дрехите, струват много. Тя има скъпоценни камъни, гердани и пр., милиони ще вземеш. По това се различават. Но ако

питаш богата мома, тя е много глупава. Плещи не на място. Тя говори ти, откъде си дошъл? Образование имаш ли? Пари имаш ли? Къща имаш ли? Ами корона на главата, имаш ли? Обуца от камилска кожа имаш ли? Скипър имаш ли? Когато кажеш нещо, става ли? Това е богатата.

Сега, понеже всички искате да станете богати, понеже не сте богати, а сте сиромаси, казвам ви: Какви ще бъдете като станете богати? За сиромашията няма да ви говоря, понеже вие я знаете. Най-голямото недоволство в света произлиза все от богатите хора. Богатият е недоволен, че в яденето не е турено достатъчно чер пипер или червен пипер, или че не е турено достатъчно масло. Той казва: “Как така да не е турено масло в яденето?” Колко масло трябва да се тури в яденето? Вие, като богати, колко масло ще турите? С лъжицата ще вземеш и ще го туриш, без да го теглиш.

Сега, в дадения случай, аз ви говоря като един художник. Искате да знаете, какво нещо е художеството. Един художник има около стотина бои, 10, 15, 20 четки. Облякъл е една дреха, взема една четка и цапа. И като нацапа платното, вие казвате: “Колко е красиво.” И в какво седи красотата сега? И след като е нацапал тази картина, той я излага и казва, че тя струва 50 хиляди лева, нацапаната картина. Вие казвате: “Той цапа. Но 50 хиляди лева взема. И вие вземате и цапате, но нито един лев не ви дават за нацапването. Тогава в какво седи изкуството на нацапването? Художеството не седи в боите и четките.

Сега мисълта ми е малко отвлечена. Но ще ви приведа друг един пример. Някой вземе перо и ще го натопа в мастилницата, ще го извади и ще пише по книгите. Ако тури черното мастило по дрехите, ще направят въпрос. Но този човек вземе и пише с черното мастило по книгите на редове. Върти си ръцете, прави криволи и пр. и той е художник. И като нацапа тази книга, вие я четете и като мед ще ви падне на сърцето. Че откъде го намериха този мед вътре? Откъде излезе този мед? Онзи, който е писал писмото, той е вложил нещо. Това черното мастило е опаковка, а пък той е вложил нещо от себе си.

Та когато ние погледнем на природата, външните форми, ще видим, че в тези форми е вложено известно

съдържание. Бог е вложил нещо във всеки плод, във всеки слънчев лъч, във всеки лист, във всичките хора, в техните облази, в техните движения, в техните ръце. И следователно, ако ти разбираш това, което Бог е вложил, ти разбираш Бога. Бог е вложил нещо във всички форми. И в природата той ни говори. Като срещнеш един човек, ти ще прочетеш нещо в него. Този човек е една отворена книга за тебе. И ако прочетеш, ти ще разбереш, какво Господ ти говори.

Ти срещаш един красив човек и тебе ти стане мъчно, че ти не си красив. Ти не си разбрал добре. Господ ти казва: “Красотата, която съм вложил в твоята душа, да я проявиш както този човек.” Срещаш един учен човек и тебе ти стане мъчно и казваш: “Как да не съм учен?” Господ ти казва: “Знанието, което съм вложил в твоя ум, да го проявиш. Аз те пратих на земята да станеш учен.” Този учен човек е една книга. Срещнеш един музикант, който свири хубаво. Господ ти казва: “Искам да бъдеш добър музикант, да свириш добре.” Свиренето е външната страна. Да свириш, това значи как да употребяваш краката си. Като се движиш, стъпките ти да бъдат музикални. Някой път стъпките на човека не са музикални. Човек може да съчини песен със стъпките си. Аз мога да съчиня със стъпките си, като вървя, цяла песен, например Махар Бену. Като се движа, може да чуе Махар Бену. Ако имате ухо, вие може да чуе тази песен като вървя. Светът е една песен. Вие казвате: “Как може да бъде това?” Нали като се върти плочата, ти чуваш, че плочата говори.

Има определени интервали. Един човек като излезе от къщи, ако този човек вземе големи интервали, той където отива няма да сполучи. И ако някой човек излезе от къщи и се почеше по главата и той няма да сполучи. За да постигнеш някои работи, как трябва да излезеш от къщи? Най-първо, като излезеш от къщи ти трябва да бъдеш силен. Сила трябва да имаш в себе си. Този път, който извървиш, той изисква сила. И всичките ти мускули трябва да бъдат нагледени така, че да не усещаш никаква умора. Като излезеш, ти трябва да имаш всичкото разположение на Духа си, да ти е приятно, че ходиш. Ако аз бих имал една школа, бих показал някои неща, например, като си свиваш краката да знаеш

колко да ги свиваш. Някои хора не знаят, как да си свиват краката. Например, от ходенето се познава един човек какъв е. Някой човек, като върви по пътя зимно време, когато е кално, целият му гръб отподир е пълен с кал. Другарката му казва: “Откъде я намери тази кал?” Той, като върви, като че ли я взема и я хвърля на гърба си. Кое е по-хубаво - да вървиш и да си накаляш гърба или да вървиш и да не си накаляш гърба? Кое е по-добро? Единственият чист българин когото видях, той беше в Шумен. Друг не съм виждал такъв. Той, като излезе да се разходи в Шумен, като се върне, нито по обущата му има кал, нито по дрехите му. Казаха ми: “Елате да видите един особен чуждак.” Той като мине десетина крачки, ще извади кърпа, ще погледне обущата си и ще ги изчисти. После, като върви, гледа да стъпи на камъчета. Казаха: “Чуждак е той.” Аз казах: “Много добър човек е. Има нещо хубаво в него. Той е спретнат, хубаво облечен. После има поглед весел. У него има чувство към хубавото.” Това чувство у него е така развито, че той не обича да капне нито капка кал върху него. Художник е той. Не иска да капне нито капка кал върху картината.

Аз изваждам едно заключение: Ако ние вървим в света дето хората обичат да цапат, всеки плеши с думите, може човек да се оцапа, ако не е внимателен. Има някои шеги, някои думи, с които знаете ли колко пъти си е оплескал човек? Трябва да знаеш какви думи да употребиш. Има думи в езика, които като ги кажеш, ще те сполети нещо, някое си нещастие. Те са експлозивни. Трябва да се пазиш от тях. Нали знаеш какво е експлозивна дума? И ако някой ви каже такава една дума, вие ще се запалите. На един спокоен човек, като му кажеш една такава дума, като че ли пчела го е ужилила. Така се подуе. Някой път думите са отровни. Те са като жила. Ти казваш: “Няма нищо.” Как няма! Като ходиш при пчелите и те ужилат по окото, по носа и се подуе лицето ти. Ако една красива мома отива на журфикс* и я ужили пчела, ще отиде ли? Ще се развали журфикса. Една пчела може да ти развали настроението, целия журфикс. Та казвам: Една дума може да развали целия журфикс на човека.

Великото в художника седи в това, което влага в

картините. Има нещо хубаво в художника, в произведението му. Това са онези линии, в които влага известни идеи. Ти като гледаш една хубава картина, виждаш това, което е в душата на художника. В картините на художника, той е изразил нещо от това, което е в него. Неговите разбирания са в картините му. Когато ти четеш едно философско съчинение, този философ излага как разбира живота. И тебе ти е приятно. Според мене, като четеш една книга, всяка една книга от която можеш да почерпиш сила е добра. Всяко пеене от което можеш да почерпиш сила, е добро. Всяка среща, от която можеш да почерпиш нещо добро, е хубава.

Да допуснем, че двама души се бият. Единият блъснал другият по носа, разкървал му носа и казва: “Да знаеш още веднъж да си държиш устата затворена.” И си заминава. Тече кръвта от бития. Аз съм човек, който разбирам, зная да лекувам. Казвам му: “Няма нищо.” Помагам му, спирам му кръвта. Аз изваждам заключение. Онзи на заминаване казва: “Да си държиш устата затворена.” Дръж си устата затворена, понеже, ако устата ти е отворена, кръв ще тече навън. А пък ако е затворена, кръв няма да тече. Питам сега: Какъв урок добивам аз от тези двамата? Добивам следния урок, че ако аз плещя и на мене може да се случи същото. И на мен ми казват: “Дръж си устата затворена, когато говориш.” Двама души се карат. Дръж устата си затворена. Гледай ораторите, които се проявяват. И двамата са оратори. Надговарят се. Като се срещнат вярващите, говорят си: “Как вярваш в Христа?” Единият говори и другият говори. И накрая, единият казва: “Ти си крив.” И вторият казва на първия така. Аз влизам и казвам: “Ето един прав човек. Вие двамата сте криви, пък аз съм прав, с когото може да се оправите, понеже и двамата сте криви.” В какво седи кривината? Аз обяснявам така: “Торбите на двама ви са празни. Три дена не сте яли, а аз нося торба с хляб.” И казвам: “Я, на тебе един самун, я на тебе един самун.” Единият казал на другият: “Ти си глупав, защото не си взе хляб.” Другият казал на първия: “Ти си глупав, защото не си взе хляб, защото нямаш хляб.” Тогаз аз казвам: “Аз съм правият човек. Аз нося

* журфикс (фр.) - определен ден от седмицата за посрещане на гости

хляб, вземете. Седнете да се разговаряме.”

Сега да приведа това психологически. Ти имаш едно противоречие в ума си. Имаш и едно противоречие в сърцето си. Ще дойде силата, твоята воля, разумното начало в тебе и ще уреди разногласието, което съществува в ума ти и в сърцето ти. Волята ти трябва да донесе нещо. Някои хора искат да имат силна воля. Всеки човек, чиято торба е празна, той няма воля. Човек, чиято торба е пълна, той е човек с воля. Защото хлябът изисква воля да го носиш. Човек не може да бъде добър, ако няма воля. Някой път вие мислите, че човек като мисли право и чувствава право е добър. Може да мисли право, може и да чувствава право, но ако няма силна воля да приложи доброто, той не е силен човек. Доброто седи в прилагане на доброто. Сега на всинца ви е потребна сила. Всички боледувате по единствената причина, че отслабва тялото ви. В света има един закон: Ако ти се присмееш на някой човек за някой негов недъг, този недъг ще те постигне. Същият закон важи и за добродетелта. Ако ти срещнеш някоя добродетел, някое изкуство и му се зарадваш, това ще те постигне. Трябва да се зарадваш за хубавите работи, за да ти дойдат. Това го наричаме любов. Ако се зарадваш за благото, което има някой човек, това благо ще дойде в тебе.

Да се радваш на благото, което хората имат, това значи да се радваш на Бога, Който се проявява в тоя човек. Ако този човек е умен, той е проява на Бога. Ако този човек е добър, той е проявление на Бога. Ако този човек е силен, този човек е проявление на Бога. И ако ние можем да се радваме на проявлението на Бога, Който се проявява навсякъде, ние можем да постигнем всичко онова, което Бог е определил за нас. Ти като видиш учен човек, Господ ти казва: “Какво искаш от мене?” А пък ти си намръщиш лицето и почнеш да мърмориш: “Аз толкова време чакам и на мене Ти не обърна внимание. Оставил си благата за други човек, а аз ходя да страдам.” Мърмориш. Питам, разбрал ли си Божествения път? Вие искате постиженията на нещата в света по този начин, по който никога не могат да дойдат.

Ти виждаш един хубав плат изтъкан. Той има цена.

Той е изтъкан отлично. Но знаете ли, как е станал този плат? Онази жена е взела вълната и я прела, за да има основа. После е прела друга вълна, за да има вътък. После има насноваване. Тя си служи с нищелки, бърдо. Много работи имало. Жените, които тъкат, знаят. После има совалка, има едно кросно и тя като седне, движи го и краката движи нагоре, надолу. И бърдото движи напред, назад. Ти казваш: “Глупава работа. Цял ден тя седи и с краката си, и с ръцете си работи.” Ти казваш: “Глупава работа.” Но от тая глупава работа излиза хубавото платно. Това са хиляди, хиляди нишки, преплетени по особен начин.

Та човешката мисъл, човешките чувства и човешките постъпки са хиляди нишки. Те трябва да са минали през този стан и тогаз вече имаме един резултат. Платът е един резултат. Ние имаме една мисъл, която е вече един резултат. Та казвам: Всеки един от вас трябва да мисли. Защо? Трябва да чувствава. Защо? Трябва да бъде силен. Защо? Понеже сами трябва да приготвите онзи материал, от който трябва да се направи нашата бъдеща дреха. Вие искате да се облечете. В невидимият свят ще ви направят такава дреха, какъвто материал изпратите. Вие, като мислите, изпращате вашите мисли в невидимия свят. Като чувствувате, изпращате вашите чувства в невидимия свят и като постъпвате, изпращате вашите постъпки в невидимия свят. И ще направите едно съчетание от тях. И каквото сте изпратили, такава дреха ще ви направят. За да мисли човек, той трябва да има отлична дреха. А пък тази дреха я наричат философите - окултистите “тялото на мисълта”. И за да чувствуваш, трябва да имаш дреха. И сърцето си има свое тяло. Ние казваме: “Да мисли човек.” Най-великото нещо, което човек трябва да има на земята, то е да чувствава, да има усет. И най-великото нещо на земята е да има човек сила. Онова, което мисли и чувствава да го прилага. Най-великото нещо за художника е, как прилага боите. За музиканта най-великото е правилно да взима онези тонове. Не само правилно да ги взема, но във всеки тон, той трябва да влее нещо. Като вземе ДО, той трябва да знае, какво да тури в ДО. Също е за РЕ, МИ, ФА, СОЛ, ЛА СИ. Това е първата октава. После има втора и трета октава. Той трябва да знае, какво да вложи

вътре в тези тонове. Ако аз бях пъл ДО ще искам да се освободя от всичките ограничения, които имам в дадения случай. А пък като пея РЕ, ще искам, по който път трябва да постигна работата добре. Каквото почна да го свърша добре. А пък ако взема МИ, ще искам материалът, който имам да е хубав.

Сега всички искате да бъдете добри, но не знаете защо. После слушам мнозина вярващи казват: “Докато видим Христа.” Хубаво, като отидеш на онзи свят, ти трябва да обърнеш вниманието на хората. С какво ще се препоръчаш като отидеш на онзи свят? Човек трябва да се препоръча с три неща на земята: Да има едно отворено чело, хубави вежди, хубави очи, хубав нос, хубава уста, хубави уши и пръстите му, и целите му ръце да са хубаво устройени, гениално устройени. После, като отидете на онзи свят с какви дрехи ще се облечете? Кажете ми. В онзи свят, като отидете с тези дрехи няма да ви приемат, те не са официални. Те са работнически дрехи. В онзи свят не може да пристъпите с тях. Бедният човек се извинява. Той има само (една дреха, б.р.). Няма пари. Бедният може да ходи само с една дреха навсякъде. Но богатият, който има 12 костюма, с кой костюм трябва да отиде?

Вие имате една стара мисъл. Вие казвате: “Ние сме грешни хора.” Мене греха на хората не ме интересува. Това е външната страна. Ти си ходил по външния свят и си се окалял. Ти не си създаден грешен човек. Иди на баня и се измий. Ти казваш: “Аз съм болен човек.” Това е външната страна. И богати, и сиромаси, това са външни работи. Мене не ме интересува, дали си богат или сиромас. Това е външна страна.

Мен ме интересуват три неща: Човек умен ли е, добър ли е и силен ли е? Ако е умен, ако е добър и ако е силен, това са качества на човека. За мене това важи. Тогава богатството е на място и сиромашията е на място. И богат да е и сиромас да е, все е богат човек. В дадения случай, ако е богат, той сам си носи богатството. В дадения случай, ако той е умен, добър и силен и е богат, той сам си носи богатството на гърба като раница. А пък ако е сиромас, друг му носи богатството. Той е аристократ. Сиромасите са скромни хора.

Някои казват: “Ние сме сиромаси хора.” Те икономисват истината. И тогава казвам: “Радвам се, че имам чест да се запозная с един богаташ, чието богатство друг носи.” И почвам да се разговарям с него. И виждам, че този сиромас не е толкова глупав. Стига му ума. И почва да ми разправя, как се рисуват картини. Той казва: “Няма бои, но знам да рисувам.” Като му дам платно, знае да рисува. Хубаво знае да пише. Поет е той. Стихове пише. Поезия пише, сиромас е, пари няма, но поезия пише. Дам му книга и той напише куплети. Римува ги. Някъде ги римува с А, някъде с Е, О, Ъ, Ь и казва: “Всичко това изкуство го добих в сиромашията. Тя ме стигна и се научих да рисувам. В сиромашията се научих и да рисувам; в сиромашията се научих и как да пея, и рисувам.” Благословена е оная сиромашия, която ни е научила на всички хубави работи, да мислим и да чувствуваме. Тя е произвела сила в нас. Благословено е онова богатство, което ни е научило да прилагаме това, което сме придобили. Богатството е приложение. Следователно, сиромашията е училище, в което добиваме нещо, а пък в богатството прилагаме придобитото богатство. Така разбирам богатството и сиромашията. Тогава те си имат смисъл. Сиромашията е училище, учи се човек. А пък богатството е следното: Свършил съм училището, абитуриент съм, после има и други училища. Може някой да е свършил като доктор по медицина или доктор по правата, или доктор по богословие. Преди да е завършил е сиромас, като ученик. А пък като завърши, той е богат и ще прилага. Например, като доктор, той трябва да лекува хората.

Искам да ви услуга. Някои от вас нямате сила. Станете силни. Как? Ако искате да бъдете силни, никога не допускайте една лоша мисъл в ума си, едно лошо чувство в сърцето и една лоша постъпка във волята. Това е нужно, ако искате да бъдете силни. Някой път не че вие искате. Когато ядете лук, какво правите първо? Най-първо обелвате люспите на лука. Или да преведа поговорката, която имат турците: “Обели ябълката и тогаз я яж.” Ако имаш хубави ябълки, обели ги. А пък аз казвам: Измий ябълката и тогава я яж. Аз съм гледал българите в това отношение, някой като минава и види някой плод на земята, вземе го, обърше го

малко и го яде. И после казва: “Уроки ме хванаха.” А пък колко свине, волове и други животни са минавали по този път, и колко е замърсен този плод. Вземи тази ябълка, че я измий, с топла вода, хубаво и яж вътрешното ѝ. Тогаз няма да те боли стомаха. Ако искаш да имаш добро разположение, един хубав усет, не гледай на грозни работи. Всякога, когато видите нещо грозно в света, съблечете неговата дреха, не оставай една отрицателна мисъл да остане вътре в ума ти и да те безпокои. Веднага превърни тази лоша мисъл. Защото, ако тази лоша мисъл не я превърнеш и тя влезе в сърцето ти, ще произведе едно неразположение в тебе. Да допуснем, че вие срещнете един човек и той има на пръста на ръката си един пръстен с хубав диамант. И казваш: “Виж какъв хубав пръстен има, а пък аз нямам.” Мислите ли, че този, който носи пръстена му е леко? Той има задължения. Той има да опъва каиша до второ разпореждане. Ако е поет да носи пръстена си на третия пръст (безименния). Тая сестра носи пръстена си на третия пръст. Тя се е сгодила за поезията*. Трябва да пише. Някой носи пръстена си на първия си пръст (показалеца). Той раздава правото. Адвоката трябва да носи пръстена си на първия си пръст. Ако е проповедник, трябва да носи също пръстена си на първия си пръст. И всички проповедници трябва да имат златни пръстени с диаманти отгоре. И да кажат: “Затова ме прати Господ.” Всичкото нещастие седи в това, че момата, след като се сгоди, тогава туря пръстена. Не върви така. Момата трябва да носи пръстен може би, хиляди години преди да намери онзи. И ако тя чака той да ѝ го даде, то е изгубена работа. Тя ще си носи пръстена, а пък той ще донесе диамант, скъпоценен камък отгоре. Ти имаш един ум. Той е пръстена, който Бог ти е дал. Като дойде Бог, ще ти даде скъпоценен камък. Божествени мисли, които като диамант ще се поставят в ума ти. А пък ти да нямаш пръстен и да чакаш да ти дадат такъв, това е неразбрана работа. Ще имаш отличен ум, сърце и воля, и като те посети Бог ще ти даде скъпоценните камъни, от които се нуждаят твоят ум, твоето сърце, и твоята воля.

Вие не сте имали моята опитност. Ако искам да видя

* Сестра Олга Славчева

някой път, колко сте търпеливи, трябва да имате моята опитност. Ако вие сте на моето място, бихте избягали някъде, бихте се дянали някъде си в някоя дупка. Понеже приемам някой път хората долу и се качвам горе, и казвам: “Искам да мисля.” Тъкмо седна и размишлявам върху някоя важна мисъл и дойде някой на вратата и “трак”, “трак”. Някой път дойде ми мисълта да мълча. Удари веднъж, аз мълча. Пак удари, “трак, трак, трак”. Само веднъж съм направил наблюдение. Дойде един светия, дядо Георги беше светията. Един ден разсъждавам върху един важен въпрос. Един чука. Рекох си: Ще седя така. Но той пак похлопа по-силно. И казва: “Учителю, нося ти яйца. Не искам да ги дам никому другиму.” Казах му: “Дай ги там долу.” Той каза: “Не, не, за да се благословят яйцата, давам ги на тебе.” Аз си напушам работата и слизам долу. Той ми казва: “Прочети ги.” Те бяха 12. Седя си и си мисля. Ако сте вие, как бихте постъпили? Той не хлопа веднъж, но много пъти. Той иска с това да каже: “После ще решаваш въпроса. Аз искам да си продам яйцата.”

Та казвам: Хубаво е човек да се учи на търпение. Аз седя и разсъждавам после. След като се разправих с него, той ми се извинява и казва: “Извинявай, че аз много силно похлопах.” Той сам се извинява. “Похлопах силно, понеже моите уши са слабо развити, не чувам.” Неговата погрешка е, че много силно хлопа. Той казва: “Аз съм много глух и затова силно похлопах.”

Казано е: “Искайте, търсете и хлопайте”. Когато отидете на Божествената врата, как ще хлопате? Как хлопате на Божествените врати? Като дядо Георги ли? Тихо, съвсем тихо ще хлопаш. После си поседи спокойно. Господ, като бутнеш малко на вратата, той вече е чул. Той гледа твоето разположение. Как са разположени твоят ум, твоето сърце и твоята воля. И вижда, че си набрал нещо в света и искаш да му се оплакваш. А пък като се намериш в Божието присъствие, всичкото ти неразположение ще изчезне, понеже ще имаш това, което чакаш в света. Всеки човек е недоволен, понеже няма нещо. Та казвам: Първото нещо е - мислете музикално. Един англичанин се познава по това, че когато говори в първо лице, винаги казва аз. Например, “аз

ви казвам”. Англичанинът е заставен да казва така. В български окончанието на глагола показва и лицето, а пък на английски това не е възможно. И затова трябва да се спомене, аз. На български може да се каже: “Казвам ви.”

Ако ти, който говориш думите “Аз ви казвам”, ако в това казване не подразбираш, че Бог е онзи, Който говори, ще направиш една погрешка. За да кажеш: “Аз ви казвам”, трябва да разбираш, че Бог говори. Ти имаш право да употребиш думите: “Аз ви казвам”, когато си господар на всички условия, на всичко - на въздуха, на светлината, на водата, на топлината, на земята и пр. Тогава имаш право да казваш: “Аз ви казвам”. Ако пък не си господар и казваш: “Аз ви казвам”, но подразбираш, че Бог е господарят на въздуха, светлината, топлината и пр., тогава Господ ще бъде доволен от тебе, че ти мислиш правилно. Ние казваме: “Аз ти давам този хляб.” Но това не е вярно. Този, който казва така, той не го дава. Той е купил този хляб от хлебаря. Но и хлебарят не може да каже, че той дава хляба. Нито пък земеделецът, който оре земята може да каже така. Онзи дава хляба, Който е пратил светлината, топлината, въздуха, дъжда и пр.

Христос казва: “Аз съм живият хляб слязъл от небето”. Истинският хляб, който приемаме е Словото Божие, което излиза от Христа. И с това Слово хората ще бъдат живи. За да бъдат живи три неща се изискват: Да мислят добре, да чувствуват добре. Тогава всичко е възможно. Каквото пожелаеш ще стане. В дадения случай не се позволява да искаш много неща. Да искаш само едно нещо. Като си жаден, ще искаш вода, като си гладен, ще искаш хляб. Но в дадения момент ще искаш само едно нещо. А пък ти искаш много неща. Има определено време за някакво постижение, за някоя добродетел, за някое благородно чувство, за някоя благородна постъпка, за някоя благородна мисъл. И тогава сме благоугодни на Бога, когато възприемаме добре Неговите мисли в ума си, неговите добродетели в сърцето си и когато със своята воля раздаваме правдата в света правилно. Правото се раздава, чрез волята на човека. Сила се изисква за това. Ти трябва да раздаваш онова божествено право на всеки човек. На всеки човек трябва да дадеш от доброто,

което Бог е изпратил. На всеки човек в мислите си трябва да му предадеш истината.

Казано е: “Истината ще ви направи свободен.” Ако ти мислиш правилно, ти освобождаваш хората от умствено робство. Най-първо хората трябва да се освободят умствено, после сърдечно и после тяхната воля. Всички вие се нуждате от свобода. Свобода да имат вашата воля, вашето сърце и вашият ум. В някои от вас умът вече е свободен. Но сърцето не е.

Та три вида свобода има в света. Мисълта е почти освободена. Сърцето е сега несвободно. Когато се говори, че сърцето е грешно се разбира, че сърцето трябва да се освободи. И когато се освободи човешкото сърце, тогава Божествените добродетели ще влязат да живеят в него. И ние ще имаме отличен живот. А пък този отличен живот ще се ползува от свободата. Та вие се нуждате от три неща сега. Свобода за волята си, добродетели за сърцето си и мисли за ума си. Истината трябва да бъде във вашия ум. Умът ви да бъде свободен. Това за което ви говоря е външна страна. Истината дава свобода. Мъдростта произвежда движение в света, знанието, светлината произхождат от Божията мъдрост. А пък Бог е Любов. Любовта е най-малкият подтик. Без любов в света не може да има движение. Да обичаш, значи да дадеш най-малкият подтик на движение. И всички неща се постигат само чрез закона на Любовта. Подтик трябва да има. Тогава идват знанието, светлината. И после идва истинската свобода. Ако ти нямаш любов, не можеш да разбереш Мъдростта и Истината. Аз като ви говоря за Любовта, подразбирам първият подтик на Бога. Този най-първият подтик трябва да го приемеш. Той е мощен, силен. Няма в света нещо по-мощно от този подтик. Той, като дойде, събужда се човешката воля, човешкото сърце и човешкия ум.

Да обичаш някого, ти подразбираш да го прегърнеш. Не, любовта е онзи подтик. Ако твоята воля няма подтик на любовта, тя не е силна. Ако твоето сърце няма подтика на любовта, чувствата ви не са правилни. Ако твоят ум няма подтикът на любовта, мисълта ти не е правилна. Следователно, в мисълта, във волята и в сърцето, трябва да има подтика на любовта. И без този най-малкият подтик на любовта, нищо

не се постига в света. Затова трябва да започнете с любовта. Те са нишки. Любовта трябва да създаде тези нишки. В тебе се тъче нещо. Та само чрез този Божествен подтик, който постоянно идва в човека, нещата стават. Всеки ден, като станеш сутрин, обед и вечер, ти усещаш този подтик. Вие сте недоволни, възприемете Божествения подтик в сърцата си, в ума си и във волята си. Ако го приемете в ума си, сърцето си и волята си, вие сте на прав път. И тогаз имате условие за постигане в бъдеще на всичко онова, което искате.

Казано е: "Искайте, хлопайте, търсете". Как ще ги представите сега? Как ще представите искането? Кой иска? Кой хлопа? И кой търси? Къде да турим искането? В мисълта ли? Хлопането къде да го турим? Всички цитират Писанието. Искането е символ. Кой хлопа? И когато се говори за хлопане, ще туриш, значи, сърцето си на работа. За искането ще туриш ума си на работа. А пък търсенето е за волята. Търсиш да направиш нещо. То е сила. Ако твоята сила незадоволява търсенето, ако твоя ум не задоволява искането и ако твоето сърце не задоволява хлопането, ти не можеш да вършиш волята Божия. И тогава, като отидеш при Господа, Той ще ти каже: Какво искаш? Хлопането, какво подразбира? При хлопането ти не искаш, ти желаеш нещо. Бог е Който събужда в тебе желанието. Няма да кажеш на Господа, че искаш хиляди работи, а само едно нещо ще искаш. И ако Господ даде само едното, всичко друго ще дойде. Щом Бог ти е дал живота, ти си бъди уверен, че всички други блага, които принадлежат към живота, Той ще ти ги даде.

Неразбраният живот произвежда страдание, а пък разбрания живот произвежда радост. Животът има две страни, според нашето разбиране. Следователно, ако ти не мислиш правилно, живот има два вида, двояко се проявява. И ако ти не чувствуваш правилно, как ще има в сърцето ти разединение. И ако във волята ти, в силата ти не разбираш нещата, пак животът двояко ще се проявява.

Ще имаш три вида любов: умствена, сърдечна и волева. Ако разбираш, ще имаш три вида радост: умствена радост - радост на твоята мисъл, после радост на чувствата и радост на твоята воля. Като направиш нещо, ще чувствуваш, че хубаво си го направиш. Ако пожелаеш нещо, ще се радваш, че

хубаво си направил. И ако помислиш нещо, ще се радваш, че хубаво си направил.

Често аз гледам, колко хубави работи направил някой и ги захвърли. Аз съм намирал някои хубави работи написани на книга и захвърлени на земята. Никога не хвърляй онова, което е написано, на земята. Скътай го някъде, тури го някъде. Не го хвърляй в огъня. Не го дери. Колко ваши писма има изгорени, скъсани!

Вие искате да се запознаете. Голямо нещастие е, да се запознаят хората. Голяма беля е да се запознаят. Ако искам да се запозная с хората, трябва да нося нещо хубаво, възвишено в себе си. Да имам какво да им представя. Или те, ако искат да се запознаят с мене и те да имат нещо хубаво, възвишено към тебе.

Във Варненско, отиват при един лекар двама души - беден и богат. Той лекува и двамата болни. От богатия взема 1000 лв. и му казва: "Вие сте богат." И го изпраща. И мисли лекарят, че малко е взел. Идва сиромасът. Лекарят лекува и него. И когато последният иска да плати, лекарят казва: "Не, от тебе не искам." Досега никой сиромас не е идвал. Като дошъл този сиромас, лекарят се зарадвал и казал: "Днес се чувствам много щастлив." Като попила сиромаска за ръката, като го лекува и му гледа езика, идва у лекаря нещо хубаво. И лекарят казва: "Много желая да бъда като него. Много се зарадвах, че ти дойде. Зарадвах се, че срещнах такъв пациент."

Ако вие страдате, като този богатия и отивате при лекаря и ви вземе хиляда лева, казвам: Малко е хиляда лева. Някой път при Бога ще отидете като богат и той ще ви лекува. Някой път ще отидете при Бога като сиромас и пак ще ви лекува. Но казвам: Бих желал, като отидете при Него, да не ви взема пари.

Всички онези неща, които стават без пари, носят благословение, а пък всички онези неща, които стават с пари не носят благословение. Те са хубави, не са лоши, но не са като това, което става без пари. Това, което с пари става не носи никакво благо. Купувайте нещата със своя ум. Купувайте нещата със своето сърце, купувайте нещата със своята воля, със силата си. Казано е: "Елате и си купете без пари". Бог е казал така. Вие не знаете досега, какво значи

без пари. Вие искате да знаете, какъв е смисъла.

Аз ви говоря чрез въздуха. И вие дишате и аз дишам. Чрез този въздух, аз говоря за Господа. Въздухът, който излиза от мене ви казва, какво нещо е Господ. И вие дишате и аз дишам. В какво седи разликата? Аз разбирам защо дишам, а пък вие още не разбирате защо дишате. Като приемеш въздуха, трябва да знаеш, че Господ е в него. И като издишваш, като казваш нещо, да излиза ухание от тебе. Вътре в себе си направи така. А пък ти дишаш и търсиш, къде е Господ. В звездите ли е, или другаде. А пък Той е в тебе, във въздуха. И ти си недоволен и казваш на Бога: “Така живее ли се?” Господ ти казва: “Какъв е животът ти?”

Ще ви приведа следния пример. Един богаташ отива покрай един скромнен човек и му казва: “Какво седиш та си губиш времето, защо не идеш да работиш?” Онзи го пита: “Какво да работя?” - “Че ти си учен човек. Започни нещо.” - “Благодаря ти.” Праща сиромаша двама души и им казва: “Идете в града, намерете този богатия и да го набиете хубаво.” После праща други двама и им казва: “Като намерите този богатия, вие ще го доведете при мене и аз ще го лекувам.” Довеждат богатия и той казва: “Набиха ме.” Сиромашът казва: “Няма нищо.” И го лекува. Казва: “Стават тези работи.” Намазва му раните, премахва му болките и му казва: “Много ми стана приятно.” Богатият казва: “Колко си добър и учен човек.” Сиромашът казва: “Научих се.”

Вие не трябва да давате на Господа съвет, какво трябва да прави. Всеки един от вас трябва да прави това, за което е пратен. Впрегнете ума си на работа с мисълта; впрегнете сърцето си на работа с чувствата, с истината - любете. Впрегнете вашият дух, вашата сила на работа. Турете вашите сили на работа с живота. Тук изразът “впрегнете” е малко груб.

Или казано в резюме: **СТАНЕТЕ СЛУГИ НА БОЖИЯТА ЛЮБОВ И ЩЕ ПОСТИГНЕТЕ ВСИЧКО ОНОВА, КОЕТО ИСКАТЕ В ТОЗИ И В ОНЗИ СВЯТ.**

Добрата молитва.

Любовта, която носи живот, любовта, която носи светлина, знание, любовта, която носи свобода на човешката душа, **ТОВА Е БОЖИЯТА ЛЮБОВ.**

ДВА МОМЕНТА

13 неделно утринно Слово

7 януари 1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Да прочетем “Отче наш” дотам, додето сте стигнали.
Прочетохме: Отче наш, Който си на небето, да се свети името ти.

Духът Божи.

Ще прочета втората глава от Евангелието на Матей.
Бог е Любов.

На земята има два важни момента. Единият е, човек да се роди, другият е човек да умре. Една работа има начало. Да започнеш работата и да я свършиш. Може да започнеш и да свършиш една работа, но тази работа сама по себе си трябва да има едно съдържание. Казвате: “Как може да знае човек, дали живее добре.” Онзи писател, или онзи философ, който написал някаква книга, той сам трябва да знае съдържанието. Той трябва да се радва, че тази книга, която пише, има съдържание. Щом я намери без съдържание, да я не печати. Имаш една мисъл, която, като не разбираш не я пращай в света да я разбират хората. Имаш един живот от който ти сам не си доволен, не го показвай на хората. Когато срещнеш на земята, не казвай: “Аз зная.” Че и другите хора знаят и най-малките същества имат известна специалност. Нима пчелата не знае, няма специалност. Пчелата има по-голяма глава в сравнение с тялото, отколкото човек има. Тя в някои отношения мисли много по-добре, отколкото човек мисли. Един ден ще дойде човек до положението на пчелата. Той сега минава за царски син по кръв, но не и по ум, не и по сърце. Роден е царски син, но няма знание, не е благороден, не е показал, че има царско в себе си. Казвате: “Човек е направен по образ и по подобие на Бога.” Кой човек е направен? Първият човек е направен. Сегашните хора тепърва има да стават. Сегашните хора са кандидати за образ и подобие на Бога. Сега хората нали си турят

кандидатура, например, нали за депутати. И човек е кандидат за син Божи. Казвате: “В нас Духът Божи живее.” И животът на Бога живее, но Духът му в нас е малко неразбрана работа. Щом дойде Духът отвън в нас, присъствието на Духа, той произвежда живота във всички същества. Във всички същества, дето има живот, Духът Божи присъствува отвън. Но в този смисъл присъствието на Духа Божи отвън, то е друг въпрос. Друго понятие трябва да имате за Него.

Сега в българския език вземете една дума, например предлогът “на”. Българите казват “на”. Както българите употребяват тази дума, тя след време може би след 200 години, ще значи “вземи”. Когато искат да кажат “вземи”, българите казват “на”. Тази дума започва да си пробива път. От предлог тя ще стане глагол, ще се измени думата. Някой казва: “Как ще се измени животът.” Една дума, като се употребява дълго от предлог, ще стане глагол. Ако животинският живот не можем да го превърнем на божествен живот - на глагол, трябва да стане. Какво значи глагол? Животът на животните е предлог. Човешкият живот сега отива към глагола. На славянски език думата “глаголяти” значи да говоря, да уча. Човек не се е научил да говори. Ако той се научи да говори, тъй както трябва, той ще бъде щастлив, ще бъде радостен. Защото всяка дума, която каже, изведнъж ще стане. Кажеш, светлина, изведнъж ще стане светлина. Кажеш радост, ще стане радост. Кажеш мир, ще стане мир. Казва богатство, ще стане богатство. Казва живот, стане живот. Каквото каже ще стане. Сега казваш светлина, няма светлина. Кажеш живот и него го няма. Трябва да се мъчиш, да пышкаш.

Онези, които изучават Евангелието, често се спират на стиха: “Това е живот вечен, да позная Господа Бога моего и Христа, Когото си изпратил”. Тълкуват го, какво значи. Кое иде по-рано. Познаването или вечния живот? Казва: “Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.” Как ще го изтълкувате? Едно просто тълкувание има: Бог, Който в дадения случай е един извор, от Който излизат всичките блага. Христос е носителят. Значи, пътят по който Бог се проявява, благата, които изпраща, тия блага като ги приемем, то е вечният живот във всичките негови проявления. Тогава, ако вие не можете да възприемете този

вечен живот, който Бог ви изпраща, вие не може да го познаете. Като възприемеш Божественото благо, ти ще го познаеш, че от Него иде. Вие сега сте недоволни от вашия живот, защото не познавате Бога. Какво ви недостига, кажете ми. Познанието. Вечният живот вие го имате. Като не го познавате, вие се намирате в положението на онзи кукуригу, който, като рови на купището, изрови един голям скъпоценен камък, той светне и петелът казва: “Какво светиш, не се нуждая от твоята светлина, да си някое житно зърно да го клъвна, да се нахраня.” И той го изрови. Този кукуригу не знае, че в този скъпоценен камък се крият всичките зрънца, с него щеше да купи зърна за хиляди петли да има да ядат и да пеят.

И по същия начин вие казвате: “Защо ми е този голият живот.” Във Варненско, в някогашното село Суджискъой, имало един Стоян пехливанин. Той казвал: “Защо ми е това голо здраве? Такъв живот, такова здраве не го искам, като този живот не го искам.” Майка му казвала: “Синко, не говори така.” Той и' казвал: “Не съм доволен от този си живот.” Хваща го една болест и три години лежи на легло. Тогава казва: “Мамо, само да оздравея в живота и с камъни да ме товарят, но да имам първия живот.” Сега ние не се интересуваме от този Стоян Суджескъойски. Често казваме, че Христос се е родил, че Христос е дошъл. Че се е родил, родил се е, че е слязъл, слязъл е. Хубаво, каква връзка има между Христа и нас. Връзка в света не може да има без любов.

Тогава ще ви прочета от “Езикът на Любовта” от първата беседа. Ще ви говоря за нещо, което ви се е говорило и останало неразбрано. Говоренето е неразбрано, защото в живота, любовта се явява най-после. Най-първо човек е създаден чрез любовта, но най-после той разбира любовта. Тепърва той трябва да се учи на любовта. /Чете/ “Ако говоря”. Външната страна на човека представя човешкия говор. Ако говори човек, то е човек. /Чете/ “Външната страна на ангелите представя ангелския говор”. Казвате: “Какъв е ангелският език?” Внушенията, които имате, то е ангелския език. Дойде ви някоя мисъл, то е езикът на ангелите. /Чете/ “Ако човек говори без да влага смисъл в думите си, това е

равносилно да има стомах и дробове, а да е лишен от глава. Да няма човек глава, това значи да няма посока в живота си”. Посока на живота, смисъл на живота, дава любовта. Казвате, че Бог е Любов. Туй, което осмисля живота, защото животът тепърва има да се осмисли е любовта. Животът още не е организиран. Единствената сила, която организира живота, това е любовта. След любовта ще дойде Божията Мъдрост, ще дойде Истината и те ще организират живота. Като организиране ще разберем Любовта, като организиране ще разберем и Божията светлина, ще разберем и светлината, ще разберем и свободата, която Бог ни дава. /Чете/ “Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед що звънти или кимвал що дрънка”. Павел, който беше един от духовните философи, който мислеше от своето гледище, че знанието е на първото място, той дойде до това заключение: “Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед що звънти или кимвал що дрънка”. Всеки, който няма любов, винаги върши неразумни неща, всякога дрънка. Дрънкането произтича от безлюбието. /Чете/ “Обикновено празните неща дрънкат, а пълните са тихи и спокойни, никакъв шум не вдигат”. Неща в които има любов, няма вдигане на шум. Между хората се заражда ревност, гняв, омраза, много работи се зараждат. /Чете/ “Всяко нещо, лишено от смисъл, вдига шум. Следователно, който дрънка, той говори на човечески и ангелски езици, но любов няма”. Всеки, който дрънка, няма любов. Тогава питате: За да не дрънкаме, какво трябва да правим? Ще започнете с любовта. Ще разбирате живота на хората тъй, както разбирате своя живот. Или ще разбирате своя живот тъй, както разбирате живота на другите. /Чете/ “И ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, нищо не съм”. Вярата е за хората, а знанието за ангелите. Значи, ако притежавате вярата на човеците и знанието на ангелите, а любов нямате, нищо не сте. Човек може да бъде голям и силен като предпотопния мамонт, или както някой съвременен параход, който цепи водите, плаши рибите, но ако няма любов, нищо не представя. Колкото да е голям параходът, щом влезе в пристанището, той нищо не е. Не се

ли използва, той ще стои известно време в пристанището, той нищо не е. Не се ли използва, той ще стои известно време в пристанището, докато един ден го бракуват. Смъртта не е нищо друго освен бракуване. Човек умира от безлюбие. Щом човек изгуби любовта, или щом не може да намери любовта, той умира. Умира много естествено, щом се изчерпи въздуха, умира. Всичките умират ако се изчерпи въздухът. Без туй съдържание, основа нямат на която да живеят. Понякоя път вие се обезсърчавате, обезсмисля се животът ви, човек започва да остарява. Защо остарява човек? Има един стих в писанието, който казва, на английски е казано така:*

Вечното възобновяване на живота, това е младостта. Да познаваме Бога, вечното възобновяване. То е закон, то е наука, която трябва да се учи. Човек не е научил това, което трябва. Ти остаряваш по единствената причина, като мислиш, че в старите хора се крие всичката тайна. То е така. Тайната не се крие в старите хора на земята. В старите хора се крият всичките разочарования. Като видиш всичките му бръчки, казва: Животът няма смисъл. Синове, дъщери, внуци, правнуци, всички да си вървят, берекет не видях от тях. Че кои са тия внучета? Тия внучета са както, когато един художник рисувал хиляди картини, че всичките не са хубави, окарикуатурени, няма никакво художество, никой не ги оценява, нищо не му дава светът за тях. Кой е крив? Майките се възхищават от картините, които рисуват техните деца, от гарджетата, които рисуват. Гениално е това дете. Но с такива картини, с такива гарджета, работа не става. И аз съм рисувал такива гарги, но работа с тях не става. Ето какво разбирам: Ти мислиш, че ти си християнин, но ти рисуваш гарги. Мислиш, че си учен човек, но ти рисуваш гарги. Мислиш, че си силен човек, но ти рисуваш гарги. Ти мислиш, че си силен човек, но дойде една мъчнотия, не можеш да я изнесеш. Мислиш, че си богат, обаче изгубиш парите си, виждаш, че не си богат. Богат човек е онзи, подир когото парите вървят, отподире. Те се влюбили в него и където той върви и те отдясно, отляво, отпред, отзад. Той е богат човек.

* Вероятно английският текст не е стенографиран (б.р.).

Ти сега ходиш и търсиш парите, те се изгубили.

Тази година, на края има един вечен знак. Тази година носи на гърба си вечността. Вие казвате, че накрая има нула. Но това не е нула. Нулата, това е едно число неизвестно, неизучавано, съдържа всичките ѝ възможности. Всичките числа са излезли от това яйце. Казвате: Нищо. Пък това нищо увеличава всичките числа. То само по себе си няма никаква възможност, нула е, нищо не значи. Туй яйце, което е нищо, като го туриш подир едно число, го прави десет пъти по-голямо отколкото е и като туриш това яйце пред числото, го прави десет пъти по-малко, отколкото е. Като туриш три, четири такива яйца, стават хиляди, стават милиони.

Сега някои от вас ще философствувате. Вие, за пример, ще ми кажете: “Направи едно чудо.” И на Христа казаха: “Направи едно чудо.” И Той им каза, че няма да ви се даде чудо, освен чудото на пророк Йона. Сега вие ще кажете: “Направи едно чудо, изгаси тези лампи.” Хубаво, какво ще придобие? Аз мога да ги изгася и онзи брат, който седи до ключа и той може да ги изгаси. Ако му кажа да изгаси лампите, ще ги изгаси. Какво доказателство е това? То не е никакво доказателство, да изгасиш лампите. Да ги запалиш разбирам. Казва: “Я да видим, може ли да ги изгасиш?” И малките деца изгасват лампите и аз може да ги изгася, но всички трябва да излезем от салона навън. Да изгаси човек светлината в себе си, ще произведе цяла една катастрофа. Играят си съвременните хора. Казвате: “Ти можеш ли да изгасиш светлината?” Но ние нямаме работа с хора, които гасят светлината. Ние никога не се опитваме да изгасим светлината. Тая наука я нямаме. Да запалим светлината, да, но да я загасим, не! Питам, във вас не е ли запалена светлината? Имате ли една малка топлинка? Какво имате повече от туй? Светлината, както и топлината, се увеличават. С хиляди години вие сте палили огън и трябва да знаете това. Имате една свещ, като турите още една свещ, светлината се увеличава, като туриш 20, 30, 100, 1000, няколко милиона свещи, светлината се увеличава. Когато аз говоря, че трябва да любите цялото човечество, вие схващате това, което не е. Вие трябва да знаете и казвате: “Как да ги обичаме?”

В този смисъл, никой не може да обича. Вие разбирате да обичате хората, да им дадете нещо. Да се обичате, значи, като се съедините всички свещи, ще дадете повече светлина. Когато хората се съединяват, образува се светлина. Ако хората се съединяват, Бог действа чрез тях. Ако вие не може да се съединявате, вие не може да произведете една реакция, не може да имате едно постижение. Питам ви, кой химик, който е свършил по химия, ще види, как се образуват химическите съединения. Право е, по някой път, да изучава химията. Има една химия за живота. Ако съединиш две думи, например “аз любя”, какво ще образуваш? “Аз любя.” Казваш: “Аз любя Драгана”. Какво разбирате под тези думи? Вече имате едно съединение. Или казвате: “Аз обичам жена си, или децата си.” Или “аз обичам Бога.” Какво подразбирате? Като казваш, аз обичам, непременно трябва да стане едно съединение. Понеже не става никакво съединение, няма никакъв резултат. Сега хората питат, родил ли се е Христос? Може ли да докажете родил ли се е Христос? Чудна работа. Когато има светлина да питаме, как се е родила светлината. Смешен е този въпрос, дали се е родил Христос или не. Че ако Христос не се е родил, на какво се дължи тази култура, която днес имаме? Ако някой би отказал съществуването на светлината и топлината, тогава, как ще се обясни произхода на толкова растения? Кой са тия сили, които създадоха растителното царство? Кой са тия сили, които създадоха съвременния човек? То са светлината и топлината. Казваш: “Светлината не съществува и топлината не съществува.” Това не е никаква логика. После хората правят друго твърдение. Казват: “Няма дух в света, всичко е материя.” Че какво значи материя? Материята, това е външната страна, проявлението на духа. Щом ти вярваш в материята в нейното проявление, същината на туй проявление е духът отвътре, който се е облякъл в тази дреха. Той се облича в тази материя, той я раздвижва и създава хилядите форми. Материята е едно същество, което иска забавление и тя е жива. Тя живее и духът я забавлява с всичките тия малките форми. Всичките форми, които са създадени в света, то са забавления на материята. Всичките тия деца, тя ги взема. Казвате: “Чудно нещо, духът забавлявал

материята.” Той я забавлява, защото другояче ще ѝ се пукне сърцето. Този израз “Ще ѝ се пукне сърцето”, не е научен. Нали се пука понякога сърцето на човека? Като се пукне сърцето, човек престава да живее. Не трябва да се пука сърцето.

Материята е туй, което те забавлява. А какво нещо е духът? Духът пък е туй, което осмисля живота ти и внася радост. Забавлението е от материалния свят. Казвате това е материя. /Посочва книгата/ За пример, пипам тая книга, то е материя. Но щом започна да чета и разбирам вътрешния смисъл на писаното, то е духът. Тази книга е материя. Но тази книга е необходима. Върху тази материя трябва да се пише нещо. Човек, като чете ще намери смисъл в написаното. Написаното вече не е материално. Духът е вътре, който осмисля нещата и прави материята достъпна за нас. Без духа, материята ще бъде винаги недостъпна. Що е материя? Туй, което прави нещата достъпни за нас. Що е дух? Туй, което осмисля нещата в нас. Та казвам: Има една връзка между духът и материята.

Вие по някой път се възмущавате от вашето тяло. Казвате: “Дотегна ми това тяло.” Какво тяло искате? Ангелско. Че и ангелите се възмущават от своето тяло. Архангелите и те се възмущават от своето тяло и те са недоволни. В света има един вечен прогрес. Всичко има вечно видоизменение. Всички приемат по-високи и по-високи форми. Един ангел няма да се задоволи с един такъв апарат, като вашия. За един ангел земята му е малка. Като дойде тук не може да се събере, ще търси по-голяма планета като Юпитер. Там като иде, широка земя, може да се събере на Юпитер един архангел. А разбирам, вътрешните стремежи на него са големи, а не външно. Стремешът на неговия дух е голям, той не се задоволява, простор иска. Да иде оттук до Пловдив и да се върне, или оттук до Англия, казва: “Това са прости работи.” Той само като си размърда краката, ще отиде дотам.

Иде ми на ум онзи анекдот, който написал Волтер. Разправя, че едно от разумните същества на Сириус решило да дойде на слънчевата система, да направи научни изследвания. Минало от слънцето, прекрачило и дошло на

земята. С единия си крак стъпило във Великия океан на земята и водата му дошла до неговите глезени. Като гледало, няма какво да изучава. По едно време гледа, че нещо малко се движи някъде по Северния океан, към Северния полюс. По това време, французите правили научно изследване, имали една експедиция на Северния полюс с един параход. Той взел парахода в ръката си и едва с щипци могъл да хване един французин и го разглеждал. Той започнал да говори с него. Учудило го, че това дребно същество има съзнание, знае да говори разумно. Попитал го, къде отива и то му казало, че отива на Северния полюс да прави изследвания. Най-много го учудвало, че туй малко същество може да мисли. Не го учудили нашите планини и океани на земята, но това малко същество, като го попитал, то разумно му отговорило. Това бил този французин. Разправял: “На едно голямо същество говорих, че като се изпъчих на среща му, като му говорих, учудих го.” А това същество от Сириус се учудило, че това малко същество, което то трябвало да хване с щипци, за да не го смачка, може разумно да говори.

Казвам Човешката душа има велики стремежи. Аз изхвърлям амбициите. Стремеж е потребен сега, не амбиция. Думата амбиция, както се употребява, тя е неразбрана. Амбиция е да се натовариш, като някой кон с неразбрани работи. Амбиция имаше в първите същества, които дойдоха на земята. След като ги изпъдиха из рая, те си образуваха големи тела. Един мамонт и още много други видове има, които са имали грамадни тела. Намерено е, че някои от тях са били дълги по 50 метра дължина. Понеже са мислили външно великолепно. Силата не седи във външната великолепност. В Божествения свят една искра съдържа динамическата сила да запали цял един свят. Една искра, турена на нашата земя, може да я превърне в жидко вещество и да запали цялата наша земя. Казвам: В големите и в малките неща в света има една динамическа сила. Който разбира закона, знае, че в малкото има всичките възможности, които ги има и в голямото. И в голямото има всичките възможности, които ги има и в малкото. Ние, като не разбираме закона, сме недоволни от малкото, което Бог ни дава. Казвате: Какво ще придобия, ако разбирам? Най-първо, ако

ти разбираш, ти ще направиш една връзка с Бога и ще бъдеш учен. Когато и да обичаш, някое дърво, някой камък, или водата, щом обичаш, ти влизаш в контакт с Бога. Следователно, в усилието да обичаш всичко онова, което Той е създал, ти влизаш във връзка с него. Тогава трябва да се учиш. Единственият, Който учи, това е Бог. Той е създал нещата. С усилието да обичаме когото и да е, ние вече с туй влизаме във връзка с Бога. Само чрез любовта ние може да имаме връзка с Бога. Тъй както сега се обяснява любовта, това са безсмислени работи. Какво ще обичаме? Ти ще обичаш една жена, за да добиеш онази мекота, която е свойствена на земята. Ти ще обичаш един мъж, за да добиеш онази сила, която е свойствена в света. Ти ще обичаш едно дете, за да научиш, какво е чистота и невинност. Ти ще обичаш една девица, за да научиш, какво нещо е чистотата в нейната първоначална проява. Казва: “Защо трябва да обичаме девицата?” Ти ще обичаш, за да се научиш, не да се удовлетвориш в любовта. В любовта, удоволствие няма. Горко на онзи, който се удовлетворява в любовта. Той умира всякога. Любовта може да ти даде всичко, което искаш. Тя и удоволствие ще ти даде, но ще изпрати смъртта и ти ще приемеш смъртта.

Та казвам: Любовта е това, което изключва смъртта. Всичките тия страдания не могат по никой начин да се премахнат без любов. Любовта е единствената сила, която може да превърне страданията в красиви форми. Любовта е единствената сила, която може да смекчи смъртта, че и нея да я няма и да я застави да работи за доброто на хората. И тя ще бъде благотворна сила. Когато говорим за любовта, това разбираме, да обичаш постоянно. Да обичаш, значи да правиш връзка с Бога, за да те научи смисъла на всичките неща, които съществуват, да разбираш. Понеже всяка една душа си има своя история. Всяка една душа е създадена в света. Тя е едно благо. Тя не е създадена в проявлението, но в своето битие е създадена, в своята същина, душата вечно съществува. Може да кажем, че всички души са девици, дъщери на Бога. Те не идват на земята за удоволствие, но идат да придобият знание.

Целият свят е създаден да научим три неща: Да научим,

какво нещо е любовта, да научим, какво нещо е мъдростта, да научим, какво нещо е Божията истина. След това да научим животът, който изтича от любовта, какъв трябва да бъде. Светлината, която изтича от Божията мъдрост, каква трябва да бъде и свободата, която изтича от истината, каква трябва да бъде. Туй ще учите и тук на земята и горе на небето, където и да сте, и в ада да бъдете, пак същото ще учите. Само че ако сте в ада, там методите са други. Там учителите носят големи тояги, че като не знаеш, бой, бой. В рая са насядали най-добрите учители, но там няма наказание, после учениците са прилежни, не кръшкат, идеални ученици. Всеки ученик научава хубаво урока си. В ада кръшкат, обикалят, както тук, после учениците пишат по ръцете си, като не знаят някоя формула, оттам гледат - както тук. Учителят казва: “Я да видим, какво има на ръката.” Щом се изтрие писаното на ръката и знанието изчезва.

Та казвам: Знание, което никога не се изтрива из човешкия ум, това е знание. Всяко знание, което се изтрива из нашия мозък, това е илюзия на живота. Постоянно Бог ни освобождава от нашите криви схващания.

Аз ще ви прочета още. Решил съм да не говоря по много. По десет минути е достатъчно за говорене. Аз забелязвам във всинца ви едно постижение, направил съм всинца ви много да говорите, но не съм научил още да мислите. Гледам някой, като дойде при мене, по един час трябва да слушам, какво съм казал. “Учителю, какво каза?” Дойде друг и той ми казва, какво съм казал. Казвам на себе си: “Виж как си ги научил, много да говорят.” Решил съм сега второ нещо да ви науча: Не какво съм казал, но вие, какво сте научили и приложили. Щом дойдете, ще кажете така: “Да бъде светлина!” Кажете: “Да бъде мир!” Кажете: “Да бъде знание!” Кажете: “Да бъдем весели, да бъдем радостни! Да бъдем добри!”

Някои от вас казвате: “Учителю, тук има някои, които гладуват.” Блажени които гладуват, блажени гладуващите. Не е лошо да гладуват. Всеки от вас, какво трябва да каже на гладния? Писанието казва: “Блажени онези, които гладуват и жадуват.” Трябва да има гладуване. Човек трябва да има своя храна, не трябва да яде, каквото и да е. За пример, вие

някой път осъждате тия, които ядат прасенце, кокошки. Аз не ги осъждам. Казвам: Предметно учение е това. Готов ли си и ти, като това прасенце да се пожертвуваш за другите? Ядеш кокошка. Казвам: Готов ли си и ти като тази кокошка да се пожертвуваш. Ядеш някоя скумрия. Готов ли си и ти като тая скумрия да се пожертвуваш? Ядеш някоя ябълка - същия закон. Ти казваш: "Колко хубаво се говори." Казва: "Защо е яденето?" Яденето е предметно учение. Ти само като изядеш едно прасе - прасето много обича живота, то ще те научи. Туй прасенце, като влезе в тебе, започва да живее, да грухти във тебе, започва да рови. Петелът, като влезе в тебе, започва да кукурига. Не може да ядеш един петел и той да не ти предаде неговите качества. Ядеш петле, ще кукуригаш. Някой казва: "И ти искаш да кажеш нещо." Петелът иска да кукурига. Не е лошо да кукуригаш. Харесвам едно нещо в петела. Петелът две неща не знае. Той е сведущ. Сутрин той предсказва и от среднощ казва: "Слънцето иде, изгрява." Подир обед пак казва: "Кукуригу! За другите започва да изгрява, за нас залязва." Той мисли, че слънцето изгрява. Ние мислим, че този петел кукурига. По някой път, когато петелът кукурига, показва, че времето ще се оправи; понякога, когато кукурига, времето се разваля. Ако попиташ петела, той казва: "Ще се поправи времето, слънцето ще изгрее." Той кукурига, че слънцето ще изгрее, пък някой път изгрява, някой път залязва. Някой път времето се оправя, някой път се разваля. Вие почти имате същата опитност на петела.

Миналата година, "Големия и малкия брат" като говорих, казах, че 1939 година е година на ликвидиране. Кой каквито стари сметки има, трябва да се ликвидират. Всички трябва да ликвидирате. В 1939 година знаете ли колко души измряха? Между 35 и 36 милиона хора измряха. Всеки ден са умирали по 97 хиляди. Тия хора къде отидоха? 35 милиона ги изчистиха. Каква война е тази? Колко милиона хора може да се избият сега? Само че тази година, понеже пратиха на война, пратиха малко повече, 150 или 200 хиляди. Още един милион не са пратили. В общата война отидоха 36 милиона хора.

Тази година, тя няма да мяза на 1939 година. В 1939 г.,

които ликвидираха, ликвидираха. Които ликвидираха, добре. Позволява се някой да отвори бакалница или някакво заведение, или да стане чиновник. Който не е ликвидирал добре през 39-та година, той не може да очаква за в бъдеще добро, защото той е като изгнаник, като един, който е предател на отечеството. Като шпионин, той не може да се ползува от благата на държавата. Дето и да иде, и в Америка да иде, ще го преследват. И в Англия да иде, и във Франция да иде, ще го преследват. Законът е същият в природата. Ако човек не изпълнява законите, тя го преследва. Аз мисля, че вие не сте от онези, които природата преследва. На Бога му трябват хора, които да разнасят Неговата любов. Понеже сме на края на сегашната епоха, ликвидира се вече, помнете, време за отлагане няма. Едва ли имаме цял век. Двадесети век може да е век на ликвидиране на стари сметки. Вие искате да живеете. Ще ликвидирате стари сметки. Който ликвидира добре, ще възкръсне. Ще ликвидираш, ще влезеш в новия живот - то е възкресението. Който не ликвидира, ще повтори живота, ще повтори класа.

Сега някои се безпокоите, казвате: “Какво трябва да правим?” Как мислите да предадете новото учение? Аз няма какво да ви говоря. Другите неща, които ще дойдат, те са безпредметни. Което е станало, станало. Дойде някой при мене, пита: “Какво да правя.” Много общо е това. Дойде болният, пита: “Какво да правя.” - “Стани здрав.” - “Как?” - “Ще намериш здрави хора.” Невежият дойде, казва: “Какво да правя.” - “Стани учен, учи.” Казвам: Всеки трябва да добие онова потенциалното, което Бог му е дал. Има една програма вътре, която трябва да изпълним.

Най-първо трябва да научите закона на любовта. Пита ме някой: “Как трябва да работим?” Ще работиш, както Бог работи. Как да обичаме хората? Ще ги обичаш, както Бог ги обича. Няма да правиш разлика между одного и друго. На всекиго ще дадеш толкова, колкото е нужно. Няма защо да носиш цял варел за благословение да му дадеш. Той се нуждае от сто грама вода, една чаша вода му трябва. Той не се нуждае от много житени зърна, той се нуждае от едно житено зърно, едно ще му дадеш. В туй житено зърно има всичките Божии благословения. Може да

му дадеш една златна монета, не книжни пари. Някой път ще му дадеш четвърт лира. Златото и то расте и то се увеличава. Всичко в света расте. Думите са златни. Най-първо думите на човека трябва да бъдат златни. Под “златни думи” какво подразбирам? Думи, които не се окисляват, не се изменят, чисти остават. При всичките условия, мислите, които не се окисляват, не изгубват своята стойност, аз ги наричам златни мисли. Чувствата, които при всичките условия не изгубват своята стойност, са златни. Постъпки, които при всички условия не изгубват своята стойност, са златни. То е ценността на нещата.

Та казвам: Сега това е новият живот, който влиза в света. От времето на Христа, ние сме във втория Божествен ден. Първият ден на Християнството мина. Сега сме втория ден. Този втори ден се завършва в този век. Два деня са минали, откак Христос е дошъл на земята. Два Божествени дни са минали, откак Бог е дошъл. Хиляда години са като един ден и един ден е като хиляда години. Казвам: От втория ден, за да влезем в третия, трябва да научим закона на любовта. Ако не научите закона на любовта, в третия ден не можете да влезете. Сега не разбирайте буквално.

Ако ти не можеш да мислиш, както Бог изисква, светлината не може да дойде. В разните системи имаме 1, 2, 3, 4, 5 числа. Някой казва: “Не ми трябва тия числа, аз ще мисля отвлечено.” Как се мисли отвлечено? Не може да се мисли. Някой казва: “Не ми трябва човешката азбука, аз ще мисля отвлечено.” Как ще мислиш, без да имаш символ? И в Божествения свят има азбука, и в Божествения свят има числа. Всичките хора в света представляват живи числа. Там е Божествената сила. Ако не знаете да ги съединявате, там е Божествената слабост. Седиш пред една душа и не я оценяваш. И тя няма да те оцени, вие се унижавате едни други. Мнозина от вас искате да идете в небето. Вие, ако идете в небето, вие там няма да намерите Христа. Тогава Христос слиза отгоре на земята, пък вие отивате на небето. Той отива на работа, вие отивате на веселие, на почивка горе. Не е лошо. Онзи, който обича, той иде на работа. Работата е Божественото училище, дето трябва да се учите. Любовта изисква хората да учат и да работят. Две неща трябва да ви

са приятни: Да ви е приятно да учите, да ви е приятно да работите. Тогава вие може да се подмладите. Казвате: “Свърши се вече, остаряхме.” Остаряхте от безлюбие, ще се подмладите с любов. Казвате: “Покажи ни как.” Не мога да ви говоря, ако нямате едно разбиране. Ако вие сте на дъното на океана, долу и пазите вашето богатство, вие няма да говорите. Ако говорите, ще се напълни устата с вода. Трябва да се откажете от вашето богатство и да излезете горе, тогава ще ви разправам. Не можем да оставим богатството. Тогава и аз не мога да ви говоря. Долу в океана не мога да ви говоря. Ще ви пиша няколко думи, не може да ви разправам.

Казвам: Ако вие не се откажете от вашите заблуждения, които имате сега, долу в океана ще бъдете. Ако се откажете, вие ще се качите горе. Две същества може да се разговарят, ако имат любов. Без любов хората остават неразбрани в самите себе си. Човек, който себе си не разбира и другите не разбира, Бога не разбира и Бог не го разбира. Вие мислите, какво има Бог да ви разбира. На онези, които не любят, Бог не говори. Чудното е във вас, че когато се заговори за любовта, вие разбирате под любов това, което не е любов. Помнете: Щом преследвате любовта, това не е любов. Няма по-голямо престъпление от това, да преследваш любовта. Няма по-голяма лъжа, когато двама души искат да се надлъгват в любовта.

Наскоро един млад брат дойде и ми носи писмо от неговата възлюбена, за която има високо мнение. Като погледнах почерка, зацапано писаното и се чудя на неговия будаллък. Няма никаква любов там, това е една амалгама, няма никакво съдържание. Най-първо писмото нечисто, буквите не са написани както трябва. Показва едно състояние на краен егоизъм, няма любов. Не показва и жертва. Тя иска той да се жертвува за нея. Навсякъде той да се жертвува. Това не е любов. В любовта, Христос се пожертвува, но и ние ще се жертвуваме. Взаимна е жертвата. Не може един да се жертвува, другият да не се жертвува. Щом единият се жертвува и другият трябва да се жертвува. Щом някой страда за тебе и ти ще страдаш. Под думата страдание, аз разбирам едно нещо, като изучавате Библията, Бог казва така: “Аз се обръщам към вас и ви говоря, и вие не ме слушате. Когато

вие викнете към мене, няма да ви послушам”. Кога страда човек, когато неговия възлюбен не е отговорил на гласа. На един, който те е обичал, ти не си отговорил, после ти ще се обърнеш, той няма да отговори. Любовта след себе си носи любов. Безлюбието след себе си носи безлюбие. Не смесвайте безлюбието с любовта. Любовта след себе си носи любов, носи светлина, носи топлина. Любовта носи всичките блага в света. Тя носи възкресението на човешката душа, носи подмладяване. Тя всичко урежда. Това е любовта. Вие искате да доказвате безлюбието, казвате: “Малка любов имаме, ние сме слаби.” На свят ще обичате. Тъй както Бог обича, ще обичаш, тъй както Бог люби, ще любиш. Ще дадеш на Бога в тебе да се прояви, няма да Г”о ограничаваш. Кажете: Господи, да бъде твоята воля! Да бъде тъй както Ти си намислил! Нека да се освети Твоето име вътре в моята душа!”

Казвам: Не искам да се занимавам с вашите стари вярвания. Ще ги оставите за вас си. Нямам нищо против старото. Понеже старите неща са все възпоминания. Дойде някой, разправя ми за страданията си. Казва ми: “Ти не си страдал.” Казвам: “И аз страдам. Какво има ти да страдаш, какво има да си недоволен?” Или какво има вие да сте недоволни? Вие казвате: “Светът какъв е.” Вие имате десетина души приятели, мислите, че това е целият свят. Вие се заблуждавате. Вие срещате двама, трима лоши хора, казвате: “Светът е лош.” Не, вие се заблуждавате. На земята има два милиарда хора. А окултистите поддържат, че в невидимия свят има 60 милиарда души. Тъй щото, за да направят едно кръгообращение, да се преродят всичките на земята, трябва хиляда години. Шестдесет милиарда по 25 години, като им се даде, трябва хиляда години, за да направят едно кръгообращение. Някои ще дойдат за по-дълго, други за по-малко време. Казвам: Запознати ли сте вие с всичките тези 60 милиарда? Те не са прости души, някои са напреднали. Какво вие познавате? Та Христа познавате ли Го? Мислите, че познавате Христа? Той не е Христос, който страда. Този Христос не е когото разпнаха. Той, като проговори на Павла, сгромоляса се и падна от коня си долу. Казва: “Кой си ти Господи?” - “Аз съм Исус, когото ти гониш. Не ти е лесно

да риташ против остен.” - “Какво искаш от мене?” - “Стани ще ти кажа.” Казвам: Ще ви срещне Христос, от коня си ще се сгромолясате на земята. Докато не паднете от вашия кон, вие проповедници не можете да станете. Апостол Петър падна от коня си. Знаете как падна? Преди да разпънат Христа, Петър казваше: “Господи, всички да се откажат от тебе, аз няма да се откажа. Ти като мене човек не си виждал. Аз съм готов за тебе да пожертвувам живота си. Всички да се откажат, аз Петър, знаменитият, няма да се откажа.” Казва му: “Ти Петре, не познаваш себе си. Преди да пее петелът, ти три пъти ще се отречеш от мене. - “Ще видиш, Господи, не се отричам.” После се отрече. Като пропя петелът, казва: “Кукуригу Петре!” Той излезе отвън и плака. Петър падна от коня си. Апостол Павел и той падна. За да не падне, човек трябва да знае. Два момента има: Когато обича и когато го обичат. Всяко нещо, което става без любов, носи нещастие. Всяко нещо, което става с любов, носи щастие, блаженство на човека. Така седи простата истина. Оставете другите неща. Неща, направени без любов, носят нещастия, неща, направени с любов, носят щастие и благо. Всичко туй трябва да залегне в душата ви. Това е една истина, в която няма никакво изключение. Сто и едно на стоте е вярно. Гледайте всяко нещо да го направите с любов.

Сега, аз като Христа, няма да ви кажа: “Петре, три пъти ще се отречеш.” И като на Павла няма да ви казвам. Казвам ви на вас. Вие сте в състояние да не се отричате. Вие сте в състояние да не паднете от коня си. Ако се отречете като Петра, вие сте в Стария завет. Ако паднете, като Павла от коня си, пак сте от Стария завет. Ако не се отречете, минали сте. Петър, след това геройски издържа своя изпит. Апостол Павел казва: “Вече никой да ме не укорява, аз нося веригите на Христа на своето тяло и от нине ми остава само венец.” Кой венец? Венецът на любовта. Всички трябва да се увенчае с онзи великия венец на любовта. След туй ще дойде благословието на Христа.

Казвам сега, две неща запомнете, и затова се роди Христос: Да правите всяко нещо с любов и да любите Бога. “Това е живот вечен да позная тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратил”. Всеки един от вас, да

каже: “Господи, благодаря Ти, че Си ми дал един отличен ум, че Си ми дал светлина. Благодаря Ти, че Си ми дал едно отлично сърце, в което си положил Своята любов. С тази любов, аз ида да Ти служа тъй, както досега не съм Ти служил.” Да служим на Бога тъй и всички да бъдем благоприятни. Няма никаква мъчнотия. То е най-лесно. По-лесно учение от туй няма. Вие много по геройски работи сте изпълнили. Казвам: Ако се откажете от туй и кажете, че е мъчно, тогава вие нямате разбиране. Щом сте направили мъчните работи, и лесните ще направите много по-добре, отколкото мъчните.

Не ми говорете за виното на кръчмаря. Говорете ми за виното, което Бог направи на извора. Виното на кръчмаря всякога замайва главата, виното на Бога, просвещава ума на човека. Препоръчвам ви, да пиете от новото вино, което Бог създаде.

Тайна молитва.

СЛУЖЕНИЕ НА БОГА

14-то неделно утринно Слово

14.I.1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от посланието към римляните.

Тази глава е писана в първите времена на християнството, когато християнството беше едно зло за римската империя. Едно социално зло беше християнството. Първоначално, християнството беше и едно зло за еврейския народ. После стана зло и за римската империя. И сега е едно зло за съвременната култура.

/Учителят прочете главата/

На съвременното човечество му трябва една силна мисъл или другояче казано, една здрава мисъл. Когато човек е болен и мислите му стават болни. Когато е здрав и мислите му стават здрави. Чувствата някой път и те боледуват, и мислите някой път изгубват онази светлина, която имат.

Когато изучават света, всичките хора правят една погрешка. Изучавате Библията на славянски, казват: “Опасоша земли жезлом своим и напреже лук свои и уго-тови”. Един тълкува и казва: “И опаса земята с желязо, както днес земята е опасана с железници”. “Опасоша земли жезлом своим”, значи, управлява земята, а той го тълкува, че опасал земята с желязо и като опасъл земята с желязо, опържил лука си и наотвил го. А то значи: “Напрегна лъка си и воюва”.

Казва: Сега трябва да се воюва, ще воюваш. Като дойдат въшките няма ли да воюваш. Като вземеш онази картеница, гребена, ще воюваш. Казвате: “Да бъде човек миролюбив.” Влезе една бълха, тук те ухапе, там те ухапе, тогава започнеш да я търсиш, пуснеш детективи, пуснеш ръката си, започваш да я търсиш. На бойното поле, като ги нападнат въшките войниците, събличат си ризите и над огъня ги изтърсват, те започват да пукат: пук, пук и там са ми разпразяли, аз не

съм ги виждал.

Една много сериозна работа е да знаеш, как да се бориш. За да се бориш, трябва да бъдеш силен, най-първо трябва да бъдеш много умен. Веднъж един евангелски проповедник ми казва: “Чудна работа, на хората давам съвет, помагам, на мен не мога да си дам съвет. Хората уча, до мене като дойде, съвсем загазвам.” И съвременното човечество е загазило, на себе си не може да си даде съвет. Разправяше ми друг евангелски проповедник, че бил много строг. Не позволявал в църква на никого да бъде с шапка, с ръкавици. Но той имал две дъщери, че като израснали, никак не го слушали, започнали да носят големи шапки. Питат ме другите: “Как е братко?” - “Остави се, не слушат, носят шапки.” Според моето мнение, човек трябва да е много скромнен.

Сега мнозина проповядват, че по любов трябва да се живее. Но като дойде да приложат, забравят и казват: “С любов не става.” То е неразбиране на любовта. Любовта не е мекушавост. Любовта не е несправедливост. Значи, когото обичаш, на него повече ще дадеш, но ти с това го разваляш. Това не е любов. Ти го съблазняваш. Когото обичаш, ще му дадеш хубава дреха, но ти с това го разваляш, характера му разваляш, любовта разваляш. Той започва да свързва любовта, че повече пари ще му дадеш, по-хубави дрехи ще му дадеш, по-хубави думи ще му кажеш. Ние трябва да разглеждаме нещата от лично гледище, колкото е възможно. Ние носим много неестествени неща, несъобразности от миналите поколения. Ти си взел един хляб от някъде, не е опечен хубаво. Скоро една сестра ми направила кътми. Искала да ми послужи, но кътмите горчат. Направила ги много хубаво, но кътмите горчат, като отрова. Давам на котката, но и тя не иска да яде. Давам на друг приятел, дали аз не съм сгрешил и той да опита, казва: “Горчат.” После питам сестрата, защо горчат. Тя казва, че е от содата. Защо трябва да се туря сода? Щом се туря сода на едно брашно, то не е на свят. Дойде ли да се морализира един човек, то е неестествено положение. В туй отношение, отказвам се да морализирам. Като започна да разправам да живее добре, този човек не е в здравословно положение. Доброто съставя вътрешно устройство. Под

думата добро, разбирам един свят добре организиран, където всяко нещо е на своето място. Под думата зло, разбирам неща, които са крайно неорганизирани. Едно шише счулено, парчетата разпръснати, където стъпиш, може да си нараниш крака. Влезеш в една стая пълна с дим, започваш да плачеш. Ако те питат, защо плачеш, ще кажеш: “Плача от дима, който излиза от собата. Апостол Павел казва: “Дайте телата ваши в жертва жива, свята и благоугодна Богу”. Как да си представиш тялото в жертва жива? Много трудна работа е да разберем. По някой път чувствуващ, че нещо обичаш. Когато децата обичат ябълките, хване я и я скрие в джоба. Детето, като обича ореха, вземе го, тури го под един камък, счупи го, хвърли ядката и скрие ореха. Поглежда това дете, като че нищо не е направило. Никакво престъпление няма, че е изяло ореха. Дойде някой стар, погледне го отгоре, като някой детектив го гледа. Туй дете, понеже детективът го търси, почва да лъже. Първоначално, когато Бог създаде орехите, създаде ги за малките деца да ядат, колкото искат. Тия деца бяха като тия катерици, които ходят да си вземат орехи по дърветата. Тогава никой нямаше да държи сметка. Сега вече държат сметка. Катерицата няма право да изяде орехите. Една катерица не може да обере всичките орехи, а един орех ражда хиляди. Казвам: В разбирането на онзи вътрешния живот, когато се дават някои примери, примерът трябва да се постави на място. Когато се говори, всяка дума трябва да бъде на място. Аз считам красив език, когато човек поставя всяка дума на място. Има хора, които много добре се обличат, турят всяко нещо на място. Хубаво е човек да е добре облечен, но след като се облякъл хубаво, ако мисли, че много нещо е свършил, той се самоизмамва. Ти не можеш да се облечеш добре, защото само с обличане не става. Най-първо, младите момичета много хубаво се обличат. В селата съм ги наблюдавал, като започне да се облича, взима и най-малко половин час да се облече. Облича се, оглежда се, кърпата забражда, че китката къде да тури. Като върви, много е спретната. Като се ожени, китката изчезне, шапката не е на място, обувката не са на място. Преди да се ожени нещо поетично има в тях. Като се оженият, стават философи, все надолу гледат. Казват, че е женитбата причина. Не е от

женитбата. Човек ял една хубава храна. Считам, че храната не е здравословна. Той е гладен човек, гледа навсякъде. Гладният мисли, че след като се наяде, работите му ще се оправят. Но това ядене е така лошо сготвено, че като се наяде, заболи го коремът. Тази храна не е на място. Всяко нещо, което не съответства на човешкия ум, не доставя онази светлина, която е необходима. Всяко едно чувство, което не доставя една вътрешна топлина, защото има една топлина, която е необходима за живота, това чувство не е на място. Аз разбирам нещата много реално. От всяка една добра постъпка ще придобиеш сила. Ако нямаш сила, работите не може да се реализират. Ако нямаш топлина, работите не може да се реализират. Ако нямаш светлина в ума, работите няма да се реализират. Щом изчезне светлината, изчезне и топлината, изчезне и силата, тогава човек се намира в едно противоречие, тогава идат отрицателните неща.

Казва: “Кой е безверник.” Безверник в какво? Човек абсолютен безверник не може да бъде. Има една философия в света, според която само аз съществувам, а всичко друго, което виждам е илюзия. То е отражение на мене, само аз съществувам. Ти ще вярваш в нещата, ще вярваш и в себе си. Не вярваш в нещата, не вярваш и в себе си. Не вярваш, ти си безверник. Казвам: Има три неща за вярване. Някои хора вярват в себе си, някои вярват в ближните си, някои вярват и в Бога. Някои хора са безверници по отношение на своите близки. Някои хора са безверници по отношение на Бога. Някои хора са безверници по отношение на себе си. А пък някои са вярващи по отношение на себе си. Някои са вярващи по отношение на своите близки и някои са вярващи по отношение на Бога.

Казвам: Когато човек вярва в своята воля, когато човек вярва в своето сърце, когато човек вярва в своя ум, този човек е на правата страна. Който и да е. Истината, онова, в което трябва да вярваме, то е положено в нас. Външният свят, както е направен, ние не го познаваме, ние имаме само едно отражение от него. Да кажем един предмет се отразява, тази светлина влиза в твоите очи и се образува някакво понятие в ума ти. Представим си, че имаме някакъв предмет. Повярвам го. Казвам, че очите имат една реалност. Нещо

относително е. Познавам този предмет и ако му кажа: “Стани огън”, той става огън. Ако му кажа: “Стани огън”, и той не става огън, той значи е самостоятелен. Събрала се кир, казвам: Я се изчисти. Тя не се изчиства. Трябва аз да го изчистя. Значи, не съм господар на нещата. Вие мислите, че сте господари. За да познаеш на кое си господар, кажи му и ако те послуша, ти си му господар, ако не те послуша, не си му господар. Огънят не те слуша. Трябва да знаеш как да го пипаш, да бъдеш внимателен. Казва: “Ако ме пипнеш хубаво, ще ти отговоря. Ако ме пипнеш лошо, ще видиш, какво мога да ти направя.” Цигуларят, като пипне цигулката, цигулката го слуша, той е господар. Щом цигулката не го слуша, той не е господар. Някои казват, че часовникът вървял криво. Че на криво вървят часовниците, на криво вървят. Направен е цял един кръг. Друг казва, че право вървял. Казвам, по криво върви, иска право да казва. На криво го карат да върви, а казват, че право показвал. В какво седи причината? Часовникът е правен от разни метали, които разпо- нено се влияят от климатическите промени, които стават. Някой път климатическите промени може да влияят на един хубав часовник да закъснее. Тези обикновените часовници, които не са хронометри, може да закъснеят 5 минути. Аз имам един часовник доста скъп, купува го някой и ми го дава подарък. Златен е, при това швейцарски, пък е тънък и дама може да го носи, но е ексцентричен. Като върви правилно, изведнъж отскочи 30 секунди или закъснее 30 секунди. Поправиш го, пак закъснее 30 секунди. Най-после му казвам: “Прави каквото искаш.” Аз го курдисвам, пък той да прави каквото иска. Забелязвам, че той сам се изправя. Закъснее 30 секунди и след 30 дена той сам се коригира. Исква да ми каже: Остави ме, аз сам ще се коригирам. Той ме учи на много работи. Аз забелязвам при какви условия закъснява. Като има буря, закъснява две минути. Значи, ходил е, разговарял се, слушал новини от въздуха, две минути закъснял. После, когато иде голям студ, погледнеш, закъснее половин час. Извинявам го. Докато облече кожуха, дебели обувца, дълги ботуши, закъснява. Щом се стопли, тик-так, върви напред. Казвам: Напред върви, понеже времето е топло, няма нужда да облича кожух, една тънка дреха е достатъчна. Отива един

приятел в Швейцария, казвам: Заръчайте един часовник, хронометър да показва точното време. Колкото струва ще платим. Най-малко ще трябва 40-50 хиляди лева. Хронометъра може да го направят, ще го проверяват в астрономични обсерватории, но трябва да се тери на място, дето няма никакво сътресение, атмосферата да е топла, да има определена температура, да няма никакви сътресения. Аз го нося в джоба си, като се тръска, този хронометър не може да показва точното време.

По някой път вие осъждате вашия мозък. Ти го тръскаш насам-натам, все ще има известно различие в схващанията. Най-първо трябва да се освободите от самокритиката, която имате. Казвате: “Не живеем добре.” Но кой е добрият живот сега? Добрият живот е организираният живот. В организираният живот се харчи най-малко енергия. Всичките добри хора се отличават по това, че нямат абсолютно никакви борчове. Щом имаш борч, щом имаш недъг, щом имаш недостатък, ти си борчлия, имаш да даваш. Следователно, за да бъдеш добър, идеален, трябва да бъдеш или както казва Писанието, трябва да бъдеш свършен. Казвате: “Може ли туй?” При сегашните условия не може, но трябва да бъдем свършени. Трябва да бъдем добри. Понеже, ако не си добър, ако не си свършен, не може да служиш на Бога, тъй както трябва. Виж един съвременен симфоничен оркестър, всичките музиканти са все академици, свършили са музикална академия, първостепенни музиканти. Една погрешка, като направи, капелмайсторът, като го погледне, всички се коригира, безупречно. Вие сте влезли в Божествения оркестър и вие свирите, както ви дойде. Но не може така да го караш, както искаш, отмерено ще бъде всичко. Някои цигулари, като не могат да свирят правят глизандо. Глизандото е като онези жени, които не са красиви, че се намажат. Като дойде това глизандо, разваля всичко. Тя се маже да покаже, че лицето не е толкова грозно, да стане по-красива.

Щом употребяваш козметика на лицето, твоята работа е свършена. Човек започне ли да прави заеми от хората, неговата работа е свършена. Ти имаш вече една щерна. Божественото изключва назаем. Аз не говоря за сегашния

порядък на нещата. Онзи на когото ти имаш да даваш, той идва да взема. Има два начина, хората идват при мене и аз отивам при тях. Отивам при тях, защото имам да вземам. Идват при мене, защото имат от мене да вземат. Ние считаме, че ако хората отиват при едного, че той е най-голям, че е почтен, понеже при него отиват. Ако идват при мене, само да искат, аз зная, колко е почтено. Казвам: “Моля онова, което имате да ми давате.” И аз отивам, и аз съм деликатен, казвам: “Туй, което имам да давам.” Посещаваме се, не гости. Туй е хубаво. Когато посещаваш един човек, не го посещавай само да вземеш нещо от него. Други да бъдат съображенията ти. И в Божествения свят трябва да става една правилна обмяна между хората. Правилна обмяна знаете ли какво значи. Ти купуваш едно кило ябълки. Този, който ти продава ябълките, да ти даде най-хубавите и ти да му платиш, че той да бъде доволен, да му платиш добре. Може да платиш сто лева, но сто лева не са много за едно кило ябълки. И двеста лева не са много. Вие сте станали много скържави, понеже сте в голяма сиромашия, казвате: “Сто лева!” Германците дадоха едно възпитание на хората. Един германец, когато спаднаха техните марки със сто хиляди не можеше да се нахрани наобед. Казвате: “Много е това.” Но и с един милион не можеше да се нахраниш. Ще дадеш десет, двадесет милиона и пак не стигат за един обяд, едва с 45 милиона можеш да се нахраниш. Като спадна тяхната марка, те надминаха приказките на “Хиляда и една нощ”. Четиридесет и пет милиарда, за да вземеш един обяд. Един българин, който се осигурил в една германска банка, имал 600 хиляди марки и той си мисли: “Осигурих се вече.” Получава едно писмо от банката, че му казват: “Господине, не можем да водим сметка по книгите на вашите 600 хиляди марки.” Отива той в банката и му казват: “За да може да водим сметка, трябва да бъдат най-малко 30 стотинки, а вашите пари струват сега само десет стотинки.” Всичките 600 хиляди марки сега са десет стотинки. Касиера, като го гледал казал му: “Аз ще ви дам още един милион и половина, да станат най-малката сума, за която по книгите могли да се води сметка.”

Питам: Какво ще направиш с шестстотин хиляди

марки, или с един милион и половина. Те ще бъдат близо около 40 стотинки. Какво ще направиш с 40 стотинки, да ти водят книги в банката? Човек, който е финансист, знае, че малките доходи при големите капитали, много допринасят. За пример, ако ти имаш един оборот от сто, двеста милиона и на всеки сто лева печелиш по една стотинка, двеста, триста милиона хвърлят много голяма сума. В малките капитали, малките приходи са незначителни.

Аз ви говоря за тия финансови въпроси, понеже вие всички сте финансисти. Вие имате един мозък вложен във вашата глава, който струва милиарди, едно голямо богатство, вложено във вас, един голям капитал. Най-първо трябва да оценявате, колко е капиталът. Имате лице, което показва капитала ви в обръщение. После, имате ръце и крака, това показва капитала, който принася приходи. Истинските приходи на човека зависят от неговата ръка, зависи от неговото лице и зависи от големия капитал, който е вложен в главата. Вие считате, че лицето е повърхностно. Едно хубаво лице показва един капитал в обръщение. Лицето в човека е една сила. Главата му е една сила. Ръката му е една сила. Добре устроената ръка е една сила, на която можеш да разчиташ. Една добре устроена глава е една сила, на която можеш да разчиташ.

Сега като се говори, има две крайности. Като говоря за лицето, аз разбирам онзи принцип на справедливостта. Ти не може да бъдеш справедлив човек, ако нямаш една добре устроена ръка. Като погледнеш, как е устроена ръката, пръстите, всичко това показва добрите и лошите страни. Още като погледна пръстите ти, ще видя, какъв си. Ще видя дядо ти, прадядо ти, няколко поколения, как са живели. Всичко е написано, няма скрито-покрито. Като дойде някой при мене, той инстинктивно схваща и започва да си крие малкия пръст, да го не видя, крие го. Като погледна, изучавам, как са ви лъгали. Зад някоя грешка на миналите поколения намирам, как са ви лъгали и колко пъти са ви лъгали. Написано е. Колко пъти сте лъгали е написано на ръцете.

Сега вземете думата лъжа, не тъй, както вие я разбирате. Човек по възможност не трябва да се измамва. По някой път човек като говори е красив. Но той само тъй си прочита

своята реч, за да го турят на една плоча, да започне плочата да говори. Да кажем, вие държите един морал на някой човек. Съветвате го, казваш: “Ти трябва да бъдеш икономист, трябва да пестиш, не си раздавай парите. Стисни се малко.” Ти говориш това учение на този човек с оглед на другите хора. Но той, един ден приложи това учение за тебе. По-напред е бил щедър към тебе, сега си свие кесията, не дава.

Казвам: Всяко едно учение, което проповядваме, ние ще го опитаме най-първо. Аз съм дошъл до едно правило: Когато искам да говоря нещо на хората, опитвам го върху себе си, как добре ли действа на мене. Ако добре действа на мене, казвам: Добре ще действа и на другите хора. Ако добре не действа на мене, няма да действа добре и на другите. Не го прилагам, казвам: Изисква се сега, каквото и да мислите, каквото и да чувствувате, каквото и да постъпвате, да е добро заради вас. Щом за вас не е добро и за другите не е добро. Човек има едно чувство, което показва, какво мислят другите хора, заради него. Тук под лъжичката може така да се развият тия апарати, че по радиото, като завъртиш веднага да видиш оттук, оттам, какво са говорили, ще го чувам в себе си. Писанието казва, че понякога път ще започнеш да чувствуваш, какво грешните хора говорят. Вътре ще чуваш всичкото мърморене. Най-голямата опасност е това. Някои вярващи, като дойдат до това мърморене, ще полудеят. Ние не можем да се справим с туй мърморене. Ядеш, мърмориш, спиш, мърмориш. Един ден една сестра дошла и казва: “Ще ми се пръсне главата, не знам какво ми е.” Тя дошла до това мърморене вътре. Има една опасност: Всичките религиозни хора да станат мърморковци и после може да загубят вътрешното равновесие. Казва: “Хлопа му дъската.” Не знай, на кого ли дъската не хлопа. Не е лошо в хлопането, но в хлопането трябва да има съразмерност. Има едно разумно хлопане, има и едно неразумно хлопане.

Апостол Павел дълго е говорил на тогавашните християни. Днес не може да се приложи по същия начин, по който Павел говорил. Да допуснем, че на едно малко дете кажеш: “Яж малко!” Пишеш една книга, че малко трябва да яде човек. Но това дете е на пет години. Когато това дете е на 21 година същото правило ли ще кажеш: “Яж

малко!” Учението, което е съобразно с малкото дете, което е на пет години, не е съобразно за човека, който е на 21 година, който е вече възрастен. Той ще яде два пъти повече, отколкото малкото дете. Именно сега, като разширявате възгледите, трябва да бъдете внимателни във вашите схващания. Вие като обикнете един човек, вие го обиквате повече, отколкото трябва и като го намразите, намразите го повече отколкото трябва. Две крайности има. Тези неща са неизбежни. Аз считам близък онзи човек, когото вие обичате. Човек, когото мразиш показва, че е далеч от тебе. Щом се мразите, вие сте далеч, вие не се обичате. Значи омразата показва разстоянието, показва един свят неорганизиран, показва също, че има разстояние, поради което хората не се чуват добре, не се разбират. Двама души, които не се обичат, са надалеч, не си разбират от езика. Двама, които се обичат са наблизо. Ако искате да бъдете близък някому, трябва да го обичате. Обичта е близка. Вие не го обичате, пък искате той да ви обича. То е пак невъзможно. Казвам: Духовният живот, религиозният живот трябва да се приведат в едно разумно разбиране. Искаме да се молим. За да се молим, за да говорим с невидимия свят, трябва да сме близо с онези напреднали братя, които са завършили своето развитие, които могат да помагат. Искаме да помагаме в тоя свят. Само силните, само умните, само добрите хора в света могат да помагат. Всеки един човек, за да бъде полезен, трябва да бъде умен. Умният човек, каквато и мъчнотия да му дадете, той веднага я разрешава. Добрият човек, каквато и мъчнотия да му се представи, той я разрешава. Силният човек и той разрешава всяка мъчнотия. При сегашните условия е потребна сила, потребна е доброта, потребна е разумност, потребна е светлина. Казвам: Вътрешна светлина и разумност трябва да има човека. Всеки един иска да му говориш. Трябва да знаеш, от какво той има нужда. Всеки един човек, той иде при вас, понеже има някаква нужда от вас. Ако хората нямат нужда един от друг, те не биха се запознали.

Един човек обича музика. Ти свириш. Спре се човекът да слуша, има нужда. Ти като свириш му става приятно. Или някой художник обича художеството. Като види някоя картина някъде, спре се и гледа, прави му впечатление. Или

някой обича архитектурата, спре се при някоя къща и наблюдава вратите, прозорците, прави му впечатление хубавата къща. Или някой наблюдава походката какво е, как се ръкува. Всички се наблюдаваме един друг. Някои неща ни привличат, някои ни отблъскват. Човек трябва да бъде такъв, че със своята мисъл да приближава хората. Сърцето трябва да бъде толкоз добро, че пак да приближи. Сега на мнозина сърцето е слабо, сила няма, тревожат се, как ще се привличат хората. Как ще се привлечеш, не можеш да пееш. Ако пееш хубаво, ще се спре да те слуша. Колко пъти аз съм се спирал, пее някой, глас има човекът. Той е вече един проводник на музикалния свят. Не е свършил никаква академия, но е естествен проводник на музикалния свят.

Казвам: Във всинца ви има известни дарби, които трябва да развивате. Някой от вас вече сте остарели, казвате: “Вече нашето се свърши.” Сега е време да започнете. Като остарее човек, трябва да започне. Като си млад, ти се приготвяваш, като си остарял, вече си станал един способен ученик. Ще седнеш и ще видиш, колко си учен. Побеляла ти косата. Искаш черна да стане, може да я почерниш за една нощ. Имаме един окултист тук, няма да му кажа името, той измислил една боя и за 24 часа може да почерни косата. Подмлади се. Продаваше едни прахове, като си намажеш косата, почернее. Всичката коса почернее, нито един косъм бял няма.

Аз ще ви попитам сега, защо се тревожите? Някой път казвате някому: “Ти още не си остарял.” Казвам: Човек, който не е поумял, не може да остарее. Да оглупяваш, това не е остаряване. То е отслабване. Аз се чудя на изопачаването: Свързвате остаряването с отслабването. Казвам: не съм остарял, отслабнал съм. Който е остарял, той е поумял. От този човек, може да искаш ум, той не е слаб човек. Вие чели ли сте онази книга за Тарас Булба, дето, когато се връщат синовете му, бащата опитвал да види, какво са научили, че ги набивал. Най-големият син набива баща си и той му казва: “Браво, поумял си.” Не се изисква мекушавост. Тази мекушавост, мърморене, недоволство, оставете това настрана. Казвате: “Туй не е хубаво.” Оставете тия глупави работи. Който казва, че това нещо не е хубаво, да дойде да го направи.

Тази дреха не е хубава. Да я направи по-хубава. Щом не знаеш да направиш една дреха, щом не можеш да я скроиш, ти трябва да кажеш: “Така се крои, така се шие дрехата.” Ти сам да я направиш. Някой не може да свири. Вземаш, ти сам започнеш да свириш. Та казвам, оставете вашите теории настрана. Теориите са добри и хипотезите са добри. Не да ги захвърлите навън. Сега аз така ви говоря за един вътрешен живот. Не искам да ви критикувам, но казвам: Вие може да направите неща десет пъти повече, отколкото сега ги правите. Целият ден ти мислиш да се примириш или да не се примириш. Някой ти направи една малка пакост, ти това не можеш да го забравиш десет години. В какво седи тази пакост? Направил тази погрешка, но ти защо не разрешиш въпроса? Да допуснем, че той ти направил една хубава стомна. Ти казваш: “Едно време ми ступи стомната.” Седим ние сега и казваме: “Тази Ева защо яде от този плод?” Все Ева укорявате, пък вие всички седите при това дърво и всеки ден ядете от него. Не сте ли на същото изкушение? Казвате: “Кое е това дърво на познанието, доброто и злото.” Ти седиш при хубавото ядене, адептът ти казва: “Като ядеш от това ядене, ще се оправиш.” Едно меню, второ, трето. Казва: “Това, онова да имаш.” Ще си представите какво ли не. Казваш: “Трябва да се яде.” Ти си на изкушение. Изкушение са и дрехите. Като се облечеш хубаво с цилиндър, ръкавици, хубави обувца, мислиш, знатен ще станеш. Ако имаш двеста, триста лева в банката, мислиш, че си се осигурил, хората ще мислят добро за тебе. Ако имаш един апартамент, какво ще мислят хората? То е черният адепт, който те отклонява от Бога. Бог ти дал всичко туй. Ти търсиш Михаля по горите. Ти търсиш своето щастие вън от себе си. Бог ти е дал един отличен ум, с който не може да се сравни. Бог ти е дал една воля, с която нищо не може да се сравни. Една душа е вложил в тебе, един дух и казва: “Ако ме слушаш, няма да ядеш от дървото за познаването, за доброто и злото. Засега така ще правиш.” По някой път питаш: “Защо да не ям?” Аз може да ви отговоря. Няма нещо на което не може да се отговори. Човек не трябва да яде. Какво ще направи едно момиче на пет години да се жени, да ражда деца? Това за него ли е? Тази работа при дървото е така. Като станеш

на 21 година, тогава можеш да мислиш за такива работи. Сега в ума ти да не влиза това дърво. Върви си по пътя, не е време сега. Има време, сега, за които времето не е дошло, писанието казва: “Не яж от забраненото дърво, от забраненият плод.” Христос показва едно учение да ядат от дървото на живота.

Аз толкова години проповядвам да се храните от плода на Любовта. Вие от плода на дървото на познанието, на доброто и злото постоянно се храните. Тогава погледнеш, този има ревматизъм, този има коремоболие, това има, онова има. Вчера дошъл един, иска да се запознае с мене. Аз съм излязъл, пък в събота не приемам никого. Някой от десет години се запознал с учението, иска да ме види. Пък води един болен със себе си, констатирани, че има рак. Разстроил се черният дроб, иска да иде в болница. Питат ме да иде, или да не иде. И да иде в болница, лекарите като не могат да го лекуват. Казвам: Моето наставление е да ядеш лимони и да пиеш топла вода. Ще се свърши работата. Той има деца, станал сприхав човек, инженер, иска всичко да нагласи, че да живее. Пък докато уреди живота си, разстроил черния дроб. Искан да свърже двата края на едно място. Човек, който свързва двата края на едно място, той заминава на онзи свят. Никога не свързвайте двата края. При сегашния живот, ако искате дълъг живот, не давайте пари назаем на хората. Понеже хората на които си дал пари назаем, ще искат по-скоро да заминеш за другия свят. Като правите добро, никой да не знае. Щом дадеш пари назаем, хората ще кажат: “Няма да пукне този, че да се освободим.” Ти си дал на десет души по десет хиляди лева и всеки казва: “Да пукне, да пукне.” По-добре вземи 20 хиляди лева назаем, че да кажат: “Господ да му даде живот и здраве, да не умира.” Те искат да живееш, да им върнеш парите. По-добре да вземеш пари назаем и да се молят Господ да ти даде здраве, отколкото ти дадеш и да искат да умреш, че да се освободят. Смешното седи, че ние правим добро и мислим, че в туй добро, което правим, ще добием нещо. Пък ние губим. Правенето на добро е само един прерогатив на Бога. Някой път ми казвате: “Учителю, ти много ни обичаш.” Казвам: Това е едно понятие. Аз знам, че в света има само един, Който обича. Всички други са

представители. Всички говорим за любовта. Любовта е един прерогатив на Бога. И може би се изискват хиляди години, да познаем, какво нещо е любовта към Бога. Да обичаш някого, значи, ти да бъдеш сляп за всичките негови погрешки. Каквото и да направиш, нищо не трябва да ти обръща внимание. В момента, в който обърнеш внимание да видиш една погрешка, изгубваш мира.

Аз като проповядвам туй в сегашния порядък, не оставяйте да дължите някому. В ума си не дръж, че дължиш. Понеже здравето на човека зависи от желанието човек да дава. Ако имаш желанието да даваш, ти си здрав човек. Ако в себе си, ти мислиш да даваш от ония хубавите мисли, ти си здрав човек. Ако от доброто сърце ти даваш, и ако от добрата воля ти правиш добро, ти си здрав човек. Ако ти си скържав и мислиш да направиш едно добро или не, ти си скържав. Трябва спонтанно да го направиш. Защото Бог, Който живее в нас, иска да бъдем като Него. В Него всичко е спонтанно. Той изпраща слънцето на добрите и на лошите, Той не прави никакво различие. Той не прави такова различие, каквото ние правим. Както всеки от нас живее, той събира неговият живот и му го дава да го преживее. Като прави погрешки, Господ нищо не казва. После, каквото направи остави да го преживее. Казва: “Опитай го дали е хубаво.” Постъпи, както ти си извадил заключение. Ако ти е неприятно, постъпи обратно. Казва, и туй е хубаво. Искаш да грешиш, можеш да грешиш, но има своите неприятности. Имаш да правиш добро, можеш да правиш добро. И в греха има известна приятност. Нима на бойното поле един, като убие десет души, нали му турят кръст за храброст? Значи в греха може да се радва. Нима е хубаво да убиеш десет души, твои братя, които баща ти ги е родил? За какво може да ги убиеш? За наследство. Като ги убиеш, искаш това наследство да остане на тебе. След като остане, ти сам ще видиш, че туй богатство, което оставиха твоите братя, не може да ти допринесе онова, което биха ти направили те, ако не беше ги убил. Те ще ти бъдат десет пъти по-полезни, отколкото оставеното богатство.

Казвам: Сега за старите работи не трябва да се говори. Омразата вие вече сте я научили. Сега всички трябва да се

учите на закона на любовта. Днес има повече хора готови да проявят любовта. Как трябва да се прояви любовта. Кажете ми. Ако един богат човек започне да обича бедните деца, неговите домашни веднага ще кажат: “Не може, ти много надалече отиваш.” Даже ще направят, че бащата излязъл из нормата. Не бащата да презре своите деца. Но ако едно семейство е от четири души, бащата има право на една четвърт. Да кажем, те имат четири милиона. Бащата разполага с един милион, майката - с един милион, синът - с един милион и сестрата - с един милион. Бащата има право да употреби единия милион, както той намира за добре, както той иска. Домашните искат това, което е на бащата да остане на тях. Те не са на правата страна. Майката може да употреби своя милион, както тя иска. Синът може да употреби единият милион, както той иска и дъщерята има право да употреби единия милион, както тя иска. Никой няма право да се меси в онова, което Бог им е дал. Казвам: Богатството, онова, което имате във вашия ум, онова, което вие имате във вашето сърце, онова, което вие имате във вашата воля, вие трябва да го употребите. Не слушайте отвън, какво ви казват, че ти така не трябва да мислиш. Постъпи, както мислиш. Чувствувай, както мислиш. Считай, че си в едно здравословно състояние. На здравия казвам: “Ходи!” Нему не казвам: “Ти трябва да седиш да спиш, да почиваш.” Казвам: “Ходи, работи, прави, каквото искаш. Намислиш нещо, направи го, защото, то е за благо на човечеството.”

Вие трябва да бъдете добри слуги. Онова, което Бог ви е дал, вие сте го употребили само за себе си. Забогатееш, оставиш десет милиона на своите синове. Бащата замине за другия свят, те го удрят на гуляй, на ядене и пиене. Питам, какво се ползват те с голямото богатство? Ти си оставил на своите синове повече, отколкото трябва. Яденето и пиенето не разрешават въпроса. Обличането и то не разрешава въпроса. Обличането, то е само един начин. Да облечеш ума си, да облечеш сърцето си, да облечеш душата си, да облечеш духа си. Един ден съвсем се сгърчи лицето ти, но да се види, че в лицето ти има нещо благородно. Да благодарите на Бога, че сте остарели. Да благодарите на Бога, че сте поумнели. Да благодарите на Бога, че сърцето се е стоплило.

Сега някой казва: “Еди кого си аз обичам, дали е правилна любовта ми, ти знаеш.” Ти като обичаш някого, питаш дали е хубаво или не. Някой път мене ме гледат да излизам. Иде една котка, която знае само да мечи, дам ѝ едно парче баница, или малко сирене с хляб, помачкам го с ръката си и ѝ го дам. Някои, като ме гледат, казват: “Занимава се с котката.” Ни най-малко не се занимавам с котката. Искам да ѝ услужа, ще мечи и ще ме безпокои. Като ѝ дам се задоволява. Щом изяде хляба и сиренето, не ме безпокои, не хлопа на вратата. За да не безпокои, давам ѝ. Пестя времето. Някой път иде ми да я ритна. Но ритането не е хубаво. Казвам си. Случай, няма да я риташ. После тя доста се е възпитала. Като ме погледне пита: “Туй за мене ли го даваш?” Не го взема изведнъж. Голямо почитание и уважение ми даваш. Казвам: “Вземи го, само не мечи.”

Задоволявай в себе си онази котка, която мечи. Задоволи я да не мечи. Онова недоволство, което имаш, то е котката. Ти си недоволен, то е котката. Задоволи я. С ритане, нищо не се разрешава, ще я възпиташ. Една тръгнала с мене, тича, напред, качва се по дърветата, връща се, пак пред мене тича. Защо? Защото аз нещо ѝ стискам в ръката. Щом нищо не ѝ давам, не е нито пред мен, нито зад мен.

Казвам: Служете добре. Не вашият ум да ви бъде слуга. Аз имам друга философия. Ние трябва да станем слуги на своя ум. Трябва да станем слуги на своето сърце и трябва да станем слуги на нашата воля. Ние искаме умът да ни стане слуга. Онзи, който слугува е по-умен от ума. Аз разбирам повече, отколкото умът може да разбере. Едно пособие е умът в дадения случай. Аз трябва да помагам на ума. Аз да му покажа, как трябва да прави. После трябва да служа на своето сърце, трябва да служа и на своето тяло. И хубаво да служа.

Казвам: Учете се да служите на Бога. Няма по-хубаво нещо в света от това, да служиш. Да служиш на Бога три неща ще даваш. Като станеш сутрин да служиш на Бога, ти ще станеш добър. Като служиш на Бога, ти ще станеш умен. И ако служиш на Бога, ти ще внесеш сила в тебе. Ако служенето не внася доброта, служенето не е правилно. В ума знание ще придобиваш. Ако служението не внася сила, слу-

жението не е правилно. Ако служението внася сила, ако внася доброта, ако внася знание, то е правилно служение, върви по този път. То е истинското служение, да бъдем силни, силни в доброто. После да бъдем добри. Под думата “добри” разбирам, добре организирани. Добре организираният човек е в сила да направи всичко. Онзи, който не е организиран, не може да направи.

Казвам: Три неща се изискват - сила, доброта и разумност, за да служим на Бога и да бъдем полезни на великото дело, което сега се върши в света. Някой път във вас ще дойде песимизмът, обезсърчението. То е неорганизиран живот. Щом се организира човек, песимизмът е настрана.

“Представете си телата в жертва жива, свята и благоугодна Богу”. Служете на Бога, за да можете да дадете онова, където никъде другаде не можете да го дадете. Ако аз не мога да се свържа с Бога, моето служение е безпредметно. Ако вие не можете да свържете хората с Бога и вашето служение е безпредметно. Ние сме изпратени в света да бъдем във връзка с Божественото. Целият свят, като се свърже с Божественото, светът ще се оправи. На тия хора ще дадете чист въздух да дишат. Чистата светлина е, която ще ги повдигне. Казвам сега: Станете всички проводници на тази вътрешна връзка в себе си. Свържете ума си с Бога. Свържете волята си с Бога. Най-първо, вие се свържете и като се свържете, ще разберете, по кой начин може да служи. Тогава и моите думи и вашите думи ще бъдат на място. Аз по някой път правя следното ограничение в своите мисли. Защо един учител слага 6 на един ученик. Има един нов начин на разрешение. Един ученик, след като говорил в класа, знанието, което дал, излязло в пространството. Онзи ученик, който хване това знание, той учи учителя. Каквото ученикът хванал, той го носи при учителя си, връща го при учителя. Понеже хубаво схванал знанието, понеже връща изгубеното знание, учителят му теря 6. Онзи ученик, който нищо не схванал, учителят казва: “Всичкото туй знание изгубихте.” Туря му единица.

Та казвам: Всичко онова, което ви се говори, хубаво го схващайте, че като се проектира назад, да го имате. В пи-

санието се казва: “По плода ще ги познаете”. Един ученик се познава по това, какъв плод ще даде от онова, което учителят е говорил. Казвам: От вашият ум, от вашето сърце, от вашата воля, ще позная, доколко вие сте готови да изпълните волята Божия. Сега в сърцето ви има омраза. Изхвърлете омразата. Тя ще ви противодействува, ще ви съсипе. Никога не мразете. Във всеки човек Бог живее. Обърнете се към Бога. Искам да се поправят противоречията във вас. Ако вие не искате да ги поправите, ще се поправят. Ако не простите на хората прегрешенията им, един ден, като умрете, в гроба ще бъдете заровени и няма да се освободи душата ви. Най-малко десет години ще седите и ще видите, като изгивате там. Хората ще плачат, вие ще седите. Има една връзка с тялото. Хубаво е човек да умре и да излезе извън тялото, да не вижда, как се събаря тялото.

Казвам: Турете любовта да ви освободи от всички ваши минали връзки. Всички връзки, които имате сега, които ни привързват, които ни причиняват страдания да се освободите. Да останат само трите връзки: Една връзка на сърцето, която е любовта. Да свържете сърцето с Бога. Една връзка с ума, тя е Божествената мъдрост. Една връзка на истината, която да свърже нашето тяло с Бога. Три връзки: Връзка на ума, връзка на сърцето, да се свържем с Бога, за да се освободим от миналото, което сега ни причинява толкова вреди.

Онези думи на Христа, които казал: “Ако не пребъдете в мене и ако думите ми не пребъдат във вас, ако думите ми пребъдат във вас и ако Словото ми пребъде във вас, аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим”. Щом дойде Бог у нас, всичко е възможно.

Тайна молитва.

ЕДИН ДЕН

15 неделно утринно Слово

28.I.1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. В начало бе Словото

Ще прочета десета глава от Евангелието на Йоана.

По какво се отличава човек от другите животни? По това, че той ходи прав. Растенията ходят с главата надолу, животните ходят хоризонтално, а човек ходи перпендикулярно. Растенията са материалисти. Животните живеят за себе си. Не сте си задали въпроса, какво е човек, като напусне тялото, като излезе из тази хижа, в която сега живее. Вън от тялото, какъв образец има човек, какво представя? Виждате едно дете. Казвате: “Детенце.” А той е един стар човек, скрит в малкото дете. Може в някое съществуване да е бил с дълга брада, някой равин или патриарх, или може би някой цар, княз, или е бил някой просяк. Той, човекът нито е мъж, нито е жена, нито е чорбаджия, нито е княз, това са служби. Когато един актьор играе на сцената една царска роля, ни най-малко не показва, че е цар, когато играе ролята на някой философ, ни най-малко не е философ, много малко разбира от философия. Когато играе ролята на някой виден съдия, юрист, който разрешава въпросите правилно, ни най-малко не е юрист. Или играе ролята на баща и на майка, много образи може да играе. Някой път играе ролята на някой крадец или мошеник. Каква е разликата между крадец и мошеник? Разбира се, какво разбират хората? Мошеник е чуждица. Мошеник излиза от един вид коляно, виден човек значи. “Мушан”, значи виден човек. “Шандър”, който те подтиква да станеш виден.

В тази глава се говори за крадеца. Крадец е всеки, който не влиза през вратата на живота. Той е крадец и разбойник. Някой път някой дух във вас през целия ден ви разиграва въщи и тебе, и жена ти, и децата ти. Той е крадец. Днес имаме голямо зло, не може да се разбират хората. Често,

някой казва тъй: “Не мога да го търпя.” Че как си го търпял. Има някои хора, които носят неволята. Това не е търпение. Той търпи от страх. Но ние разбираме един силен човек, който и цар да е, може да направи всичко, но търпи, казва: От мене да мине. А пък онзи, който не е никакъв цар, от страх търпи и казва: “Ще търпя.” Той ще търпи, ще се слага, докато му дойде времето. По някой път вие се много заблуждавате, че сте много търпеливи. Един търпелив човек, той трябва да вдига с ръката си три, четири тона. Когато някой го обиди и му каже, баба, той го хване с ръката, дигне го нагоре, хвърли го, пак го хване, пак го хвърли, обърне го с главата надолу, поиграе си, казва: “Как мислиш, баба ли съм? Ти ли си баба или аз съм баба?” Ако един дух вас може да ви разиграва, вие сте слаб човек. Ако някой дух може да те разиграва, привлече вниманието ти на някоя каса, когато минаваш някъде, отворил касата и казва: “Бръкни тук, вземи си.” Пък така нагласил, че ти като бръкнеш, хванат те. Казват: “Кой ти позволи да бъркаш?” Цял един процес стане и хайде турят те в затвора. След туй дойде и ти казва: “Не те осъдиха право. Наказанието не е право. Прегрешението е малко. Какво бива, че си взел един наполеон, да ти наложат три години, то няма правилен закон в света.” Казва: “Когато крадеш, ти много глупаво си постъпил, вземи една торба, две, три, че ако лъжеш, поне да има защо. За един наполеон три години да лежиш. Поне да беше взел 400, 500, 700, 1000. Втори път ще ти дам да бръкнеш, като излезеш от затвора, но умно да вземаш.” Да допуснем, че някой твой приятел ти каже една обидна дума. Той вече те разиграва. Казва ти, че си будала. Защо не кажеш нещо на този твой приятел. Нагласи цяла една реч, че като срещнеш своя приятел да му кажеш, че не си от простите. Ако някой ударил някого, казва: “Ти втори път да носиш една голяма сопа и като ти каже нещо, или те удари, цапни го по главата, да знае, как се говори.” Вие сега минавате за доста способни ученици, имате обикновени задачи да решавате. Има задача за яденето, която не може да разрешите. Дойде ми на ум за един български абаджия, доста знатен абаджия във Варненско. Той имал един слуга, Стоян. Викат го на един българин да шие дрехи. Вижда, че приготвяват за обед

кокошка и за да не яде неговият слуга, казва: “Той Стоян не яде кокошка. Боб му сварете.” Стоян гледа, яде му се от кокошката, но яде боба и мълчи. Той си мисли: “Аз ще ти скроя нещо и ще видиш, Стоян не яде ли кокошка.” Той на господарите казва: “Моят господар е много знатен, но по някой път го прихващат. Днес таман му е денят. Гледайте, като започне да се върти насам, натам, като ще търси нещо, свържете го, да не направи някоя беля.” Той му скрил напръстникът и господарят му започнал да се върти насам, натам. Онези, хващат го, връзват го. Стоян се приближил и му пришепнал: “Стоян кокошка не яде!”

Всеки ден вас, този Стоян ви връзва. И като те върже, ти се намиращ в чудо. Ти свестният човек, как си попаднал в такова противоречие? Трябва да се изучава живота. Вие сте дошли до една фаза, до негативната страна и трябва да знаете, доколко сте силен. В Питагоровата школа пет години наред учениците се подлагат на изпитания. С най-големи подигравки учениците посрещали новите ученици и ако издържи, тогава го приемат по някой път. Съдбата така те подложи, дето ще станеш подигравка на хората. И апостол Павел казва: “Накъдето ходим, станахме подигравка на хората.” Ако можеш да издържиш, то е силна воля в негативен смисъл. Защото щом идете в оня свят, или в бъдеще да кажем, че вие влизате в един университет, ако вашият ум не е приспособен за ония предмети, които се преподават, какво ще правите в университета? Какви отвлечени въпроси се разискват? Ти мислиш, че ще прекараш времето напразно. Да кажем, че някоя лекция слушате по геометрия или математика за числата нещо, или в съвременната анатомия изследвания за човека, за китката на човека ще правя цял час. За костите, за мускулите, за нервите, за разните служби, които изпълняват. Ти слушаш, но нямаш въображение, казваш: “Нещо по съществено.” Ами, че ти лекар като си, ако не разбираш анатомията на човек, тогава една счупена кост как ще поправиш? Така трябва да правиш костта, че да намериш, къде е счупеното, да може да го поправиш. Като хванеш костите, да знаеш, колко парчета имат, как да ги направиш.

По някой път вие казвате, че вашето сърце е счупено.

Мислите, че всеки човек може да намести счупеното ви сърце, не, трудна работа е. Или пък наранено е сърцето. Всеки може ли да го лекува? Трябва деликатно пипане. Има вътрешни болки, които много мъчно се лекуват.

В съвременните хора са останали много стари разбирания. Най-първо трябва да се освободите от понятието на млекопитаещите, от понятията на растителното царство, на онези големите растения, които са расли по 250, 300 метра височина. В миналото са расли такива големи растения, които сега биха ви учудили. И сега са останали тук, там от тези едрите дървета. Някой път вие мислите, че сте много голям човек. Туй е една идея на едно голямо растение. Ти казваш: “Аз голям човек ще стана, но да имам пари.” То е една идея на едно растение. Растенията взимат отдолу, искат да пуснат корени много дълбоко, да вземат повече пръст. Това се счита голямо богатство. В тази пръст, то ще се издигне. Или, някой път във вас имате лакомия. Тя се дължи на животните. Предипотопни животни имало, които по три, четири тона храна имали в стомаха си. Четири тона храна, четири хиляди килограма в стомаха на едно такова животно, то не може да се събере в нашия салон, то е два пъти по-дълго от него. Този салон е 18 метра, значи, 36 метра дълго, а е имало по 50, 60 метра дълги животни. Защо ги е създала природата? Не ги е създала природата, но тия духове са слезли от невидимия свят и са си направили тия тела, както някой човек си прави някой път голямо здание по сто и повече стаи. На човека не му трябва сто стаи. Да кажем, ако му дойдат гости, има къде да бъдат. Но постепенно тия всичките същества научили, че тия големите тела са непотребни. Започнали да стават малко по-малко вътрешни приспособления.

По какво се отличава човешката душа? Ако вас ви поставят да станете съгражданин на животните и там ще имаш известна интелигентност, но училище в животните няма, църкви няма, съдилища няма, такива апартаменти няма, музикални инструменти няма, пиано, цигулки, нито хоро да играят. После и радио нямат. Някаква култура и те имат. В пчелите е останало някакво радио, малки антени. Когато влезете в човешкия живот, там има повече приспособления.

А ако влезете в ангелския живот, тези приспособления са хиляди пъти повече, отколкото в човешкия живот. Ангелите са напреднали хора. Ние сме колония и като колонисти, постоянно се изпитваме. Ангелите, като хора, много разумно живеят, имат големи познания. Пътуват из слънчевите системи, ходят и по планетите. Един ангел има аероплан, оттук иде на месечината на разходка, или на една разходка до Венера, до Юпитер. Направи разходка от 4-5 часа и се върне. Един ангел говори за слънцето. Дойде един негов приятел и казва: “Да идем до слънцето.” На аероплана идат на слънцето, разходят се в своите жилища. Пък вие само гледате слънцето и разправяте туй, което не е.

Някой от вас казва: “Да имам една малка къщица, да си живея.” Но идеалът ви е малък. Все едно е този, който влиза в училището, да каже: “Аз не искам много да уча, много малко ми трябва, само азбуката да науча.” Но това е първо отделение. Има прогимназия, гимназия, университет, после специални науки. Вие много знаете, но още алхимия не сте изучили, не знаете, как да се подмладявате. За пример има растения на земята, като свариш и само се полееш от главата и може да се подмладиш. Това може да ви го докажа научно. Аз може да ви кажа, как са го варили алхимиците. Петнадесет минути ще го вариш на огъня, ще се полееш 4-5 пъти на годината, с всяко поливане с по пет години ще се подмладиш, десет пъти като се полееш, с петнадесет години ще се подмладиш. Казвате: “Кажете ни.” Може да ви кажа. Но кажете ми, ако ви кажа да се подмладите, какъв е вашият проект, как ще употребите живота си? Казвате: “Той ни изпитва.” Искам да ви изпитам колко знаете, ако ви се даде живот, какво ще го правите.

Най-първо ще се освободите от ония ограничения. Вие не сте турили волята си на работа, както трябва. Постижения на волята нямате. Постижения на вашето сърце нямате. И постижения на вашия ум нямате. Знаете ли, какво геройство е, както Христа, една душа, която мисли, за да се кали, да види, доколко е силна. Човек, който взима греховете на всичките хора, греховете - това са тежести. Вие не може да си представите, колко тежат греховете на цялото човечество, да ги пренесете от едно място на друго и да

ликвидирате. Вие даже нямате понятие, какво нещо е да носиш престъпленията на хората. Един праведен човек да носи престъпленията на хората. Представете си един мъж с много деликатно обоняние се е оженил за една мома, на която пръстите на краката миришат. Усещали ли сте, каква воня излиза от такива крака? Той е заставен да търпи. Като усети, мирише, какво ще каже? Да запази равновесие вътре. Значи, какво трябва да правиш? Ще бягаш? Да си мие краката? Но има една вода в света, три пъти като си измиеш краката, престава лошата миризма. Ще ги излекуваш. Ще кажеш: “От де паднах на такава жена с миризливи крака?” Ще свариш от тази вода, три пъти ще ги измиеш да не миришат. Това са греховете на човека. Мирише и човешкото сърце. Знаете ли, колко мирише? Понякоя път човек се озлоби, мисли, как да си отмъсти, цяла нощ. Има такива примери.

Един цар оставил своите дванадесет министри да управляват, дал им воля, а той отишъл за десет години в странство. Те като останали, започнали да ядат и пият, да си правят, каквото искат. Той се предрешил като бедняк и ходил при тия министри да проси, да види, как ще се обходят. Отишъл при един министър, той му дал една съдрана шапка, друг съдрани обувки, съдрани ризи, някой сухо парче хляб. Всичко това той насъбрал и като се върнал след десет години, посрещнали го. Царят направил голям банкет, поканил всичките министри и щял всичките да ги надари с големи подаръци, които носел от странствуването. На банкетът, царят раздал всекиму това, което той го дарил - съдрани обуца, риза, шапка и т.н. Това било угощението.

И вие, като идете на онзи свят, ще намерите всичките подаръци, които сте дали на Господа. Не само това, но там има и филми. Като идеш в оня свят, няма да те укоряват, но ще ти представят филма на твоя живот, всичко, каквото сте направили, отначалото на живота ви, живот след живот, ти ще гледаш три, четири прераждания. Нищо няма да ти разправят, за твоите престъпления, че са големи или малки. Само ще те попитат: “Как, харесва ли ти?” Ти ще гледаш и само ще преглъщаш. Вие на това не вярвате. Похвалявам ви, че сте вярващи. Казвате: “Това поне в другият свят е. Това

ли ни остана сега?” В оня свят, като идете, за да видите вашият живот, най-малко ще ви дадат за всеки месец по един филм. Ще ви дадат дванадесет филма, ще има с какво да се занимавате. Някой път вие сами да си ги терите да гледате. Вие, като гледате филмувания ваш живот, ще решите пак да се върнете на земята и от филма, всичко което не ви харесва, ще се върнете на земята да го поправите. Втори път като идете на небето, пак ще ви дадат филма на този живот, който сте поправяли, да видите, дали сте го поправили. Тези, които могат да поправят филма на своя живот, значи прогресирали са. Да кажем, като мислите и като чувствувате, никой във вашата стая няма, но всичко това се филмува. Сега, това са задачи, с които човек трябва да се прави.

Сега ще ви кажа един изгревски младеж, един млад момък, какво прави. Преди 4-5 години иде той със своята възлюбена при мен. Влюбил се той, искат и двамата да им дам моето благословение. Те искат да се опознаят. Един ден те се скарали. Той намерил някоя друга. Довежда и втората, иде пак да му дам благословието си. Рекох: “Един човек трябва да изпълнява волята Божия. Втори път не мога да дам моето благословение, веднъж го давам.” Казвам: “Не мога да ви дам моето благословение, веднъж го давам.” Аз не съм против тази, втората, но той трябваше да иде и да каже на първата: “Учителят ни даде благословието, не може да живеем заедно, не сме един за друг, я ти бъди тъй добра да дадеш благословието на втората.” Щях да го похваля, ако така беше направил. Пък първата плаче. А той иде с втората и за нея иска благословение. Това са изгревски младежи.

Казвам: Неразбиране е това. Трябва да се изпълни волята Божия. На този младеж казвам: “Никакво благословение не може да ви дам. Вие двама трябва да идете при другата. Втората сестра да иде при първата и да каже: Ти сестра, отстъпваш ли ми го?” И ако тя отстъпи, добре. Първата да бъде толкоз благородна, че да иде на сватбата. Туй не е разлюбване, но хората някой път не могат да живеят заедно. Що ще се съединят да се мъчат. Справедлив трябва да бъде човек. То е Божият закон.

Казва: “Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи

и погуби”. Нямаме право да причиняваме излишни страдания. Всеки човек, който причинява излишни страдания, на него ще се върнат.

Хубаво, сега да ви врачувам малко. Имаме 40-та година. Да видим, 40-та страница от “Езикът на Любовта”, какво говори за 40-та година. Ще ви чета: “Реалността на живота.” /Учителят прочете 40 страница и няколко реда от 41-та до изречението: “Физическият живот на човека се обуславя от дишането.”/ Една година показва, че земята се завърта веднъж около слънцето. В една година ти ще се завъртиш около своето вярване. Тогава да видим, какъв е първият ден на годината. /Учителят прочете първата страница от “Езикът на Любовта”./

Та в 40-та година трябва да знаете, че Бог е Дух у вас, който ви ръководи. Първият ден на 40-та година трябва да се учите да говорите по любов. Опитвали ли сте се да говорите цял един ден по любов? Но не само на хората, но ако имаш десет души слуги, него ден, като с братя да се отнасяш. Ако имаш слугини, като сестри да ти са. Ако имаш животни, целия ден с всички да се обхождаш по любов. Да кажем може да си някой генерал, или полковник, с войниците да се обхождаш по любов. Ако си съдия, него ден по любов да отсъждаш. Колко хубави работи биха се извършили в света, ако хората се решяха, всичките по един ден в годината по любов да живеят. Съдии, адвокати, свещеници, всички да живеят по любов, поне един ден в месеца. Дванадесет деня в годината, те са по любов. Не по съвременната любов на човека. Тъй да постъпваме, че да забравим себе си. Не знаей дали вие имате такъв един ден. Вие нямате такъв един опит, цял ден да не ти се наруши мирът от сутринта като изгрее слънцето, като погледнеш слънцето, облаците, като погледнеш дърветата, като погледнеш хората, да не ти се наруши мирът, целия ден да си в рая. Предполагам до един час да сте имали такова състояние, но цял ден. Ами че тогава ще познаете, какво нещо е възкресение в човека. В такъв ден, като дойде, всичките дяволи ще си съберат пъртушините, няма никой около вас, само ангели се движат, светии, цялото небе е около вас. Всичко е чисто, нищо нечисто няма. Веднага земята ще се измени. Вие тогава няма да бъдете на

земята. Този ден душата ви, духът ви ще бъдат в някой друг свят. Като се върнете, ще мислите, че сте тук на земята. Може да сте имали такива сънища. Може да се случи да сънуваш, че една вечер отиваш в странство, за една вечер свършваш университет, диплом вземаш, връщаш се, с отличие си завършил. Събуждаш се, кога си свършил, как си свършил, къде беше, не го знаеш, но имаш впечатление, че си учил някъде. Даже помниш известни неща, познания имаш. Решавал си някои задачи в съня, които още помниш.

Сега, кажете ми, каква ще бъде годината? Тази година всеки трябва да има обща, които да не стискат краката му, нито големи да са, нито малки и краката да са доволни от общата. Ако имаш някои ръкавици, да бъдат много меки, хубави, че като ги туриш, гладки да бъдат. После тази година не се позволява да си порежеш пръста, ти така ще буташ, че да не си глождиш пръстите като светии. Не да ги гмуркаш в студената и топлата вода. После, тази година не се позволява плесници да биеш. После, тази година не се позволява да си изкривиш очите. Никога и никого няма да поглеждаш накриво. Тази година не се позволява да си изкривиш устата. Не се позволява да си изкривиш носа. Като пипаш носа си с пръстите, ще кажеш: “Моля, позволявате ли да ви погледя малко.” В носа има клетки, които са свършили висше образование. Те разпознават уханието на нещата. Много учени са тия клетки, като вземат ароматите, те ви учат да разпознавате миризмите на всички цветя. Очите ви и те са много учени, които разпознават краските. Те ще ви кажат всяка краска, каква степен има, какво ще ви донесе. Ръцете пък ще ви научат, как да бъдете справедливи, те са авторитет за това. Краката ще ви научат да бъдете добри. Човек, който не се отнася добре с краката си, той не може да бъде добър. Тръгнеш по пътя и ще внимаваш да не удариш крака си. Ти ще се захласнеш и като вървиш, удариш крака си в някой камък, това показва, че си немарлив. Всеки един недъг придобит на физическото поле, остава отпечатък в духовния свят. Съществува един голям дисонанс, дето евреите допуснаха да се разпъне Христос, макар и Той да им прости, носи още раните в духовното си тяло, носи и раната в сърцето си, нали го мушнаха в сърцето. Христос чака тия хора,

един ден да се повдигнат. Всичките добри хора в света, обърнатите евреи, ще се турят на туй място, да запълнят тази рана. Защото всички трябва да се пречистят, да се турят на неговата рана. Един ден и тия рани, които има и на краката, и на ръцете, и те трябва да се затворят. То е един процес и може би ще вземе хиляди години, докато се затворят, докато се излекуват. На Христа раните не са излекувани. То е силната страна на живота. Изисква се време, за да се изгладят много неща. Казва Писанието: “Бог ще изгладя греховете ви”. Греховете може да се изгладят, като престанем да ги правим. Бог може да ги заличи, като престанем да ги правим, отваря книгата дето са писани прегрешенията.

Казвам: Имаме една задача - да оправим себе си, за да не огорчаваме духа си, да не огорчаваме душата си, да не помрачаваме ума си, пък да не опетняваме и сърцето си, пък да не изнасилваме и тялото си. Колко неща има, с които тук на земята, трябва да се справим. Една лична задача. Има нещо, което никой не може да контролира. Но за бъдещия живот, за бъдещата епоха в която искате да влезете, да имате едно тяло по-съвършено от сегашното. Отсега трябва да се пригответе. Та казвам: Тази работа без любов е непостижима. Вие се заемате със самовъзпитанието. В тази година поне 12 дена да имате в които да живеете по новия начин. От този месец ви остават още няколко дена. Искам сега от януари да имате един такъв ден, по този начин да го прекарате. Не се смущавайте, че стават опущения. Нищо няма. Февруари като дойде, пак един ден. Този месец в края, после в началото. Някои от вас нека вземат днешния ден. Днес сме 28, утре 29, вторник 30, сряда 31, последна лекция имате за януари. Ако искате днешния ден изберете, ако не последния ден. Но в сряда да ви видя облечени с официални дрехи, с нови обувки, шапка, ръкавици, да не бъдете небрежно облечени; всечани с очистени обувки, всичко хубаво, като че сте други хора, дошли от небето, ангели, тук на изложение. Днес не очаквам, но в сряда непременно да ви видя така облечени. И аз ще се облека така. Турете всичкото осветление в ума, очите да светят, топлина в сърцето, изправени така, като че сте разрешили всичките въпроси, като че сте князе, царе, като че всичко ви е уредено в света. Цялото небе

слушате по радиото, какво се говори по слънчевите системи. Поне от нашето слънце, или поне от месечината да имате по радиото съобщения, отворете радиото, какво ще ви кажат.

Ето сега вие врачувайте. Кажете ми, коя страница да ви прочета. Кажете едно число да съдържа 1, 2, 3, 123. Какво пише на 123 страница, вие сте я чели, аз не я зная. (Учителят прочете 123 страница от “Езика на Любовта”.) Сега и на вас, ако ви кажат от невидимия свят: “Ну барабанчик, бий барабана”, ако вашето сърце е пълно с кокошки, как ще отговорите на звуковете на тия пръчици? Пита полковника войника: “Защо не бие барабана?” - “Кокошки има.” - “Как са влезли?” - “Не зная ваше високоблагородие.” И на вас казвам: Не туряйте кокошки в ума си и в сърцето си. Всяка една отрицателна мисъл е една кокошка, която е вътре в барабана и човек не може да мисли тъй, както трябва. Казвам: Имате една хубава задача. Един ден да мислите, защо Господ направил ръцете ви. Един ден да мислите, защо Господ направил ушите ви, защо е направил вашата уста, вашите очи, един ден да мислите, защо направил вашата глава, защо ви даде туй тяло. Целия ден да размишлявате не само за вас, но във връзка с цялото битие. Тогава, през вечерта, да благодарите на Бога, че сте се удостоили да бъдете на земята и да имате такова благословение. Един ден да благодарите на Бога за всичко онова, което той от хиляди години ни е одарил.

Сега ще оставите противоречията на живота. За менете са сенки. Те не са толкова важни. Но когато сянката няма някоя черта, която показва, тя е излишна. Всяка една сянка, която седи над една черта, осмисля я. Ако няма една сянка под очите на един образ в една картина, очите не са изразителни. Ако има сянка под и около носа, той става изразителен. Ако около устата има сянка, тя става изразителна. Всичко онова, което имаме е хубаво. Сенките придават изразителност на нещата. Малките погрешки в живота да бъдат като сенки, да придобият онази вътрешна опитност и тогава да се събдне стихът, който казва: “Всичко онова, което се случва с онези, които обичат Господа, съдействува за тяхното добро”. Казвам: Всичко, което се случва в живота ни, да съдействуваме да го обърнем за наше добро, за да се

прослави името Божие и ние да се прославим в Господа.
Тайна молитва.

ПОСТИЖЕНИЯТА НА ЧОВЕКА

16 неделно утринно Слово

4.II.1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Посланието към римляните.
Духът Божий.

Има неща, които човек не трябва да забравя. Имаме една слабост. Някой път забравяме хубавите работи. За пример, на земята очакваме щастieto, без да знаем законите, по които то се добива. Много писатели са писали за това. За щастieto на земята е потребно едно здраво тяло. То се обуславя от ред поколения, които са живели и са спазвали всичките закони на физическия свят. Деди, прадеди, майки и бащи трябва да са били здрави. Сега не разбирайте под думата “здрав” да бъде пълен, вратът му да е дебел. Това ни най-малко не е здраве. Здраве е, когато има едно добре организирано тяло, пластично, еластично, което преодолява на всичките мъчности и болести. Здравото тяло не боледува. То е герой, който побеждава. При това се изисква и едно добро сърце. Има едно заблуждение, което е влязло в света, според което, всинца сме грешни. Мислим, че Господ така ни е направил. Това е заблуждение. Грешни станахме от самосебе си. Опетнихме се ние, ние се оцапахме. Ние сме добри първоначално, ние сме се оцапали, и като се оцапахме, казахме: “Така Господ е направил света, няма какво да се прави.” Оттуй заблуждение трябва да се освободим. После някой криво мисли и казва: “Господ такъв ум ми дал.” И това е заблуждение. Умът ти е отличен и сърцето ти е отлично. Ако криво мислиш, причината си ти, ако сърцето ти е опетнено, причината си ти. Ако тялото ти не е здраво, причината пак си ти. Не обвинявай providението, не обвинявай Онзи, Който всичко ти е дал - Бога.

Ако четете историята на Йова. Йов беше един човек с един отличен ум и с много добро сърце, и здраво тяло.

Той имаше нещо, за което трябваше да се опита. Той мислеше, че всичко е научил, понеже всички го почитаха, уважаваха. Най-богатият човек беше на времето. Той не бе опитвал, какво нещо е страдание. Вие всички искате да бъдете щастливи, да не страдате. То е най-голямото нещастие. Ако човек не страда, ще бъде два пъти по нещастен отколкото ако страда. Аз сравнявам страданието с орането на земята. Ако земята не се оре и не се сее със жито, с какво ще се храним? Страданието е работа, която трябва да се върши. Само че, голямото страдание някога е ненужно. То е ненужна работа. Някой път човек работи повече, отколкото трябва. Представете си някоя сестра от вас, която е домакиня и целият ден чисти. Някои от вас има, които по 4-5 пъти на ден мететата стаята си и мислите, че стаята ви са чисти. Желанието ви да бъде стаята чиста е добро, но с метенето вие вдигате праха във въздуха. Като влезете в стаята, започвате да кихате. Както тука сега някои кашляте, понеже снощи, като са мели, като са приготвявали салона, доста прах е останал във въздуха. Този прах, като влезе в гърлото, дразни го, организмът иска да го изхвърли навън и вие кашляте.

Казвам: Има нещо, което тепърва има да го учите. Най-първо ще вярвате, че Бог ви е дал едно добро сърце. Ако сърцето ви не е добро, ще знаете, че погрешката си е във вас. Второто нещо, ако някой път намерите смущение в ума си, няма да обвинявате Господа, че Той ви е създал такъв ум, но причината е във вас. Казвате: "Мене Господ не ми даде условия да се уча, да свърша училище." Мислите ли, че ако вие свършите дадено училище, вие сте постигнали много? Вие сте в туй училище. Аз говоря за училището, което е земята. На земята вие сте в един университет. Другите университети са спомагателни на този големия университет. Нали на земята имате първоначално училище, прогимназия, гимназия, университет и тогава свършвате образованието си. Всички заедно представят встъпление в онзи, големия университет, в който сега учите. Вие какво учите в земния университет? Това, което учите, мислите ли, че това е волята Божия? Хрумне ви някаква мисъл в ума ви, мислите, че това е волята Божия. Имате някакво разположение, мислите, че това е волята Божия. Най-първо трябва да знаете туй

разположение, което имате от Бога ли е или от хората. Когато срещнете някоя мечка и се уплашите, този страх от мечката ли е или е от Бога. Срещате един умен човек и започвате да мислите, това мислене от Бога ли е, или е от този човек? Аз наричам Божествена мисъл, когато човек е сам и се намира в голяма мъчнотия, дойде му една мисъл, как да излезе от мъчнотията, тази мисъл иде непосредствено от Бога.

Сега не разбирайте, че другите неща не са потребни, но другите са второстепенни. Ако вие не разчитате на вашият ум, който Бог ви е дал, ако вие не разчитате на вашето сърце, което Бог ви е поверил, ако вие не разчитате на вашата душа, която живее в тялото, тогава вие уповавате на хората отвън. Че де е стабилността? Кое е по-вярно в тебе, което е, или вън от тебе? Онова, което е вътре в твоя ум, онова, което е в твоето сърце, онова, което е в душата е по-вярно от всичко онова, което отвън ще дойде и което ти чакаш. Казвам: Този вътрешния живот тепърва има да го учите. Според мене осем хиляди години, според други шест хиляди години от как човек е започнал криво да мисли. Откак е излязъл от рая, той постоянно криво мисли.

Най-първите хора, които бяха в рая, бяха щастливи. В тях се зароди желанието да мислят, какво ли ще бъде вън от рая. И като им хрумна тази мисъл, най-после Господ ги изпрати вън от рая, да видят, какво е. Сега вие всички учите, какъв е животът вън от рая. Вие пожелахте да го видите. Отличен живот е той, който го разбира, но който не го разбира е живот на противоречия. Казвам: Трябва да се освободим. Сега ние имаме един живот за освобождение. Много работи има унаследени у нас, които ни измъчват, не лични неща, но наследени неща от деди и прадеди. Индусите са образували цяла наука за кармата. Казвам: Това е кармично. То е карма, карма е, но как ще се поправи кармата? Болният, който има едно слабо тяло, как ще стане здрав? Той тепърва трябва да изучава природата, да изучава ония закони, върху които е съградено тялото. Значи, за да бъде здрав, нему му трябва чист въздух. Но този въздух не трябва да влиза механически в белите дробове, без мисъл. Всяка работа, която става без мисъл и без човек да я чувствава, тази работа не допринася никаква полза. Мнозина от вас

сядате да ядете и умът ви зает с нещо друго, някоя важна работа разрешавате след 20 години, за бъдеще, как ще живеете. Мислите ли, че след 20 години ще живеете по-добре отколкото сега? Не зная, но след 20 години елате, че ми кажете. Днешният живот е по-добър от хилядите години, които сте живели. Сегашният живот е по-добър от онова, което си въобразяваме за в бъдеще, но не знаем. Ние си въобразяваме неща, които не знаем, ще бъдат или не. Туй, което сега имаш е същественото, това, което е сега в твоето съзнание е важното. Аз предпочитам да ми дадат едно житено зърно, отколкото да ми обещаят, че идната година ще ми дадат хиляда. Едно житено зърно сега струва повече, отколкото може да ми обещаят хиляди, че ще ми ги дадат идната година. Я ми ги дадат, я не. Разгледайте живота и вижте, колко процента от обещанията са изпълнени. Имате ли някаква статистика? Според моята преценка на десет милиона обещания само едно е вярно. Това е моята статистика. Защо е така? Защото цялата почва, на която сега живеем, е песъчлива.

Разправяше един млад американец, че той си написал една проповед. Заучил я хубаво и вече си мисли, че в неделя ще държи проповед, с която да учуди всичките слушатели. Мисли, че добре я заучил и оставил писаната проповед вкъщи. Отива на амвона и започва проповедта. Влиза една дама с черни очила и като го погледнала, той забравил цялата проповед. Всичко е заличено в неговото съзнание, за да не се прослави. Таман мисли да каже, че е нещо неразположен, болен и не може да държи проповедта, влиза един господин със сини очи малко, като го поглежда и веднага му иде проповедта.

Мислите ли, че онова, което отнема от нас нашите мисли и нашите чувства, че то е Божествено? Мислите ли, че онова, което ни възбужда, което ни обезверява, което ни обезнадеждава, което ни прави мекушави, дребнави, че то е Божествено? Не, то е онази жена с черните очила, която влязла и като влезе тя, ти всичко забравяш. Ние това го наричаме съдба. Така може да стане. Оставете се, това не е никаква съдба, това е заблуждение. Божията съдба е отлична. Няма по-хубаво нещо от тази съдба. Всички ние се страхуваме. Казваме: “Какъв ли ще бъде страшният съд?”

Тогава ние се намираме в положението на един гръцки свещеник, който разправя на своя слуга и казва: “Грешниците ще цъкат и тракат със зъби на оня свят.” Свещеникът бил доста стар и нямал зъби, всичките му зъби били паднали. - “Ти, дядо попе, нямаш зъби, твоите зъби изпадали, ти ще правиш изключение от това.” Това е неразбранщина. Аз се чудя на разбиранията на хората. В преносен смисъл се казва, че ще тракат със зъби. Човек оставя зъбите тук на земята, какво ще трака? В преносен смисъл, понеже зъбите са бели, представят човешките добродетели. Понеже доброто произтича от любовта, значи, че нещастieto на човека произтича не от зъбите му, но от беззъбието. Всякога туй е вярно. Когато зъбите се развалят, разваля се и стомахът и животът се разваля и щастieto се разваля. Щом като имаш зъби, щастлив си. Щом паднат зъбите ще трябва да търсиш зъболекар, да ти туря изкуствени зъби. Туй е физическата страна.

Казвам: В туй отношение ние трябва да имаме добродетели, в тях се гради човешкото щастие. Писанието казва: “Сине мой, дай ми сърцето си!” Понеже в сърцето се култивират всичките добродетели на човека. Добродетелите растат. Човек трябва да ги посява. Някой път ние седим и упоаваме на другите. Че дядо ти бил добър, че баща ти бил добър, туй важи за тях. Дядо ти бил добър за себе си, баща ти бил добър за себе си. Но ти трябва да бъдеш добър. Ти си добър, но трябва да се проявиш. Тогава има разни системи. Религиозните хора казват, че трябва да се молим да станем добри. Това е философия на миналото. Според мене има нещо, което липсва. Липсва нещо, понеже човек първоначално си е помислил, че може да живее без Бога. Второто нещо, което той е помислил, че и той може да бъде като Бога и третото заблуждение е, че той си е помислил, че може да накара Бога да направи това, което той иска. От тия три заблуждения се зародило злото в човека. Човек помислил, че той може да живее извън Бога, Бог нему не му трябва. Господ е сам Господ за себе си. Другото е, че и той е като Бога и той може да издава всичките заповеди. И третото е, че може да накара Господ да направи това, което човек иска. Това са заблуждения. Да живеем извън Бога, то значи,

да не знаем, какво говорим и какво мислим. То е все така да кажем, че можем да живеем извън светлината и извън топлината. То е да кажа, че аз мога да живея и без добро, и без любов, и без мъдрост, и без истина. В какво ще живеем тогава? Чудно противоречие. Животът изтича от любовта, а как ще живеем извън любовта? Как ще живеем без живот? Той казва, че можем да живеем без любов. Че как ще живеем без любов, като няма живот? Когато мислите, че като имате пари вие ще бъдете щастливи, тогава вие градите на същото основание. Вие мислите, че като бъдете здрави, ще бъдете щастливи. Вие мислите, че като имате знание, ще бъдете щастливи. Няма никакво основание. Знанието е един резултат. Богатството е един резултат. Всички други неща са резултати. Резултати на какво? - Резултат на безграничната Божия Любов, резултат на съизмеримата Божия мъдрост, резултат на непобедимата Божия истина. От истината е излязла свободата. От несъизмеримата Божия мъдрост е излязла светлината и знанието. От безграничната Божия Любов е излязъл животът. Туй трябва да залегне във вас, да живеете тъй, както Бог живее. И Писанието казва: "Това е Живот Вечен да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога". Да познаеш Бога, как живее. Да познаеш Бога, както Той мисли. Ти ще живееш като Него не в този голям размер, но да вървиш по Неговите пътища. Любовта на Бога в какво седи? Бог не се занимава с големи работи. Той създал света и Той се занимава с един грешник да го повдигне, да го насърчи, да му покаже, как да изправи тези погрешки. Чудното е, че всички хора отиват при Господа и искат пари. Ако е въпрос за пари, може да бъдете богати. Развийте във вас усета за златото. Както цветята и златото има ухание. Развийте вашия усет и ще познавате, къде има злато в земята по уханието му, както познавате различните цветя по уханието им. Човек може да развие този усет за златото и накъдето ходи ще мирише, ще намери златото. Засега атрофирано е вашето обоняние за златото. Миришете го по банките, но банкерите го държат в каси и те не искат да миришете златото. Мъчно излиза миризмата на златото из железните каси, но в земята е свободно заровено и в земята мирише много хубаво.

Сега аз не искам да ви съблазнявам с материални работи. Аз съм говорил и друг път и казвам: Богатството на човека зависи от онова малкото количество злато, което той има в кръвта си. Понеже всичките хора нямат еднакво количество злато, затова не са еднакво богати. А според мене и здравето зависи от златото, което има в кръвта си. Понеже той е ценен метал, който не се окислява и е добър проводник на Божествената енергия, затова здравето на човека зависи от неговото органическо злато. От три качества е златото. Има едно умствено злато. То влиза в състава на човешката мисъл. Златото влиза и в състава на човешките чувства. Златото влиза и в състава на човешките постъпки. Следователно, човек трябва да изучава умственото злато, сърдечното злато и златото, което функционира в човешкото тяло.

Сега вие може да кажете, че това са отвлечени работи. Всяко неразбрано нещо е отвлечено. Всяко нещо разбрано, е реално. Вие имате една съвременна призма, която разлага светлината. Като пуснете слънчевия лъч, той боядисва стената. Щом махнете призмата, няма боядисване. Значи, стената може да я боядисате без да се боядиса. Казвам: Ако вие прекратите червения цвят в човешкия организъм, туй което не е реално, което не боядисва, ако държите тази червена светлина върху един малокръвен човек, веднага неговото малокръвие изчезва. Засилва се енергията на тялото му. Някой път, аз препоръчвам, ако някой е много малокръвен, хубаво е да има две, три саксии с червени цветя и да ги полива. Няма да се мине година, вие ще видите, какво влияние ще окаже върху организма. Ако човек спира погледа си върху червения цвят, който ти дават, той ще окаже едно влияние върху вашия организъм. Сега аз говоря за червения цвят, който е отражение на живота. Той е основния тон на живота. Колкото червения цвят е по-ясен, толкова живота е по-разбран. Когато животът стане съвсем неразбран, тогава в старите хора, които не разбират живота, набира се червен цвят на венозна кръв, от която идат всички болести. Всичките болести се дължат на нечистата кръв у човека. Но за да се пречисти кръвта, трябва три качества. Ти трябва да обичаш. Ще призовеш алхимическия огън. Ти трябва да мислиш, трябва да

се яви светлина. Най-после ти трябва да бъдеш силен, трябва да имаш истината в душата си. Следователно, ако твоята мисъл не е светла, ако твоите чувства не са топли, ако твоите постъпки не са силни, твоята кръв не може да бъде червена. Някои мислят, че червеното кара хората да се бият. Онзи цвят, който кара хората да се бият не е червения цвят. Червеният цвят събира хората да живеят добре. Първата основа се туря. На тебе се дава подтик да живееш, и разумно да живееш. Първото качество е, че животът иска да бъдем признателни на Онзи, Който го е създал. Явява се любовта, че ние благодарим за живота, който ни е дал.

Та казвам: Когато аз говоря за любовта, аз разбирам да се поправи животът, ти трябва да обичаш. Ако не може да намериш Бога в природата вътре, да го обичаш, пък да го намериш и в своите близни, къде ще го намериш? На две места може да намериш Бога - извън себе си, в природата и в близните си. Ако в природата не можеш да го намериш, ще го намериш в близните. Ако Бога в близните не можеш да намериш, ще го намериш в себе си. Казвам: За да намериш Бога вие трябва да бъдете като Него. Когато ние говорим за човека, че човек иска да постигне своето щастие, мяза на един от старите светии, който искал да научи, какво нещо е Господ. Молил се той да изучи естеството на Бога, как може да го обясни на хората. Един ден той бил на брега на морето и гледа едно дете с една чашка вода, иска да прелее водата от морето. Пита го светията: “Какво правиш тук?” - “Искам, казва, да прелея океана от другата страна.” Казва: “То е невъзможно.” Това дете било един ангел слязъл от небето, то казва: “Ако това, което аз правя е невъзможно, също така е невъзможно и твоето разрешение на въпроса, с който ти се занимаваш. Ти искаш да обясниш естеството на Бога.” Колкото повече човек иска да знае, какво е Бог, толкова повече той Го изгубва. Като престанеш да мислиш за Бога, какво е Той, по-добре ще Го разбереш. Ти искаш да знаеш, какво е Бог. То е физическата страна. Ти искаш външно да го познаваш. Онова, което стопля твоето сърце и ти дава радост, какво искаш повече от това? Онова, което осветлява твоята мисъл и ти дава простор - какво искаш повече от това? Онова, което ти дава сила, всичко да

разрешаваш в даден момент, може да направиш всичко каквото искаш - какво повече от това?

Оставете се от другите въпроси. Вие искате да бъдете господари на другите хора. То е едно голямо заблуждение. Бог е Който създал света. Той се въздържа да бъде господар на хората и Ги оставил свободни да грешат. Знаете ли, защо ги е оставил да грешат? Понеже те са толкоз дребни тия същества, че какъвто и грях да направят, на Бога нищо няма да му причини. Един комар ако плюе на Монблан, ще го оцапа ли? Господ мисли, а човек като плюе, цял един живот като комара, той едва ли ще изхвърли един грам кал. Колко струва един грам кал? За такива, които плюят Господ, има ниви, има и доста духове, които са без работа, че те събират човешката кал, за да наторяват Божиите ниви, да дадат повече жито. За в бъдеще вашата кал ще я намерите на Божиите ниви, от която той изкарва хубавото жито.

Искам да остане мисълта, във вашия ум да стане един прелом. Ако човек не се роди от любов, ако човек не се роди от мъдрост, ако човек не се роди от истината, не може да влезе в царството Божие. Ако човек не се роди от любов, не може да бъде щастлив. Ако човек не се роди от мъдрост, не може да бъде щастлив. Ако човек не се роди от истината, не може да бъде щастлив. Този закон работи. Първото нещо: Гледайте във вас да се роди любовта. Има да учите. Вие вече мисля, че знаете, какво нещо е любовта. Тази любов, която хората имат е любов на сълзи, страдания, на разочарования. Толкоз време аз търся щастливи хора и не съм намерил нито един. Търсил съм в Америка, в Англия, във Франция, в Германия, в Русия, Япония, навсякъде съм търсил и не съм намерил щастлив човек на земята. Защо няма щастливи хора на земята? Понеже хората не са турили за основа любовта. Младата мома казва, че обича момъка и напуска баща си и майка си - похвална черта. Но след 4-5 години, пак се връща при баща си. Защо? Ти казваш, че обичаш баща си, но баща ти от твоята любов след десет години умира. Мислиш, че това е любов. Ако обичаш баща си, той няма да умре. Ако баща ти те обича и ти няма да умираш. И на земята ние умираме, защото не обичаме Бога. Ако обичаме Бога няма да умираме. Писанието казва, че ние не се

обичаме и от безлюбие умираме. Бог, за да покаже своята любов, като умрем ни търси и постоянно ни съживява. Всяко превъплътяване на земята не е нищо друго, освен оживяването на Бога. Казва: “Ти от безлюбие умря, научи се да обичаш.” Даде ти пак живот, пак се родиш. Пак забравиш тази истина, пак остарееш, пак умреш. Казваш: “Като умра, къде ще ида?” Като умреш, ще идеш дето е Господ, че Той да те възкреси. Трябва да умрем веднъж, както Христос е умрял. Да изпием тази чаша на човешките престъпления, насилия, заблуждения и човек да се откаже от себе си. Какъв ще бъде животът. Аз се отказвам от всичките страдания, от негодите на живота. Де са вашите прадеди, вашия баща, вашите чичовци. Къде ще бъдете и вие? И вие ще бъдете там. Някои казват, че при Бога ще бъдем. Ще бъдем при Бога, съгласен съм. Туй е великият Божи закон. Но ще бъдем при Бога само когато го обичаме. Бог не е в нас, но ние сме в него. Казва Писанието: “Ние живеем и се движим в Бога”. Понеже Бог ни обича, ние сме в Него и се движим в него, но понеже ние не го обичаме, той не е в нас. Понеже сме обичани от Бога, ние сме в Бога. Че си в Бога, това нищо няма да ти помогне за твоето щастие. Когато Бог започне да живее в тебе, когато ти му дадеш онзи простор, който Той ти е дал, тогава ще бъдеш щастлив. Ако дадем място на Господа, Който е в нас, Той ще ни научи, какво нещо е любовта. Този Господ, Който е в нас, ще ни научи, какво нещо е знанието и светлината. Този Господ ще ни научи, какво нещо е свободата.

Вие сега не сте по-добри от мене. Вие сте толкова добри, колкото и аз съм добър. По същество сте толкова добри. После аз не си правя илюзии за онова, което мислите за мене. Някой път някои виждат моите погрешки, критикуват ме. Някои казват, че не съм ги погледнал, не съм ги поздравил. Някои идвали при мене и не съм помогнал. Това не съм направил, онова. Какви ли не работи ми приписват. Аз го считам, че това е тяхното занятие. Аз какво съм, това сте и вие. Онова, което вие виждате в мене и аз виждам във вас. Аз бих желал в любовта да сте напреднали. Мен ми е приятно да видя някой път да се скарат. Но като се скарате, да ви видя да се примирите. А след като сте си пукнали

главите, вие сами да си превържете пукнатите глави един на друг. Той да превърже своята глава и да се прегърнете. Казвате: “Добре се бихме, но можем и да се целунем.” Това е според мене геройство. Нека се бият. След като се бият, да могат да се примирят. Искам да ви посоча правилния път. Не отлагайте! Мнозина от вас отлагате. Казвате: “В следното прераждане, като дойдем, ще направим това.” Оставете се от това. В следното прераждане, какво ще бъдете, то е съвсем отвлечено. В следното прераждане, като се преродиш, трябва да имаш съзнание. Сега може да се преродите. Сега, ако не се родиш изново, то е до съзнанието на човека. В съзнанието си човек се преражда. Ще се зароди у тебе новото съзнание, с което възприемате новите лъчи на любовта, които ще дадат тази Божествена топлина. Новите лъчи на Божествената мъдрост, които ще дойдат в своята душа. Новите лъчи на истината, които ще дойдат в своята душа. Този свят съвсем друг облик ще има. Всичките противоречия, които сега ви мъчат, ще изчезнат и ще ви се видят като играчка. Нали в ранната възраст някои задачи много ви измъчваха, казвахте, защо ни дадоха толкова мъчни задачи. След като пораснете, като станете учени, като погледнете тия задачи, вие се смеете, че ви са били мъчни.

Ако съберете една нула с друга нула, колко ще получиш? Две нули. Ако съберете три нули? Нулата разглеждаме като едно яйце. Ако държиш това яйце така, то няма да се измени, но ако знаеш да го туриш под квачката, веднага от яйцето ще излезе единица. Като се разчупи яйцето и излезе пилето, то е единицата. Като туриш 4-5 нули под квачката, ще имаш 4-5 единици. Понеже тази кокошка пак ще снесе други нули. После ще ги измъти и те дават единици.

Сега, туй което ви говоря е необходимо, за да произведе един резултат. Колкото и да ви говоря, може да ви говоря още сто години, ако вие не възприемете това, вие се намирате в положението на човек, който е на брега на морето и пише на пясъка: “Бог е Любов.” Дойдат вълните, казват: “Не е любов.” Изтрият написаното. Ти пак пишеш: “Бог е Любов.” Вълните казват: “Не е любов” и изтриват. Целия ден вие пишете, те заличават. И в края на краищата, кое ще излезе вярно? Казва морето: “Дотогава, докато ти пишеш

на моя бряг, ти си глупав.” Когато напишеш в душата си и започнеш да живееш по тая философия, че аз да не мога да го залича, то е любов. Тази любов, която всеки може да заличи във вас, вие сте при морето и пишете на пясъка. Вие напишете да живеем по любов. Заличи го. Любов е само онова, което остава в тебе, което те прави силен, мощен, което те прави безсмъртен. Нашата цел е да станем безсмъртни. Казвам: Любовта само ще ви направи безсмъртни. Не туй безсмъртие, което очакват хората. Те мислят, че тялото ще бъде безсмъртно. То е една хижа, която няма какво да бъде безсмъртна. Ние ще оставим тия въпроси. Душата на човека е нещо велико, за което човек няма представа. Тя е образ на Бога. Величието на човека седи в неговата душа, понеже човек е създаден по образ и подобие. Душата е онзи Божественият образ. Един ден, когато видим тази Божествена душа в нас, ние още не я познаваме. Тогава казва псалмопевецът: “Когато видя лицето ти, душата ми ще се изпълни с всичката пълнота и аз ще бъда доволен от живота. Казвам: Един ден ще видим онзи, който живее в нас, не вътре в тялото, но в онзи мисловия свят. Вие виждали ли сте този свят, какъв е? Когато любовта е във вас, тя има едно качество, че лицето започва да свети. Мойсей, който седя 40 дена на планината, като се върна от планината, светеше лицето му, че евреите не можах да го гледат, та той трябваше да тури едно було. Не можеше да издържа светлината на тази любов. Казват, че не е дошло времето да се прояви. Малко някой да си позволи да прояви любовта, ще му кажат, че е смахнат, че умът му не стига, че това, че онова. Онези, които любят са смахнати, ами онези, които не любят, какви са? Аз бих предпочел вие да бъдете от смахнатите. Желая да бъдете от ония смахнати, че като минете покрай някой мъртъв, като кажете “стани!”, мъртвият да стане, да ви послуша. Като минете покрай болните и те да станат здрави и да тръгнат подире ви. Да бъдете от тия смахнати, че като минете покрай замръзналите, да се разтопят. Да бъдете от тия смахнати, че като минете през сухите ниви, дето нищо не е израснало, да израсне. То са смахнати хора.

За да се подобри живота ви, дайте път на мисълта. Любовта, ако не влезе да ви възроди, у вас всичко е мъртвило.

Любовта трябва да влезе и да ви съживи. Вие искате другите хора да бъдат живи. Най-първо вие трябва да живеете. Вие познавате вашите погрешки. Познавайте ги и ги заличавайте. Когато намерите една погрешка, направете угощение. Щом намерите погрешка, дайте един обяд. Не правете обяд за вашите добродетели. Щом намерите една погрешка, направете обяд. След като дадете гала обяд, поправете тази погрешка. След като поправите тая погрешка, вие в нея да намерите Бога. Там е силата, че при всичките грешки, които правим, Бог пак ни обича. Любовта е скрита в нашите погрешки. Там е величието на Бога. Той гледа тих и спокоен, не че той не се интересува от нас. На всички наши въздишки, той отговаря: “Поправете вашите погрешки.” Не изведнъж, но по една всеки ден. Поправяйте всеки ден по една погрешка. Има за какво да живеете. Да допуснем, че вие имате една погрешка, negliже се носите, има петна по дрехите ви, косата ви е разчорлена, лицето ви недоизмито. Казвате: “Аз се занимавам само с големи работи.” Тия външните работи не са важни. Вие правите една голяма погрешка.

Един от Сократовите ученици, искал да се покаже, ходил negliже. Така се явил пред учителя си със скъсани дрехи, с кални ръце и крака, неомит. Сократ му казал: “Твоята гордост се показва и през съдраните ти дрехи, и през калните ти ръце, и крака.” Казвате: “Аз съм свободен да правя каквото искам.” То е гордост в човека. - “Аз съм свободен да мисля, каквото искам.” Но какво е онова, което мислиш. Туй, което мислиш да бъде добро за тебе, за близките ти, да бъде добро и за Бога. Да бъде за твоята слава, за славата на ближните ти и за славата на Бога. Ако това, което мислиш е унижение за тебе, е и унижение за твоите близки, и ако е петно за славата на Бога, тогава защо ти е тази свободна мисъл? Казва: “Аз свободно мисля.”

Сега казвате: “Досега не сме ли обичани?” Че сте обичани, аз го признавам. Че сте обичани, това го приемам, но че обичате, това го оспорвам. Че сте обичани, това сто на сто го твърдя. Казвам: Тия хора са много обичани. Но дали те обичат, това не го зная. И има защо. Казвам: Те имат гробища, те имат затвори, та какво ли нямат. При такива условия в нас любовта не се е проявила. Всичките мои не-

щастия се дължат на самия мен. Някой път гледате, светии. Аз по-строго съдя. Някои светии, които са писани за светии, не, благодарим за такива светии. Аз харесвам Писанието. Давид беше според сърцето на Бога. Той много погрешки направи, но направи една погрешка, която всички, като четат, казват: “Как я направи?” Бог е справедлив. Ако Той не пощади един от своите приятели - Давида, че неговото прегрешение е написано, мислите ли, че към вас ще постъпи другояче? Сега не е въпрос вас да ви е страх от Господа. Не е въпрос за страха. Аз не искам да бъдете страхливи. Според мен, един страх трябва да имате в света: Да се боите да не изгубите Божията Любов. Бих желал да имате само една добродетел в света: Да обичате Бога и ближния си. Единственото е да обичате Бога и ближния си. То е достатъчно. Ако имате този страх, да не изгубите Любовта и ако имате това добро, да обичате Бога, нещата тогава са постижими.

Сега ще ми кажете: “Покажи ни един пример.” Един ден, след като бях говорил една беседа за любовта, иде един млад момък и казва: “Много харесах твоята беседа, много хубаво ми падна на сърцето. Ти си човек на любовта, не можеш ли да ми помогнеш да си купя една дреха, че имам една възлюбена.” Рекох: “Не мога да ти помогна, понеже с хубавата дреха ще я направиш нещастна. Пък аз не обичам да правя хората нещастни. Не мога да ти дам. Да ти дам хиляда лева, понеже нямам свои пари, трябва да ида да работя заради тебе.” После му казвам: “Ако ти дам хиляда лева за дреха, ще кажа на твоята възлюбена, че съм ти дал хиляда лева за дрехата. Ще те препоръчам, хич няма да се церемоня. Ще кажа: Той е един мързеливец, който не иска да работи, това е един просяк, който ходи да проси.” Бог го направил даровит, той ходи да проси. След като съм проповядвал една беседа за любовта, иде да иска пари от мене. Ще ви покажа един пример. Вие ще кажете: “Какъв е този човек? Че това не е учтиво, то не е по Бога, то не е по любов.” Тъй ще говоря, не да говоря лъжи. Казват: “Да се оженят, да си поживеят малко.” Толкоз хиляди хора се женят по същия начин. Защо да образуваме един свят на страдания? Да се съберат двама души, да живеят по любов,

да се радват, разбирам. Като ги видя да имат уважение един към друг. Той трепери над нея, счита я дъщеря на Бога, като писано яйце я пази. И тя да го пази като писано яйце. Да не влиза в ума ѝ нито една отрицателна мисъл. Туй разбирам любов. Но ако тя постоянно го подозира и ако той постоянно я подозира, пък народят деца и те да се подозират, тогава на какво ще мязат? Мога да ви приведа много примери. Нас Бог ни търпи и мълчи. Няма по мълчаливо същество от Бога. Когато Господ види, че правим много погрешки, казва: “Прогресират те.” Прогрес има и в доброто, прогрес има и в злото. Който прогресира в злото - в природата става смяна - има прогрес и в доброто. Ти ще правиш зло, ще прогресираш в злото, дотогава, докато дойдеш до крайния предел, до най-високата точка. Имаме един квадрат с единия връх обърнат нагоре и другият връх обърнат надолу. Като правим зло, слизаме до най-дълбокото, понеже то е инволюция. Като слезем до най-долното, ще се роди желание да се качим нагоре. То е възходящия път, то е доброто. Като слизаме е зло, като се качваме е добро. Тогава имаме слизание в долините и качване по върховете. Те са процеси, които и в нас стават. Само че Божествените блага във физическия свят се намират в долините, а в Божествения свят благата се намират по върховете. В Божествения свят долините заемат мястото на планините тук. Значи, псалмопевецът казва, че той е в долината на страданието. Върхът на Божествения свят - това е щастието. Човешките блага тук са в долините. Божествените блага са в планините. Затова сега трябва да се качим в Божествените планини, да добием Божественото благо. Човешкото благо и то трябва да се събере на едно място. Сега не искам да ме схващате криво. Вие може да живеете, както разбирате. Аз давам на хората да живеят свободно. Но в тази свобода има ограничения. Това не е живот. Да бягаш от живота, това не е живот. Живееш между хората, живееш между братята си, да намериш смисъла на живота. Като живееш между другите в едно общество, да намериш доброто. От тия, големите противоречия, да можеш да намериш доброто. Във всеки човек да видиш, че се крие едно добро. И най-лошият човек има една скрита страница, дето е написано името Божие. Един ден, когато

Бог примири целият свят, когато всичките хора завършат своето развитие, тогава ще се филмува всичко и ще видите, по кой начин Бог е въздигнал човечеството. Казвам: Когато Бог ви прави на вас добро, старайте се да му благодарите. Направиш една погрешка, благодари на Бога. Паднал си някъде, благодари Му, понеже, ако беше оставил да паднеш надолу, нищо нямаше да остане от тебе. Благодари Му, че когато ти умреш, Той пак ще те хване. Ако те остави да паднеш, няма да се намериш. В смъртта пак ще те задържи в земята с цел да те повдигне от гроба. Значи, лошите условия, при които се намирате, Бог има предвид да ви избави от тия лоши условия, да ви покаже, как трябва да живеете за в бъдеще.

В тази глава, която прочетох, се казва: “Побеждавайте злото с доброто.” Защото чрез доброто ще намерите смисъла на живота в любовта. Любовта е единственото нещо, за което трябва да мислиш. Тази любов, която сега имате в света, оставете я. Не че тя не е любов, но има свещи, които горят няколко часа и изгарят. Като дойдете до ония свещи, които никога не изгарят, които никога не гаснат, дотогава докато чакате да приемете любовта отнякъде, вие сте още във временната любов, която всякога гасне и трябва да се пали. И тази любов е хубава, не казвам, че е лоша. В тази любов човек умира, в тази любов човек страда. Ако искате да се избавите от тия страдания, трябва да се избавите от вечния огън, който, като се запали не гасне. Да имате вечната светлина, която никога да не изгасне в душата. Това е което търсим. Щом дойде вече Божествения пламък, тогава ние сме в новата култура. Каква ще бъде разликата между двама души, единият от които живее в новата епоха, а другият живее в старата? Единият ще бъде вечно доволен, другият ще бъде вечно недоволен, единият постоянно ще се оплаква, другият постоянно ще дава. Онзи казва: “Така е когато човек е богат. Господ направил света, и няма равенство.” Равенство в света не може да има извън любовта. Извън любовта е вечно неравенство. В любовта е вечно равенство. В любовта всичките условия и всичките възможности в душата се постигат.

Един от пророците е казал: “Казва Господ: Потърсете

ме в ден скръбен и аз ще ви помогна. Вие ще ме прославите и елате да разсъждавате.” Бог изисква да го потърсим при най-големите страдания и да идем с погрешките си да разсъждаваме, за да ни покаже пътя, по който да излезем. Път, Истина и Живот е Той. Път сме ние хората, които трябва да влезем в този път. Истината, това е към което се стремим. Животът, това са средствата с които можем да постигнем. Пътят и животът, това са средствата с които можем да придобием истината.

Сега всеки в себе си да работи. Да се радвате на противоречията, които имате вътре в душата си. Представете си, че вие сте на леглото, умирате. Дойдат лекарите и казват, че след няколко часа ще умрете. Вие вярвате, че ще оздравеете. Аз мисля, че можете да бъдете толкова силни, колкото онази американка, на която лекарите казали, че след 12 часа ще замине. Те много се обичали с мъжа си. Той се явява с насълзени очи и казва: “Лекарите казват, миличка, че след 24 часа няма да те има на този свят. Какво ще правя?” Тя казва: “Няма нищо, не се безпокой миличък. Искам, миличък, да ми дадеш едно обещание.” - “Миличка, не зная, дали ще мога да го изпълня.” Тя казва: “Искам аз като умра, ти да не се жениш.” - “Виж, миличка, не мога да ти обещаю.” - “Миличък, тогава аз не умирам!”

Ако вие обичате Бога, не трябва да умирате!

В безграничната Божия Любов е постижението на човешкия живот.

Отче наш.

БЕЗ КАЛ!

17 утринно неделно Слово

11.ІІ.1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. В начало бе Словото.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Матей. Венир-бенир.

Ако ви попитам, защо сте дошли тази сутрин, защо сте се събрали тук, всяка неделя сутрин вие идвате тук, защо? Който ходи в банката, ходи за пари. Който ходи на нивата, отива да оре или отива да сее, някой на нивата отива да жъне, някой отива на нивата да вземе пожънатото. Разни са стремежите. Вие всички сте дошли тук, но всички не идвате с еднакви намерения. Някои сте дошли да орете, някои сте дошли да сеете, някои сте дошли да жънете. Някои с колата дошли да вземат пожънатото. Човек е дошъл на земята. За днес защо сте дошли? Да научите едно изкуство, да плетете дантели, на ваш език говоря. Вие сте учени хора. Учението ви седи да знаете да четете, основата е 32 букви в български език. В еврейския език има 22 букви и то са само съгласни. В българския език имат повече. Едно време бяха още повече, но види се българите ги смаяват. Трудна работа е с много букви да боравиш. Всяка буква има особен характер, особен строеж. Допуснете, че във вас има желание да направите всичките букви с еднаква външност, като войници, да носят еднакви дрехи. Какво ще стане, ако всичките букви станат еднакви? Ще се изгуби смисъла. Всяка една буква трябва да спазва своя особен характер. Но тази буква, понеже иска да учи едно изкуство, трябва да се учи да плете дантели, да знае, как да се съчетава с другите букви, че да образува нещо ново. За пример, ако една буква се съчетае с О ще научи едно, ако се съчетае с А, ще научи друго, ако се съедини с Е, ще придобие трето, ако се съедини с И - четвърто и т.н. Всичката философия седи в туй преплитане. Една буква трябва да има хиляди и милиони преплитания. Сега някои от вас знаете да плетете дантели. Вие имате една желязна

кука, тя има един зъбец, с него вие хващате бримките една след друга, току мушка едно след друго, има си в ума някоя мисъл. Като гледате може да кажете, че си играе. Не си играе, но брои всичките бримки.

Има и едно духовно плетене. Ако ти не разбираш азбуката на своите чувства, ако ти не разбираш азбуката на своите мисли и ако ти не разбираш азбуката на своите постъпки, знаете ли какво може да стане? Всичките неприятности произлизат от незнанието на азбуката. Ако онзи, който плете дантели, пропусне една или две бримки, знаете ли какво може да стане? Може да ви приведа друг пример. Вие понякога път може да сте ходили при някой кацар, да видите, как прави каци. Той, кацарят, си има едно голямо ренде, дълго по някой път един метър и половина. Прекарва рендето по дъските, като ги оглади, съчетава тия дъски и прави каца. Но между тях туря папур, че ако има някаква празнина, която не е огладена, този папур да запуши дупките. Всички дупки трябва да бъдат запушени, понеже ще се тури някаква течност вътре. Ако не се запълнят, течността ще излезе навън.

За пример, вашите каци често се изпразват. Вие имате някаква мисъл в главата, мислите, че имате нещо ценно, но след малко погледнеш, няма го. Мисълта отишла някъде, забравили сте я, изтекла. Често има ученици, учат, учат, но като дойдат да държат изпит, всичко изтекло из кацата. А пък учителите вярват само в неизтеклите каци. Ако кацата, ако бъчвата не е изтекла, значи ученикът е учил. Щом не е изтекла, казва: “Пълна е кацата.” Щом е изтекла казват, че кацата е празна, не вярват на нея, те се съблазняват, казват: “Той иска да ни смахне.”

Да допуснем, че вие искате да имате едно здраво тяло, една здрава каца. Какво трябва да направите сега? Тук преди два дни дойде един брат и ми се оплака, че го боли дясната част на главата. Болял го врата и един месец някъде в болница бил, туряли му инжекции, лекували го, казва: “Имах едно малко подобрение, но изгубих своето разположение. Сутрин, като стана, главата ми е замаяна, пък съм учител, трябва да бъда свеж и бодър. Не съм разположен, някой път идат такива мисли, не ми се живее. Млад човек

съм, сега да живея, пък се обезсмислил живота ми.” Аз започвам да се разговарям с него. Търся причините на болестта му. Казвам: “Сега тебе те боли дясната страна на главата, пък ти си левак. Ти работиш с лявата ръка повече, отколкото с дясната.” Той казва: “Това е по рождение, работя с двете, но повече работя с лявата ръка.” Левакът днес е изключение. Защото едно време, всички хора са били все леваци. -“Ти си закъснял. Наместо да станеш десничар, останал си левак.” Едно време, човек е работил с дясното полушарие, затова и лявата ръка е работила повече. Сега, понеже дясното полушарие се уморило, работата преминала в лявото и човек работи с дясната ръка. Разумните същества, които ръководят човечеството направили да работи с лявото полушарие и да работи с дясната ръка. Та на него казвам: “Ти ще станеш десничар. Защото се намира повече енергия в лявото полушарие, която привлича повече кръв. Тази кръв не може да се оттегли от мозъка, следствие на това, вечерно време ти не можеш да спиш, мозъкът не може да си почине. Така не може да бъде.” -“Какво трябва да правя?” -“Ще станеш десничар.” - “Че как?” Рекох: “Че там е. Какво ти казаха лекарите?” - “Туряха ми инжекции, но най-после казах на лекарите, че не мога повече да понасям инжекциите. От младини не съм се лекувал. Казах: Докторе, не искам инжекции.” Всеки казва: “Да му турим инжекции.” За пример, всичките съвременни хора знаят майсторски да турят инжекции. Като турят някому някоя инжекция, той да му мисли. Вестникарите инжекции, колкото искаш турят. Без инжекции, понеже има инжекции, които са много скъпи. Тук преди години на одного туриха инжекции по 8 хиляди едната. Той и с инжекциите отиде в оня свят с 16 хиляди лева билет. Не само на другите хора туряте инжекции, но и на себе си туряте инжекции. Вие сега сами си туряте инжекции. Хубаво е, да туриш, но като не знаеш, каква инжекция да туриш, може да си напакостиш. Ако туриш една инжекция от серума на любовта, разбирам, но ако туриш от серума на безлюбието? Ако туриш от серума на безверието? Много шишета има в лабораторията, не е едно, не са две, не са три. Преди години дойде един в 66*, да

* Вероятно става дума за улица “Опълченска” 66 (б.р.).

ми туря инжекция. Той носи губерката да тури инжекцията, пък се учи от мене, как да туря инжекции. Той беше един евангелист. Наричаше се Тенекеджиев. Той беше с продълговата тясна глава, миролюбив човек, но разговорчив. Като започне да говори, няма край говоренето. Казва: “Господине, искам да си туря една инжекция.” Казвам: “Няма нужда от инжекция.” Казва: “Пет минути ми трябват, да ми кажеш един разговор от пет минути.” Казвам: “Нямам време.” - “Но за пет минути ще свършим.” Казвам: “Заповядайте!” Сяда той и започва. Минават 5 минути, 10, 20, 25, 35, 45 50, 55, 60, един час и 10, час и 20, час и 30, час и 40, два часа, три часа, три часа и половина. Казах си: “Стягай се сега.” Като спря след три часа и половина, казвам: изтече всичката вода от черната, колкото имаше. Като свърши, казвам: “Много са дълги твоите пет минути, три часа и половина.” - “Как? Много малко говорих.” Той няма понятие за времето, какво нещо е времето. Казва: “Сега свърших, засега стига толкоз. Някой друг път още пет минути ще ми дадеш.” Но втори път не му позволих да ми говори пет минути. Казвам: Той говори за цялата Библия, цитира от единия край до другия, цитира всичките пророци. Аз го слушам, защото трябва да го слушам, това са все инжекции. Започва от Битието, как е създаден светът, как живял Аврам, защо са живели, как са живели и т.н. Пророците, защо са пророкували, той разправя. Казвам му: “Хубаво е сега да се разходим.” Казвам му: “Хубаво е което говориш, но тези пророци ти познаваш ли ги, бил ли си с тях, или само четеш книгите им в превод?” - “Не съм, де ще ги намеря.” Рекох: “Аз ще ти дам един билет да се срещнеш с Аврама, с Якова, с Исая, да се срещнеш, да поговориш.” Той ме гледа. Чудни сме ние хората, казва ми: “Как ще се срещнеш? Не може да се срещнеш с когото и да е.” Ако хората не се срещат, за мене е ясно. Никога не можеш да срещнеш едно същество, което не обичаш. По никой начин. Невъзможно е да го срещнеш. И да го срещнеш, той ще остане далечен, непознат. Ако искаш да срещнеш някого, ти непременно трябва да го обичаш. Невъзможно е да срещнеш когото не обичаш. Но щом го обичаш, ще се срещнеш. Никога не можеш да разбереш една истина, ако нямаш любов към нея. За да я разбереш, трябва

да я обичаш. Сега може да имате едно разбиране. Аз искам да имате едно правилно схващане за любовта. В цялата вечност ние има да изучаваме любовта, понеже тя крие в себе си всичките сили, всичко каквото съществува вътре в битието, това е в нея. Сега за пример, някои изучават само силите на любовта. Казват, че някой момък имал любов към някоя мома. Там няма никаква любов. Аз наричам това - астрално полова сила. Никаква любов не е. Казва: "Той е баща." Още никаква любов няма. Астрално полова собственост. Този баща ще роди едно дете, мисли, че е негова собственост. Казва: "Това е мой син." Бащата и синът понякога път не се разбират, понеже нямат любов. Синът не може да разбира баща си, ако няма любов и бащата не може да разбира сина си, ако няма любов. Вие имате едно понятие в себе си, че имате любов. Аз бих желал да е така. Но туй, което мислим, отчасти е вярно, понеже противоречията, които съществуват в нас, са един признак, че ние не разбираме любовта. Любовта в нас се явява само със своята сила. Не че са лоши тия сили с които се проявява, но съвкупността на всичките тия сили, които действат в любовта, те ще ни доведат до онази разумната любов. Ние трябва да преживеем физическия свят, да преминем астралния свят на чувствата, да преминем мисловния свят и тогава да влезем в причинния свят и тогава едва сме във физическия свят на любовта. Причинният свят, то е най-високото, до което човек може да достигне. Причинният свят, то е нещо отвлечено, непонятно, то съставя физическата страна на любовта. Като влезеш там, ще видиш онази красота, с която любовта се отличава. Аз не искам вие да се обезсърчавате, като младите моми. Често аз наблюдавам, като говоря, някои се обезсърчават. Казват: "Няма да го бъде, тази работа е непостижима, толкоз години сме правили усилия." Не се изисква голямо усилие в любовта. То е един закон, човек, който иска да работи с любовта, той трябва да изучава малките усилия, микроскопически усилия, които трябва да прави в света. При всичките големи усилия, други сили работят там. На човек, който работи и казва: "аз много работя", той не работи с любов. Любовта е много икономична. Тя мяза на една кибритена клечка, като я запалиш, цял един огън

запалва. Любовта не работи с чували брашно. Като вземеш само на върха на една игла, като туриш туй брашно в ношците, ще набъбне колкото искаш. Малко водица като туриш на върха на една игла, може цял един извор да стане. Любовта с малко започва.

Сега се заражда във вас мисълта: “Как ще бъде туй?” Вие искате да си го обясните. Туй, което можеш да си го обясниш, то не е реалност. Няма какво да го обяснявате, трябва да го видиш. Някой казва: “Обясни ми го.” Искам аз да обясня на един човек, че един извор извира. Казвам, че този извор може да се увеличи. Сега може да кажем през къде минава тази вода. Задигам го и го занасям при Великия или Тихия океан. Казвам му: “Тази вода на малкото изворче отгук излезе.” – “Как? За колко време?” Онзи извор може да го направите голям колкото искате. Казвам: Любовта е онзи безбрежен океан на Божественото за нас, откъдето идат всичките блага, понеже нашата канализация е толкова малка, разбиранията са толкова малки. Понеже, понякой път ние се страхуваме да не ни откраднат любовта. Говорят за открадната любов, за счупено сърце, за неразбиране, този не разбира, онзи не разбира. В любовта няма никакво счупено сърце. В любовта няма никаква сиромашия. В любовта няма никакво нещастие. Там са всичките възможности. Като влезе човек в любовта, веднага иде и радостта, и подмладяването и богатството, всичко иде, навсякъде можеш да пътуваш. Вие ми казвате: “Нямаме любов в нас”, неразбрано е това. “Нямаме любов”, така не се говори. То е физическо разбиране. Ти си далеч от любовта. Като кажем “нямаме любов” ние живеем в един свят, дето любовта, като минавала, оставяла кал и ние сега говорим за тази кал. Някъде любовта хиляди години като текла, хората я отбили, запушили течението и за нейната кал говорят. Останало само малко влага. От тази влага хората поблизват и казват: “Доста хубава е влагата.” И любовта си има своя кал. Когато калта на любовта минава през хората тя ги чисти. Когато любовта дойде в света при ония хора, които не са живели според Божия закон, в умовете им, в сърцата им, в душите им има кал, която, любовта като влезе, чисти. Като влезе любовта, изчиства всичко това. Тази кал останала по дъното и тя е лечебна. Даже от

тази кал, ако имахте една капка от тази кал на любовта, струва повече от всичкото богатство. Но в духовния свят тази кал не може да стъпи. В Божествения свят, кракът на калта не може да стъпи. Тук може, но калта в оня свят не може да иде. Понеже тъй е. Сега вие сте богати от калта на любовта. Много богати ви намирам. Ще бъдете тъй добри да ми съберете от калта на вашата любов, колкото искате, аз я купувам. Вие имате повече, отколкото ви трябва. Мене ми трябва доста от тази кал. Пък вие имате излишък. Събирали ли сте вие любовната кал. Сега думата кал има няколко значения. Кал е едно състояние на чувствата. Когато порите на човешкия организъм се запушат, това е кал. Когато порите на човешкото сърце се запушат, това е кал. Когато порите на човешката воля се запушат, това е кал. Тази кал, тя е необходима, както кепенците на прозорците са потребни. Нали някой път турят кепенци, завеси на прозорците зимно време, понеже стъклата са добри проводници на топлината, изтича тази топлина, поставят завеси, кепенци, за да задържи топлината вътре. Калта някой път е необходима да пази, за да не би тази топлина да излезе навън. Но когато изгрее Божественото слънце, тази кал не е необходима. Не искам да кажа, че е грешно. Според мене, погрешката е тогава, когато човек задържи прозорците затворени, когато слънцето грее. Когато слънцето грее, трябва да се отворят кепенците.

Да допуснем, че се намираме в едно тягостно състояние. Една млада сестра, доста угледна, наскоро дойде при мене. Държала последния си изпит и гледам доста смутена вътре в себе си, дали си е издържала изпита или не. “Ако ме скъсат сега, вече не ми се живее.” Аз се поусмихнах. Какво ще я късат. Какво разбираме под скъсване? Скъсване в живота в този смисъл, ние имаме едно понятие, ние разбираме, че може да те скъсат. Как ще ме скъсат глупавите хора? Сега мислите ли, че ако един паяк дойде на мене и се качи на гърба ми, че аз може да се скъсам? Най-първо имам едни везни и се претегля, да видя, колко тежа. Като се качи паякът, пак се претегля и като зная моето тегло, зная и колко тежи паякът. Щом му зная тежестта, аз го зная паякът какъв е. Той не може да се избави от мене. Щом го претегля, казвам: “Претеглен си, измерен си, с тебе може да се работи.” Казва:

“Претеглете ума му.” Има едно място в стария завет което казва: “Претеглен си. Мене, мене, текел, уфарсин. Премери Бог царството ти и го свърши.” Претеглен си на везните и си намерен недостатъчен.

Казвам: Трябва да се учите да плетете. Сутрин, като станете, купете си по едно огледало и стари и млади и щом станеш, огледай се. Намери в себе си една черта и я отбележи. Аз, за пример гледах ръката на едного преди десет години. Неговата сатурнова линия, линията на неговата съдба, преди 10-15 години гледах тази черта. Сега виждам тази черта се изменила, тя не е така, както беше, сега се е огънала. По напред беше права, после се е поогънала, изкривила се. Казвам: “Преминал си през големи изпитания.” Казва: “Побеля главата ми.” Не само главата му побеляла, но и тази линия от права се изкривила. Пътят, по който минава е тежък, че и пътят се изкривил и линията се изкривила. Ние сега се отдалечаваме от въпроса, но ако някой път погледнете вашите пръсти, този пръст - безименният, аз го наричам пръст на човешкото изкуство и на човешката красота. Той е слънчев пръст. Средният е сатурновия пръст, първият е юпитеров, малкият е меркуриянец. Щом сатурновият пръст е наклонен към слънчевия пръст, значи има нужда от него, той го подкрепя. Не е хубаво да се изкривяват пръстите. Симпатия има той, обикнали се. Много сприхав е сатурновият пръст, понеже навсякъде търси само погрешките на хората. Не че желае да търси погрешките, но е съдия, дето влезе вижда. Той е като учител по български език. Като му дадеш нещо написано, изведнъж казва: “Така не се пише. Не се туря Ъ, Ъ.” После ще намери, че местоименията не си турил на място, че спрежението на глаголите не е правилно, настояще време, че минало неопределено време. После ще намери, че буквите не са написани добре, казва: “Така не се пишат буквите. Какво си написал една буква по-голяма, така не се пише.” Казвам: Аз похвалявам този човек, че знае езика. Ние в нашия език сме строги, но англичаните са още по-взискателни. В българския език може да туриш “е” просто, вместо “е” двойно, думата няма да се измени, остава същата, но в английски, ако на края на думата туриш “д” вместо “т”, ще измениш съвършено значението на думата. Казваш:

“Какво има, една буква?” Една буква дава съвсем друг смисъл.

Казвам: В любовния речник на любовта, понеже тя има всяка буква, трябва да е на мястото. Сега аз не засягам вашата любов. Вие боравите само със силите на любовта. Даже едва светите са имали по два, три пъти прозрение за любовта. Най-големите светии, учителите, които идат в света, те разбират любовта. На земята не може да се живее със закона на любовта. Силите на любовта се изучават. Виждаме и Христос казва на еврейския народ: “Докога ще ви търпя? Дотегна ми вече”. Щом му дотегна и не му се живее, пък трябва да работи. Най-после, като не му се живее, те казват: “Щом не искаш между нас да живееш, ние ще ти съберем малко парици и ще те изпратим.” И те изпратиха Христа, езекутираха Го. Не си замина по обикновения начин. Вие се спирате върху онова, което евреите са направили на Христа, но вие не мязате ли на един евреин, колко хубави ваши мисли вие не сте езекутирали по същия начин. Колко хубави ваши мисли има, които сте разпънали на кръст. По някой път ти разпъваш ума си, понякой път разпъваш сърцето си. Казвам: Вие се поддавате на едно външно внушение. Знаете ли, колко са настойчиви тия внушения? Нещо във вас ви казва: “Много лош човек си. Много лош си. Много лош си.” Ти ходиш и нещо ти шепне: “Много лош си.” Питам: Как може аз, добрият човек да стана лош? Какво трябва да подразбирате под думата “лош”? Той иска да ти каже: Ти си излязъл от Бога и си обърнал вече внимание на материалните работи. Употребяваш всичките условия на живота си само да придобиеш пари. Ти работиш и само трупаш пари, къщи правиш, ниви вземаш, като че ще живееш хиляди години на земята. Този, който ти казва, че си лош, ти казва: “Знаеш ли, колко години ще живееш на земята?” - “Още не съм живял.” Тогава казвам: Като започнеш да се разговаряш с лошите мисли, ще ги хванеш. Казва: “Ти си лош човек!” Този, който говори, той на тебе не говори. Ти влизаш в един чужд спор. Казва ти: “Ти си много лош.” Но това до тебе не се отнася. То са двама адвокати, които защитават свой клиент. Единият е обвинител и той казва: “Той е такъв и такъв”, изважда най-лошите работи, че е нечист, че

престъпления прави. Другият ще го оправдава. Ти седиш и слушаш. Единият те укорява, другият те оправдава. Съдията съди, а ти слушаш единия, който те оправдава и другият, който те обвинява. Съдията ще даде решението си. Ти нямаш право да говориш. Ти ще мълчиш. Онзи те защитава. Ако речеш, ти да се защитаваш, ще объркаш една каша. Двамата духове, които вървят с тебе, те си спорят. Казва: “Много лош е твоят ученик, той не върви.” Другият казва: “Не, той прогресира.” Ти вземаш участие, казваш: “Прогресирам, не съм от лошите.” Не взимай участие. Ако си лош, лош си. Този факт е свършен. Ако си добър, ти си добър. Никога не се докачайте от една дума. Казва, че си лош. Но то не се отнася до тебе. “Ти” е множествено число, то е един незавършен процес. Казват ти: “Ти си излязъл от Бога и си обърнал внимание само на физическия свят.” Каквото ти говори, половината истина е. Другият ти казва: “Всичкото това богатство, превърни го, употреби го за Славата Божия, за Царството Божие и за твоето повдигане.” Щом си лош, това ти предстои. Лошавината в света, това е твоето богатство в света. Всеки богат човек е лош. Всеки учен човек е лош. Всеки силен човек е лош. Ами, че кой може да те бие? Силният може да те изнуди. Само богатият е, който може да те уплете. Само ученият може да те заблуди. Тогава казвате: “Да не бъдем.” Не е въпросът там. Ако имаш един невежа, който нищо не знае. Така е. Силният може да те бие. Богатият може да те изнуди. Ученият може да те заблуди. Вярно е това. Но силният може да те пренесе от единия бряг на реката до другия. Силният може да ти услужи. Богатият може да ти услужи. Ученият може да те оправи в пътя. Казвам: Силният е постъпил зле с тебе по единствената причина, че ти не си боравил с любовта. Ученият те е заблудил, понеже не си боравил с любовта. И богатият постъпил с тебе така, понеже не си боравил с любовта. Ако ти носиш в себе си Божествената любов, силният с тебе ще постъпи както любовта иска. Ученият ще постъпи с тебе, както любовта иска. И богатият ще постъпи с тебе, както любовта иска.

Следователно, в дадения случай, любовта е мощното в света, с което трябва да работим. Туй го наричаме Духът

Божи. Всички ежедневни мъчности ти да разрешаваш с любовта. Да допуснем, че вие сте изгубили сто лева. Сега, вие се чудите, как е възможно да изгубите сто лева. Ти имаш още сто лева. Като си изгубил другите сто лева, ще дадеш банкет с останалите сто лева. Да ви обясня сега нещо. Ти си изгубил сто лева. Ти си един овчар, живееш в една колиба. Иде един цар, който е господар на цялото царство. Не е ли умно да направиш едно угощение на царя? Като направиш угощението в колибата, мислиш ли, че този цар, като напусне своята колиба, че другите сто лева няма да се върнат? Ти имаш сто лева, искат да те опитат, ще пожертвуваш ли за онзи цар, който дойде. Някой път Бог дойде при вас, когато вие сте закъсали, че само сто лева имате. Той дойде на гости. Тогава започнете да се осигурявате, казвате: "Нямам Господи нищо, какво да Ти дам." Казвам: Да вярвате, че и без тези пари може в света. И без пари може, когато Господ дойде. Но когато Господ не идва, без пари не може. Когато Господа го няма, парите трябва да бъдат в джоба ти. Когато Господ дойде, парите трябва да излязат. Онези, които казват, че без пари може, какво разбират? Ако Господа Го няма, без пари не може. Не е верен закона. Казва: "Без пари може." Ти живял ли си без пари? Когато Господа Го няма, завърта се главата. Когато Господ дойде, парите не трябва. Когато Господа Го няма, доста пари трябва навсякъде дето идеш, пари трябва да имаш.

Та казвам: Когато казваме, че без пари може в света, ние подразбираме, че трябва да разполагаме с ония велики средства, които Бог ни е дал. Ние сме в положението на син. Ако ти се считах син, дошла е сиромашията, направи едно угощение, покани я. Тази сиромашия щом дойде, казва: "Скоро Господ ще ти дойде на гости." Щом дойде богатството, то казва: "Иде вече, угощението да бъде готово." Сиромашията пък казва, че скоро Господ ще ти дойде на гости. Господ ще ти дойде на гости, но Господ, като ти дойде на гости, всичкото богатство да го пожертвуваш. Това значи, самоотричане - да пожертвуваш всичко за любовта. Онзи, който е пожертвувал всичко за любовта, той всичко е спечелвал. То е един вътрешен опит. Доброволно няма да ти пошепнат, но ще видят, колко си умен, цениш ли любовта

повече от всичко. Ако цениш любовта повече от всичко, заради онова Божественото, всичко жертвуваш, тогава то всичко ще ти даде. Ако ти всичко не жертвуваш, то всичко не дава. Тогава ще боравиш само със силата на любовта.

Някои от вас искате да напуснете този свят и да иде-те в оня свят. Така не се говори. Ти не си свършил първото отделение, как ще идеш във второ? Не си свършил второ, как ще идеш в трето? Не си свършил трето, как ще идеш в четвърто? Не си свършил прогимназия, как ще идеш в гимназия? Някои хора искат да идат в оня свят. Из училището вън може да идете, но в оня свят не може да идете. Оня свят е свят на учение. Трябва да бъдеш подготвен. Иначе ще идеш като някой чужденец да обикаляш оня свят отвън. Но да вземеш участие, трябва да си свършил всичко. Като идеш в оня свят, трябва да знаеш. Казвате: “Ще видим.” Какво ще видите? Нищо няма да видите. Ако в оня свят влезете без любов, светът ще бъде една пустиня, без дърво, без камъчета, без нищо, само кал ще има. И ти ще се намериш до гуша в кал. То е онзи свят. Сега не трябва да ви разправям това. Хубаво, когато се потопите до гуша във вода има ли някаква лошавина? Нима, ако човек е потопен във водата 4-5 часа, тази вода няма да изсмуче всичката твоя топлина и ти ще изгубиш и топлината, и силата, която имаш. Половин час да си във водата е приятно. В този смисъл, колко да употребим водата е определено. От високо гледище, водата е кал. В моя ум така е. Само в оня свят на любовта има тази светлина и тя е толкоз приятна и мека, и тя лекува всички болести. Като влезеш там, всичко ще изчезне. Като погледнеш на всички минали съществувания, ще благодариш на Бога, че си преживял хиляди страдания, ще ти стане радостно на душата, че си страдал. В любовта, като влезеш, ти ще разбираш и мед и масло ще потече от сърцето. Ти ще кажеш: “Благословен Господ, Който ме е прекарал през всичките тия страдания, за да имам тия вечните блага, при които сега се намирам.”

Та казвам: Какво казахме сега? Люби без кал! Мисли без кал! Постъпвай без кал! Хубаво е и с кал, не съм и против калта. Но казвам: Сега без кал е по-хубаво. С кал е хубаво вечерно време. Иде ден без кал трябва. Епохата, ко-

ято иде е без кал. Ще си кажеш: “Беше време, когато калта беше потребна.” Щом си се наранил, тури малко кал, направи си една превръзка. Щом заздравее раната, сними превръзката, измий калта. Остави без кал своето тяло.

Та казвам: Снете вашите превръзки, които имате, измийте калта и ходете без кал.

Радвайте се на вашата кал, която имате на земята.

Отче наш.

ДОБРИЯТ ПЪТ

18 неделно утринно слово

18.ІІ.1940 г. 5 ч.с.

Изгрев

Добрата молитва. В начало бе Словото.

Ще прочета 12 гл. от Евангелието на Марк. Духът Божи.

Ако дълго време говориш на един човек за един предмет, той му става безразличен. Ако дълго време ви дават захар да ядете, ще ви дойде едно отвращение. Турците казват: “Байганлък” - пресицане има. През всичките векове религиозните имат много хубави черти, но имат и някои много лоши черти. За пример, богатите имат много добри черти - обличат се хубаво, измиват се хубаво, общата им са чисти, дрехите им са чисти, кал нямат под ноктите си. Бедните, кал колкото искаш под ноктите им. Дрехите им оцапани, колкото искаш, петна ще намериш по техните дрехи. Казват: “Беднотия, какво да се прави.” Един човек, който носи съдрани гащи, той е културен човек. По какво се отличават културните хора? Колкото по-големи прозорци имат на къщите си, повече светлина влиза - това е култура. Няма ли прозорци и култура няма. Следователно, щом са скъсани гащите, това е култура. Преди 30-40 години, ако имахте дупки на общата си щяха да ви вземат на вили и могили, кърпеха ги. Сега нарочно оставят по десетина дупки и го наричат култура. Преди 30-40 години, ако ходеше гологлав, щяха да кажат, че чивията му е хвъркнала, гологлав тръгнал. Пък сега, да се ходи гологлав е модно, културно. И старите си имаха известно основание. И младите си имат известно основание. Но има нещо, което не е разбрано.

Ако ви попитат защо трябва да бъдеш религиозен, какъв отговор бихте дали? Казвате: “Религиозен човек съм, вярвам в това или онова.” Или казваш: “Аз съм добър.” Ако те попитат, всъщност в какво седи добрината на човека, какво ще отговориш? Не че човек не знае, какво нещо е доброто. Има едно вътрешно понятие човек за доброто. Доброто е понятно, но като се опиташ да го определиш, ще

видиш, че не е лесна работа да определиш, какво нещо е доброто. След като определиш какво нещо е доброто, ти ще разбереш, какво е доброто, но да го приложиш е друга мъчнотия. За пример, един художник може да има ясна представа за една картина, знае коя картина е хубава, но да я нарисуваш, не е лесна работа. Има известни черти на лицето, които е твърде мъчно да се нарисуват. Да нарисуваш един човек, да дадеш израз на погледа му, не е лесна работа. Как ще нарисуваш погледа на един добър човек, или на един умен човек, или на един чист човек, или на един справедлив човек, или погледа на един силен човек? Такива големи тънкости има, че някой път ще ви се завие свят, докато го нарисувате.

Някой път вие казвате: “Да живеем по любов.” Най-много се говори за любовта. От памтивека хората най-много са говорили за любовта, бащата говори за любовта, младите говорят, всички говорят за любовта. Но от хиляди години говорят за любовта и любовта е още неразбрана. Не че хората не знаят какво нещо е любовта, но не знаят да живеят по любов. Започвате добре, свършвате зле. Най-първо са ангели, божества, но като живеят 40-50 години на едно място, стават обикновени хора и любовта изчезне.

Сега съвременните астрономи са намерили един начин да определят, дали някоя звезда се приближава до земята, или се отдалечава. Ако вие определяхте, как ще определите? На тях им дошло на ум да определят, те са намерили един инструмент, който разлага светлината, образуват се известни линии. Когато се приближава някоя звезда, тия линии се отдалечават, пространството между тях става по-голямо. Когато звездата се отдалечава, пространството между линиите се стеснява. Ония звезди, които изпращат своята светлина и на които линиите се разширяват, те се отдалечават от земята. На които линиите се намаляват, ние се приближаваме. Как ще определите вие, дали човек се приближава до любовта или се отдалечава, дали той се приближава до мъдростта или се отдалечава или дали той се приближава до истината или се отдалечава? Не е лошо човек да се поотдалечи малко от любовта. Това ни най-малко не значи, че не живееш по любов. Но ти ще приемеш по-малко от

нейната сила.

Казвам: Три неща трябва да пазите в ума си. В настоящия живот не трябва да изпускате миналото, защото миналото има връзка с настоящето. И бъдещето има връзка с настоящето. Ако в настоящия живот не изправите известни ваши погрешки, и не прилагате известни ваши добродетели, вие нямате връзка с миналото. Пък ако не използвате благоприятните условия, които Бог ви дава да изправите погрешките си и да развивате добродетелите си от миналото, вие нямате връзка с бъдещето. Писанието казва, че всеки, който върши волята Божия, е благоугоден Богу. По някой път ние мислим, че вършим неща, големи в света, за да извършим Волята Божия. Волята Божия седи в малките неща, които се проявяват в нас. Може някой път да се прояви някое много деликатно чувство, на което ти трябва да дадеш ход. Да кажем, виждаш някоя мравя, която се дави във водата вътре, ти я гледаш, и тя се удавя пред тебе. Ти не обръщаш внимание. Ако веднага ти се наведеш и помогнеш на тази мравя, Бог намира, че ти имаш буден ум, казва: “Както ти помогна на тази мравя, така и аз ще ти помогна, когато се намериш в неблагоприятни условия.”

Някой път религиозните хора се разправят, кой живее по любов, кой служи по любов. То е едно от най-големите изкуства. Сега се учим да можем да служим. Ние още не знаем, как да служим на Бога. По някой път се заражда в ума ни мисълта, да се помолим. Ако се молиш какво служиш? Каква цел има молитвата в живота? Има два възгледа за молитвата. Едните поддържат, че трябва да се молим, другите поддържат, че няма защо да се молим на Господа. Господ знае всичко, защо ще се молим. Питам: Когато малкото дете се моли на майка си, какво подразбира? Дойде, моли се на майка си. За какво се моли? Моли се за хляб. Моли се за някоя круша, моли се за някоя ябълка. Моли се за бучка захар. Моли се за петмез, моли се за мед, за много неща се моли. Като дойде ще поиска нещо от майка си от това, което е за ядене. Вие понякой път се молите за пари. Човек трябва ли да се моли за пари? Ядат ли се парите? - Не се ядат. Тогава, за какво трябва да се моли човек? Най-първо на човека пари не му трябва. Безпредметно е да се моли за

пари. Защото, ако нямаш един буден ум да наблюдаваш и да използваш парите, то е безпредметно. Но ще се молиш да имаш един отличен ум и парите ще дойдат сами при ума ти.

Ето имате един българин като Мазаров, който има един глас, всичките викат, пляскат, казват: “Дарба има човекът.” Не само дарба, но се е учил. Като седя и го слушам, той е българин, пее на италиански,тя пее на български и се разбират. Любовни работи развиват. Той на италиански любовни работи приказва, тя на български любовни работи приказва и тъй музикално пада ударението. Ето хората се разбират. Тази българка не знае италиански, как му разбира, как се досеща, любовните слогове на всички народи са едни и същи. Любовното ударение във всичките народи е едно и също. Формата е различна, но слогът е един и същ. Казвате: “Как може да е същото?” Вие вземате една бучка захар, дайте я на един италианец, на един англичанин, русин, германец, американец, дайте я на когото и да е, като тури захарта на езика, има едно и също усещане. Всичките езици на всички хора разбират едно и също нещо. Може да го кръщават различно, но всички те усещат в дадения случай едно и също. То е слогът. Някой казва: “Слог има този човек.” Слог наричам това, което е едно и също нещо във всичките народи. Всичките народи го разбират по един и същ начин, а го изразяват по различен начин. Слогът е един, но формите са различни. Казвам: Слогът на любовта във всичките народи е един и същ. Във всичките народи, какъвто и да е човек, този, който е засегнат от любовта, веднага излиза нещо от очите, една и съща светлина излиза. Светлината е една и съща. Предметите, които тя осветява хората кръщават с различни имена, българинът по един начин, турчинът по втори, англичанинът по трети и т.н. Светлината, която излиза от очите е една и съща. Казвам: Като играят на любовни работи, той я гледа в очите и тя го гледа в очите и се разбират. Тя пее на български, но тя го гледа в очите и се разбират. Друго яче не можем да си обясним. Ако слогът не е един и същ, не могат да се разберат.

Един анекдот има. На одного, неговата възлюбена била артистка, играела на сцената в “Бохеми” или в “Аида”.

Той и казва: “Много съжалявам, че снощи се ожени за другигио на сцената. Не ти стигам аз само, но и друг мъж търсиш. Като се ожени”, казва, “какво чувствуваше?” Тя казва: “То е моя работа.” – “Как се чувствуваше на сцената?” Женитбата не е нещо съществено. То е временно слугуване. Има съществено нещо. Любовта е същественото, то е във всичките хора едно и също. Човек ако обича истински, ревност няма, не може да се съблазнява. Всякога можеш да се съблазниш в туй, което не обичаш. Един човек, когото обичаш, никога не можеш да се съблазниш в него. То е невъзможно. Човек не може да се съблазни в себе си. Не може и да се съблазниш в Бога, понеже в какво ще се съблазниш? Бог не се нуждае от нищо в света, от себе си ти е дал, няма какво да ти вземе. Ако ти вземе, няма какво да придобива. Всичко е Негово. В самите нас има едно вътрешно неразбиране. Ние се страхуваме, да не би да ни вземат любовта. Че любовта е Бог. Тогава, как ще откраднеш слънцето, къде ще го туриш? По някой път иска да ви дойде на гости. Ако слънцето дойде на гости на земята, земята може ли да го побере? По някой път хората искат да видят Бога. Може да го видят. Казват, че Той живее в техните сърца. То е неразбиране. Какво нещо е животът? То е най-трудната работа, да разбереш. Христос казва: “Аз живея в Отца и Отец живее в мене”. Но знаеш, каква обширна мисъл е това? Ти като кажеш, че Бог живее в мене, трябва да разбираш, че Бог живее във всички. Като кажеш, че аз живея в Бога, трябва да разбираш, че ти живееш във всички хора. Ако ти не можеш да живееш в сърцата на всички хора, ти тогава не можеш да пребъдваш в Бога. Ако пребъдваш в Бога, ти живееш във всичките. И Бог, за да пребъде в мене, Той трябва да пребъдва във всичките. И аз, за да пребъда в Бога, трябва да пребъдвам във всичките. Това е Божията Любов. Като дойдем до Божията Любов, пребъдваме навсякъде. Щом Бог пребъдва в мене, пребъдва и в другите. Щом аз пребъдвам в Бога, разбирам, че пребъдвам във всичките хора. Вие казвате, че туй е странно. Как може да обичаме всичките хора?

Сега, кои са качества, с които любовта се отличава? Най-първо, за да обичаш, трябва да имаш някаква форма. Да кажем, ние обичаме очите на хората. Нали по някой път

казвате, че някой се влюбил в очите на човека. Не е лошо. Аз бих желал, всичките хора да се влюбят в очите на хората. Очите, това е истината. Следователно, ти щом се влюбиш в очите на човека, ти виждаш истината в очите. Истината, която излиза през очите, истината, която живее в него. Ако се влюбиш в неговите очи, които показват истината, тази любов е на място. Ако се влюбиш в очите и тази истина я няма, тази любов е празнота. Може да се влюбиш в ушите на човека. То ушите, това е Божията мъдрост, знанието. Ако ти се влюбиш в знанието, което произтича от любовта, тази любов е на място. Влюбил се някой в истината на човека. Но истината е емблема на самата любов. Ако ти, чрез истината виждаш любовта и се влюбиш в тази любов, ти тогава на място си се влюбил. Ако си се влюбил в една истина, дето любовта я няма, ти изживяваш целия живот напразно. Та казвам: Устата е емблема на човешкото слово, на разумното, което излиза от човека, всички ония сладки думи, които носят смисъла на живота. Казват: “Какво ме ползува да говоря.” Една дума, която каза Христос, като дойде при гроба на Лазар, каза: “Лазаре, излез вън!” Ако вие имате любовта ще опитате. Срещнете един умрял и му кажете: “Стани!” - и той стане, то е Божествената любов. Ако му кажеш: “Стани!” И той не стане - това е обикновената любов. То е любовта, от която всичките хора страдат. Може да плачеш колкото искаш. Та струва си да опитате Божията Любов.

Дойде някой, че ми казва: “Учителю, много ви обичам.” Казвам: “Само мене ли обичаш?” Ако само мене обичате, вие сте на крив път. Много братя, някои от тия братя са дрипави, грозни, като съм дошъл на земята, тия братя не съм посетил. Казвам: Ако вие само мене обичате, вашата любов не е на място. И ако аз, само вас обичам, любовта не е на място. Ако едного обичате, любовта не е на място. Ако един ви обича, любовта не е на място. Казва Христос: “Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих.” Значи, в тази любов Христос трябваше да напусне онова богатство, блаженство, да дойде на земята, да покаже своята любов, която имаше към ония, които Бог е създал. Той дойде да помага на онези, които Бог обича. Всичките страдания, ко-

ито понесе се дължат на любовта. Защото животът, както сега страдат хората, той не може да се издържи без любов. Във всяка работа, която вършите, трябва да присъства онази велика мисъл за Бога. В тази мисъл трябва да има светлина. Щом дойде светлината, има нещо чудно, което става. Като посеете едно житено зърно, най-първо се изисква една хубава почва. На туй зърно трябва топлина, светлина и влага. Щом житеното зърно израсне и плод даде, показва, че имало достатъчно светлина, достатъчно топлина, достатъчно влага. Тогава по същия закон, ако във вас, вашите добродетели растат, ако вашите способности се развиват, любовта действа нормално. Значи, три велики сили действуват в човека: Божията любов, Божията мъдрост и Божията истина. Божията любов, от която животът иде, Божията мъдрост, от която светлината и знанието иде и Божията истина, от която свободата и просторът иде. На всяко едно семе, което расте, трябва простор. Ако ти в любовта не си свободен, ти не може да се проявиш. Ще се намериш между двама души, които те обичат, че не знаеш как да се проявиш. Ако речеш да се проявиш към единия, другият те гледа, започваш да се страхуваш, ти не може да проявиш любовта. Питам: Ако двама души обичаш, как бихте се проявили? Бог ви е дал правило. Ако двама души обичаш, ще ги туриш на мястото на ръцете, на мястото на краката. Като туриш единият напред, другият назад. То е Любов. Ако не знаеш, как да ги туряш напред и назад, с любовта не можеш да се справиш. Ако речеш да ги държиш на едно и също място, работата е опасна, образува се гниене вече. В движението няма никакво гниене. Нещата, когато се спрат и нямат движение, има гниене, има разлагане.

Та сега има една опасност във всичките религиозни хора, че са дошли до това статическо положение в живота. Казвате: “Господ не влиза в положението ни. Толкоз време се моля, толкоз писма написах, нито на една дума не е отговорил.” Че ако аз бях написал стотина писма на Витоша, щеше ли да ми отговори? Като я погледна, ида горе чак на Черни връх, то е любов. Като вървя, чувам краката ми да говорят, казва: “Радвам се, че си дошъл.” Ту на левия, ту на десния крак стъпвам. Казва: “Радвам се, че си дошъл.” Като

вървя, само това чувам: “Радвам се, че си дошъл.” Като слизам от Витоша, казва: “Радвам се, че си заминаваш, радвам се, че си заминаваш.” Туй нещо чувам, любовта като казва: “Радвам се, че си заминаваш. Радвам се, че отиваш работа да вършиш.” То значи заминаване. Когато някой заминава от дома, отива да върши работа. Туй е похвално за него. Като не излиза от къщи стопанката казва: “Целия ден седи като кюп.” Та казвам: Туй положение, в което се намирате, трябва да се напусне, понеже туй статическо положение, в което се намирате, ще даде слабостта, болестта, неразположението, остаряването, умирането, отиването на оня свят, съдба, какви ли не работи идат. Този свят, за който говорят проповедниците, аз го наричам свят на безлюбие. Казвате: “Ще ме съдят.” В любовта съдене няма. Направя една погрешка, веднага се осъдя. Осъдя се и си туря глоба. Не оставям за бъдеще да ме съдят. Направиш една погрешка, оставиш за бъдеще да те съдят. Няма какво да оставяш за бъдеще да те съдят. Направиш погрешка, изправи я веднага. Присъда има. Няма какво да оставям да ме съдят, да правя главоболие на хората да ме съдят. Казвам: Както гледате, тази работа всичко съм изправил. Гледам тук, една майка отишла с детето на чешмата, напълнила стомната и дала на детето. Детето изтърва стомната и тя се счупи. Тя седи, дава му урок, казва: “Защо счупи стомната?” Аз седа и я гледам. Аз, ако бях на мястото на майката, още като купя стомната, щях да направя една здрава връв, ще свържа стомната за превезлото и ще окача тази връв на врата на детето, че ако изтърве стомната да увисне на врата му. Та ви препоръчвам, като носите любовните стомни, не ги носете на ръка, но една връв да има на врата ви, хаталък може да стане. Хата може да стане, да се изтърве стомната. Аз имам един бинокъл, който е така направен, че има една каишка. Като ми го поискат, една сестра казва: “Учителю, дай бинокъла да видя Венера”. Казвам: “Сестра, веднага тури ремъка на врата, че хата* става. Като излизаш по стълбата, може да се хлъзнеш, отиде!”

Казвам: Турете сега гerdани на врата си, че любовта

* хата, хаталък (тур.) - грешка, служебна грешка, пакост.

ви да бъде окачена, та формите на любовта никога да не се разрушават. Когато аз говоря за любовта, аз имам една мисъл, която винаги присъства. Когато говоря за любовта, подразбирам: Продължение на живота, щастливия живот. Подразбирам светлина, знание, увеличение на знанието, когато говоря за любовта, подразбирам вътрешна свобода на човека. Когато говоря за любовта, подразбирам подобрене на всички външни условия. Тъй трябва да се разбира. Щом говорите за любовта, имайте нещо в себе си, което е съществено. Щом говориш за любовта, тури някаква съществена черта в ума си. Ако щом дойде любовта и може да направи да наблюдаваш нещата и да ги разбираш. Ако любовта, когато дойде в душата ти, не може да те застави да влизаш в положението на хората, ако любовта, която дойде в тебе, не може да те застави да цениш малките работи, ти не си разбрал същността на любовта. Мисля, че вие имате туй разбираше, когато обичате някого, когато ти даде някакъв малък подарък, някое цветенце, държите го и се радвате на малкото цвете. Какъвто малък подарък да ти даде, ти го държиш. Защото любовната ръка, какъвто малък подарък да е дала, тя е вложила нещо. Ако един човек, който ви е дал нещо любовно, ако ви е дал някоя пара и я турите в мляко, то ще се подкваси. Ако един човек ви е дал любовно някоя монета, не я харчете, турете я в кесия, започва да ражда пари. Като влиза в кесията не излиза. Всеки ден идат парите.

Та казвам: Любовта привлича щастието. В който дом, в който ум, в което сърце, в което тяло стъпи любовта, всичко върви напред. Това е състоянието на Божията Любов. Казвам: Те са основни правила, които трябва да държите в ума си. Най-първо имайте едно огледалце и се оглеждайте в огледалото. Ако харесате себе си, погледа си, тогава се показвайте на другите хора.

Ще ви приведа онзи анекдот, за един турски бей. В турско време, той се оженил за една мома, куркиня и според тогавашния обичай, онази, за която щял да се ожени, не можел да я види преди женитбата. Намерили му една мома, препоръчали му, че е много красива, много хубава, богатата. Сгодили го, оженили го, но той още не я видял. След като се оженил, тя му се показва и го пита, на кого от неговите

роднини да се показва и кому да /не/ се показва. Той ще каже: “На баща ми, на майка ми, на братята ми. Пред другите с яшмака ще ходи, да се не вижда.” Като дошла при него и той видял, такава грозотия била, че ѝ казва: “Показвай се комуто щеш, само на мене да се не показваш.” Щом този турски бей казал, показвай се комуто искаш, само на мене да се не показваш, любовта я няма там. Няма красота. В любовта има нещо привлекателно, тя носи живота. Любещият човек на камък да седне, камъкът оживява. На сухо дърво да седне, дървото оживява. Любещият човек по сняг ако мине, той започва да се топи. Навсякъде отдето мине, той носи благословение. Някой път, ако вие привлечете любовта, веднага промените ще дойдат. Вие ще забележите една вътрешна промяна. Най-първо ще имате едно вътрешно довольство. Знаеш колко е хубаво да имаш едно вътрешно довольство. Знаеш колко е хубаво човек да бъде доволен от себе си. Имаш едно обнадеждаване, говориш на един свят, доволен си. Туй довольство аз го наричам, както един ваш приятел бил беден, и ти му казваш: “Аз вложих за тебе, на твое име, 500 хиляди в банката, ето ти книжката.” Преди да дойда, ти седиш сгърчен, щом ти дам тази книжка, стане нещо с тебе, едно обнадеждаване иде. Мислиш си: “500 хиляди лева.” Ти не си видял, но като държиш тази книжка, имаш предвид банката, веднага се обнадеждаваш. Такова нещо е любовта. Казвам: Някои от вас имате по 500 хиляди лева в банката, но книжката нямате още. Щом идеш без книжка, парите не ги дават. Божествената любов в света щом се прояви, тя ще примири всичките любовни сили, които съществуват. Понеже онази любов, с която вие сте запознати, те са дъщери, синове, внуци, правнуци на голямата любов. Сегашната любов е закъсала. Има и хора закъсали. Не е лошо, че човек е закъсал. Той има всичкото добро разположение и църкви иска да направи, и училища иска да направи, и да те нахрани, но казва: “Нямам брашно, жито, нямам пари, дом нямам, другарка нямам, както виждаш, здрав съм, но още никой не ме обича.” Някои път говорят за една идейна, но в идейната любов има известни качества, които са необходими. Не може да обичаш един спял човек. Не може да обичаш един глух човек. Не може да обичаш един

ням човек. Не може да обичаш един човек, който е неспособен. Не може да обичаш един човек, който не мисли. Не може да обичаш един идиот. Да обичаш човека, значи да съзнаваш, че има вложено нещо в неговата душа и ти да го събудиш. Или някой те обича, да те събуди. Туй, което ти събуждаш в другите, може да го обичаш и туй, което хората събуждат в тебе, може да го обичат. Туй, което не може да събудиш в другите и което другите не може да събудят в тебе, те може да се обичат, не може да се прояви.

Та казвам: Ако любовта към Бога не може да превъзмogne мъчнотиите, които имате, вие се намирате в едно обикновено състояние на човешкия живот. Трудна работа е. За пример, в любовта има нещо, което трябва да го изучавате. В любовта, формите са най-скромните форми в света. За да я познаеш, трябва да отвориш. Ако е книга, подвързията не е разкошна, но скромна, но като започнеш да четеш, ще намериш в книгата туй, което в никоя друга книга не може да го намериш. Всяка една дума, писана в тази книга, е мощна, динамична. Всяка дума си има смисъл. Има и сила тази дума. Като дойдеш до книгата на любовта, каквото да прочетеш, то става. Ако си болен казваш: “Стани!” И ти ставаш. Ако си изгладнял, казваш: “Хляб!” И хлябът дойде. Всичко каквото искаш ще стане. Кое беше онова, което правеше Христа силен? Дадох му пет хляба и Той веднага казва: “С тия пет хляба ще нахраня всичките тия пет хиляди души.” Някои искат да обяснят по кой начин станало това. По същия начин, по който се увеличава и житото. Като посееш едно житено зърно, дава 40, 50 стръка и всеки стрък по 50-60 някой път 100 зърна. Петдесет стръка по 100 зърна - едното се увеличава вече. Любовта е закон за увеличаване във всяко отношение. Любовта съгражда организма, любовта съгражда човешкото сърце, съгражда човешкия ум. Любовта е която предизвиква светлина в ума, осмисля живота. Тя го прави и безсмъртен. Изгубиш любовта, влизаш в един свят на смъртта, страданието дойде. Щом носиш любовта, страданието не иде. Любовта няма страдание, любовта впряга всичко на работа. Когато любовта дойде, тя впряга всичко в хората на работа. Всички се примиряват. Като е любовта там, дяволът вече не е разположен и той те обича. Щом любовта заmine от тебе,

веднага дяволът ще се нахвърли върху тебе, както вълкът върху някоя овца. Щом любовта е в тебе, той не те бута. Когато в нас се заражда да направим някаква погрешка, любовта е заминала. Щом любовта дойде във вас, то е невъзможно да направите погрешка. По никой начин не може да направите и ако направите, веднага ще се коригирате.

Работете за идването на тази Божия Любов. Досега, всички слуги на любовта са дошли, но тя не е дошла. Защото те всички пускат от излишъка си, а тя от немотията си пусна всичко що имаше, целия си живот. Докато всичко онова, което имате, не го заложите в съкровищницата на любовта, при вас няма да дойде. В момента, в който ние се решим да пожертвуваме всичко, тя ще ни посети. Какво разбирате? Допуснете, че вие сте един цар. Най-мощният, най-силният цар, всичко имате, но любовта нямате. Недоволен сте от себе си, недоволен сте от царството. Любовта не може да дойде в сърцето на този цар. За да дойде любовта, той трябва да се откаже от всичко, което има, тогава любовта ще го посети. Трябва да напусне трона си, царството си, да се отдалечи, да остави другите на неговото място.

Казвам: Когато ние се самоотречем, трябва да има от какво да се самоотречем. Дойде някой беден, казва: “Аз искам да служа на Господа.” Грешният дойде, казва: “Аз искам да служа на Господа.” С какво ще му служат? С греховете си. Казва: “Аз вече пожертвувах живота си.” Какъв живот си пожертвувал? Ние още не сме пожертвували. Кое трябва да се пожертвува? Сега аз няма да говоря да се пожертвувате, аз говоря друго. Не може Божията любов да влезе в тебе, или не може Божията любов да се прояви, ако ти не си готов да я оцениш. От преценката зависи нейната проява. Най-първо трябва да прецениш, че Божествената любов с нищо не може да я сравниш. Тя е несравнима. Всичката проява на любовта, която съществува в света, не че тя не е любов, любов е, но е временно състояние. Някой път имате хубаво състояние, но го изгубвате. Не да кажете: “Тази любов не струва.” Всичко онова, което имате, като дойде любовта, ще го осмисли. Любовта, която иде ще осмисли живота. Тази любов ще осмисли нашият настоящ живот. Физическият живот трябва да се осмисли, духовният

живот трябва да се осмисли и Божественият живот трябва да се прояви. Ако един Божествен живот не може да се прояви, ако един духовен живот в нас не може да се прояви и ако един физически живот в нас не може да се прояви, това не е любов. Целият живот трябва да се прояви. Казват: “Да се откажем от физическия живот.” То е неразбиране. Физически трябва да живеем или физическият живот трябва да се живее. Казвам, да живееш физически живот, трябва да бъдеш силен. Ти непременно трябва да бъдеш силен. Щом си слаб на физическото поле, ти любовта не може да я проявиш. Ако си най-силният човек, който може да ти направи пакост? На един цар, който може да му вземе дъщерята или сина? Кой може да отнеме нещо на един силен цар? Ако твоята любов може да ти вземат, ти си слаб човек. Ако любовта ти не може да я вземат, ти си силен човек. Ако любовта в умствения свят може да изчезне, ти не си от много умните. Ако любовта в умствения свят не може да изчезне, ти си от умните хора. Ако любовта е в твоя духовен живот, ти ще имаш онзи огън, който никога не загасва. Ако огънят ти загасва в духовния свят, любовта ти е слаба. Ако огънят на любовта не загасва, ти си силен човек. Ако твоята топлина не се губи, ти си от силните. Тогава любовта ти действа и в ума ти, и в сърцето ти, и в тялото ти. Казвам: Тия неща ги имайте предвид, като работите. Като говориш за физическа любов, имай предвид силата. Като говориш за духовна любов, топъл, мек и благ трябва да ставаш. На Христа казаха: “Учителю благи.” Той казва: “Благ е тъкмо един Бог”. Благ трябва да бъдеш благ, милосърд. Милосърдието аз разбирам най-висшето, умът за да бъде в пълнота. Ако ти не може да проявиш милосърдието, любовта в твоя умствен свят не може да се прояви. Милосърдието седи над човешкото разсъждение. Като се изучава сега, къде е центъра на милосърдието? Той се намира над центъра на разсъдителните способности. По една права линия по средата на главата, вървят. Та казвам: Сила, благост, милосърдие. Като мислите за любовта, трябва да имате предвид силата. Като мислите за любовта, трябва да имате предвид благостта. Като мислите за любовта, трябва да имате предвид милосърдието. Тогава вие сте на правия път. За Бога се казва, че е милосърд и

благоутробен. Като дойде Той, ние трябва да бъдем милосърдни и благоутробни.

Опитвали ли сте вие на физическото поле да бъдете тъй свободни, че никаква болка да не усещате? Да имате една приятност, че сте силни. Чувствували ли сте в сърцето си да нямате никаква болка, да имате една приятност и да сте готови на всичко? Имали ли сте такова едно състояние на ума, че всичките задачи да разрешавате?

Пожелавам ви да нямате болки в тялото, да нямате стягане в сърцето и да нямате тъмнота в ума си!

Отче наш.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

1. Първият момент на любовта.....	3
2. На Него можем да разчитаме	15
3. Ободрителни мисли, чувства и постъпки	28
4. Слуги на божествения ум и божественото сърце	41
5. Ще бъдат опитани	57
6. Намиране изгубената дума	72
7. При Бога, ангелите и добрите хора	92
8. Път към изгубената дума.....	109
9. Победата на доброто	126
10. Посещение на Бога. Работа и учение	137
11. Аз, ти, Той	153
12. Даром	169
13. Два момента.....	186
14. Служение на Бога	204
15. Един ден	222
16. Постиганията на човека	234
17. Без кал	251
18. Добрият път	264

